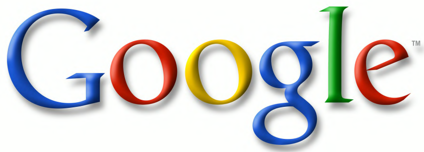

TAYLOR · INSTITUTION
DOMI NUS ILLU
MINA TIO MEA

E V Belzer

Skrifter

af

Forfatteren til „En Hverdags-Historie,"

samlede og udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Første Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

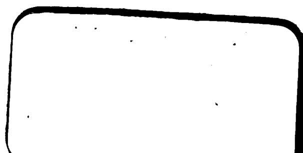
Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

Indhold af første Bind.

Side.

TAYLOR · INSTITUTION
DOMINUS ILLUMINATIO MEA

[illegible]

Skrifter

af

Forfatteren til „En Hverdags-Historie,"

samlede og udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

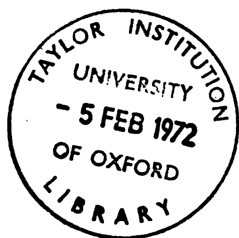
Første Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

Indhold af første Bind.

En Hverdags-Historie.

For nogle Aar siden reiste jeg i et offentligt Ærinde i Udlandet, og paa Hjemveien erholdt jeg Tilladelse til at opholde mig en Tidlang i det Mecklenborgske, for et privat, mig vigtigt Anliggendes Skyld. Mit egenlige Standqvarteer var ikke meget langt fra Dobberan, paa en Herregaard, hvis yndige, smilende Beliggenhed contrasterede besynderligt med de Menneskers Tone, som opholdt sig der. — En saadan Stivhed og Etiquette, en saadan Mangel paa al Lethed i Omgang og Samtale kan man vanskeligt forestille sig i vort gode Kjøbenhavn, hvor der intet Spor mere findes af den Adelsstolthed og Stivhed, som udmærker det nordlige Tydskland, især ved de smaa Hoffer. — Og her kan jeg ikke undlade at berøre, at man befinder sig som ved et Trylleslag hensat i en anden Verden, naar man efter et Ophold, af den Natur som mit ovennævnte, kommer til Slesvig, og her seer det elskværdigste Fyrstepar, omgivet af sine skjønne, opblomstrende Børn, og nu i deres huuslige Liv finder den Simpelhed i Sæder, de patriarchalske Dyder, som man i sin frihedselskende Ungdom sværmede for, som et Ideal. Dog her er ikke Stedet til at indlade mig i dette Æmne, uden for saa vidt som disse Tanker have indgrebet i min Skjæbne.

Jeg vender da tilbage til min mecklenborgske Herregaard, og maa bekjende, at hvad der fortrinligen mishagede mig, var den

Maade, hvorpaa de derværende unge Damer ligesom søgte at efterabe den mindre elskværdige Side hos Englænderinderne, der gjør deres Omgang saa besværlig, at man f. Ex. neppe tør hilse sine qvindelige Bekjendte paa offentlig Gade, uden at staae Fare for at blive anseet for ubeskeden og paatrængende. Ved ingen Leilighed er denne Stivhed saa paafaldende som ved et Bal. Det traf sig just, at jeg flere Gange var tilstede ved slige Forlystelser, og naar jeg da sad stille og saae paa de Dandsende, paa den forunderlige Contrast mellem deres alvorlige, ja høitidelige Mine og den Hurtighed, hvormed de bevægede dem i en munter Dands, syntes jeg, at man kunde baade lee og græde ved dette Syn. Det har — efter mine Tanker — altid noget vist Unaturligt, saaledes at see voxne Mennesker, ja mangengang ældre, corpulente Personer springe og svinge sig som Børn, medens Sveden i store Perler hagler ned ad det blodrøde Ansigt, og Øinene staae stive i det spændte Physionomie. Dersom Dette nu ikke skeer med kjendelig Lystighed og Lune, saa finder jeg, at det er et bedrøveligt og latterligt Syn. Man vil vist nok antage, at Den, der sidder stille og gjør slige Anmærkninger, maa være i ondt Lune. Det var jeg ogsaa, det vil jeg frit bekjende. Jeg kjedede mig usigelig i denne Kreds, og følte mig som i Paradiis, da Selskabet paa Herregaarden blev forøget med en ung Landsmandinde, der just kom dertil i et Besøg, og snart skulde reise hjem igjen til Kjøbenhavn. Nu fik Baller og Selskaber Interesse for mig. Hendes anstændige Frihed i Omgang, den Aabenhjertighed, hvormed hun behandlede mig, den ungdommelige Munterhed, hvormed hun dandsede med mig, virkede saa opmuntrende paa mit hele Væsen, at Jette H. forekom mig som sendt til min Trøst af en god Fee. Maaskee var det heller ikke hendes mindste Fortjeneste, at hun var overmaade smuk, og skinnede derved som en Sol mellem de andre Damer; thi Skjønhed er temmelig sjelden i det nordlige Tydskland. — Ved alle disse sammenstødende

Omstændigheder var det naturligt, at jeg maatte føle mig særdeles tiltrukken af denne Pige, om hvem jeg forresten kun vidste, at hun var smuk, talte godmodigt med mig, og var en Datter af en Mand, der var mig bekjendt som agtværdig og udmærket i sit Fag. — Hun var kommen dertil med en ældre kjøbenhavnsk Dame. Det var i Badetiden, da Dobberan er rig paa Forlystelser og paa Fremmede. En Aften havde vi i Selskab med hinanden bivaanet et Bal der. Ved en Misforstaaelse udeblev den Vogn, som fra vort fælleds Opholdssted skulde afhente os, og da det var et meget smukt Veir, ønskede Damerne at tilbagelægge den temmelig lange Vei tilfods, ledsagede af mig og en anden ung Mand. Det blev min forønskede Lod at følge Jette. Vi vandrede nu ved den deilige Strandbred, Maanen speilede sig i den klare Sø, paa hvis Flade mange Baade glede hen, medens Aareslagene lode i den stille Nat, afbrudte af Tonerne af en fjern Musik. Det var en varm, deilig Sommernat. Alting forekom mig saa skjønt; allerskjønnest den Pige, hvis bløde Arm hvilede i min, og — jeg veed ikke hvorledes eet Ord tog et andet, men vi kom hjem som Trolovede.

Da jeg blev alene, forundrede jeg mig rigtig nok over den Ubesindighed, hvormed jeg havde gjort dette vigtige Skridt; det syntes mig at jeg havde drømt det Hele. — Næste Dag, da jeg besøgte de danske Damer paa deres Værelser, forestillede min Brud mig ganske-ligefrem for sin Ledsagerinde som sin Forlovede, sagde Du til mig, og var imod mig, som om vi allerede i flere Aar gjennem mange Prøvelser havde lært at kjende og elske hinanden. Dersom Dette nu end havde noget Stødende for min Følelse, blev jeg paa den anden Side behagelig overrasket, ved efterhaanden at opdage min Jettes mange Talenter, hvorpaa jeg aldrig havde tænkt. Hun spillede med stor Færdighed paa Pianoforte, sang ret kunstmæssigt, og var en stor Mesterinde i de nu brugelige Haandarbeider. — Vi skreve Begge til hendes Forældre i

Kjøbenhavn, og jeg anholdt formelig om Datterens Haand, og gjorde Regnskab for min økonomiske Forfatning, der tillod mig at forsørge en Familie.

Med næste Dampskib skulde Jette reise. Vi ønskede og haabede, med samme Leilighed at faae et Par samtykkende Linier fra hendes Forældre. Imidlertid spadserede vi daglig allene, og med sin aabenhjertige Snaksomhed fortalte Jette mig om sit Hjem og sine Forhold. Sin Fader lod hun ikke til at elske synderlig høit, Moderens Kjælebægge syntes hun derimod at være. — „Gud skee Lov!“ sagde hun engang, „at mine stakkels Forældre nu kan have den Glæde at see mig forlovet med dig, da det kun er et halvt Aar, siden de havde saa stor Sorg af min svenske Søster.“ — „Din svenske Søster!“ udbrød jeg: „hvem er det? Jeg troede, du havde ingen Søskende?“ — „Det er ogsaa kun min Halvsøster,“ sagde hun med en ligegyldig Mine: „det er en Datter af min Faders første Kone, der døde, da dette Barn blev født.“ — „Men hvorfor kalder du hende svensk? Og hvad Sorg har hun gjort sine Forældre?“ — „Det skal jeg Altsammen fortælle dig: Vi kalde hende den svenske Søster, fordi hun, siden hun var ti Aar, har været i Sverrig hos sin Morbroder. Han er nu død for tre Maaneder siden. Det var en formuende Mand, der i Alting var græsselig fornem. Han havde reist den hele Verden rundt, og var saa klog, at han kunde høre Græs groe, som man siger. Engang kom han til Kjøbenhavn, og da Fader var gift igjen for længe siden, tog han sin lille Søsterdatter med sig til Stockholm, og gjorde saadan en Afgud af hende, at da hun blev voxen, havde han hverken Rist eller Ro, førend han fik hende forlovet med sin eneste Søn, der var et Par Aar ældre end hun. Det kan nu være henimod to Aar siden, da vare de alle Tre i Besøg hos os i Kjøbenhavn, og det var da en Glæde og en Herlighed; og Henning F. (saa hedder Sønnen) er da — det kan du troe — det deiligste og artigste Menneske der kan

være i Verden, og det sagde ogsaa Alle. Og det hed sig, at han var forfærdelig forelsket i min Søster, skjøndt Gud veed, der kunde intet Menneske mærke paa de To, at de vare Kjærester; de hverken sagde Du til hinanden, eller kom hinanden nær. Det Høieste, jeg veed, han fordristede sig til, var at kysse hendes Haand. Og paa hende kan nu Ingen blive klog i noget Stykke; hun er saa stiv og saa fornem; det siger ogsaa Moder. — Men saa reiste de da hver sine Veie; han reiste udenlands og hun reiste hjem til Stockholm med sin Morbroder. Men saa for et halvt Aar siden, saa kom der et Brev fra ham, at han var kommen til at forelske sig dødelig i en udenlandsk Pige, og hun i ham; at han vilde sige min Søster det reent ud og give sin Skjæbne i hendes Hænder, thi hvis hun forlangte det, vilde han komme igjen og holde sit Ord som en brav Mand. — Men Gud bevare os! dertil er hun alt for stolt, hun gav ham strax hans Frihed, og forligte ham endogsaa med Faderen, der var grumme vred paa ham, saa han fik da sin franske eller italienske, hvad hun var, og Maja blev siddende." — „Maja!" udbrød jeg: „det er et kjønt Navn." — „Det hedder hun efter sin Moder, der ogsaa var svensk, og det skal Mange hedde derovre. Men tænk nu engang! Faderen han tog sig det saa nær med Sønnens Opførsel, at man siger, det var en Pind til hans Ligkiste, og det har nu Maja paa sin Samvittighed, det sagde Moder." — „Deri," afbrød jeg hende, „har Moder stor Uret, efter min Mening. Det var fornuftigt og godt hvad din Søster gjorde. — Du synes ikke at elske hende? Hvorfor ikke?" — „Ak!" svarede hun, „det er vistnok en hjertensgod Pige, men hun er, som sagt, saa stiv og saa fremmed og fornem, at det er ubehageligt at omgaaes hende." — „Er hun smuk?" — „Nei, slet ikke smuk. Hun har heller ingen Talenter, som er værdt at tale om. Moder siger, hun er bedst til at gjøre Honneurs ved et Bord, thi det ophøiede Morbroderen hende altid

for, at hun holdt hans Huus saa smukt og behageligt. — Nu er han da død, og Sønnen, hendes forrige Kjæreste, han vilde endelig dele Arven med hende, som med en Søster, men det tog hun da heller ikke imod, hun beholdt kun hvad Morbroderen havde foræret hende, og det var ikke nogen Herregaard. Det var tosset af hende, sagde Moder; det var det Mindste, han kunde gjøre, som havde forspildt hendes Lykke. Men Fader holdt med Maja i Det som i Alting. En Tante, hun har derovre, er taget i Huset til hende, thi hun kan ikke forlade Alting i den unge F's. Fraværelse, førend en gammel Fuldmægtig, eller hvad han er, er kommen til Stockholm og har taget det under sin Varetægt; men saasnart han kommer et andet Steds fra, hvor han er, og hun har bragt Alting i Rigtighed, saa kommer hun da hjem til os, og det er det Værste, thi Fader er reent som forgabet i hende, og Moder har allerede havt mange Ubehageligheder for hendes Skyld, og faaer vel flere." —

Denne Fortælling syntes mig en Ubehagelighed, jeg havde for hendes Skyld, thi mine nye Forhold begyndte at ængste mig. Fader og Moder uenige, og ventelig uretfærdige, hver mod sit Barn; denne svenske Søster, der ogsaa skulde blive min, stiv, kold og fornem, formodenlig afbleget af Sorg, med den syge Emfindtlighed, som i Almindelighed klæber ved de Fruentimmer, hvis Fordringer til Livet ere blevne skuffede. Det var ikke trøstelige Udsigter. Jeg besluttede i Stilhed, at paaskynde mit Giftermaal, og indrette mit Huus saaledes, at jeg for min Person ikke skulde blive forstyrret af Misklangen i min nye Familie's Forhold.

Med næste Dampskib kom det forønskede Brev med Samtykket til Jettes og min Forbindelse; dog svarede det kun halvt til mine Ønsker, thi fra Faderen var intet Ord. Men Moderen forsikkrede om hans Bifald, og hendes Brev var desto forbindtligere, altfor forbindtligt, imod mig, saa jeg blev skamfuld der-

over, medens det tillige priste den Lyksalighed, der efter hendes Overbevisning vilde blive mig til Deel i Forening med hendes Datter, der vist vilde blive et Mønster paa en Kone.

Jette reiste nu, og i min Ensomhed begyndte jeg at anstille Betragtninger over mig selv og min Fremtid. Pigen er smuk og god, og elsker mig, tænkte jeg; hvad vil jeg meer? — Jeg kunde forresten ikke noksom forundre mig over hendes besynderlige Opdragelse, der, idet den havde givet hende saa mange Talenter, dog havde gjort sig skyldig i saa megen Forsømmelse. Saaledes kunde jeg aldrig læse noget Brev fra hende uden en stor Ærgrelse; saa maadelig en Haand, saa daarlig Orthographie, og især saa tomt, saa intetsigende Indhold passede sig kun slet for en Pige, paa hvis Dannelse der var anvendt saa Meget. Det Interessanteste, hun fortalte mig i disse Breve (som jeg hver Uge regelmæssig modtog), var den Omstændighed, at min Hund var hos hende. Dette overmaade smukke Dyr, som jeg kun en kort Tid havde været i Besiddelse af, var et Arvegods efter min nylig afdøde Broder, og mig derved meget kjær. Den havde været med mig i Baaden, da jeg fulgte Jette ombord paa Dampskibet, og i den Travlhed og Trængsel, der herskede, blev den borte for mig, og var, som jeg nu erfarede, bleven tilbage paa Skibet. Jeg svarede hende, at det glædede mig, at min Hund var lykkeligere end jeg, og at denne Fido (som den hed) var et levende Billede paa min Troskab, der fulgte hende overalt.

Med det sidste Dampskib, som afgik i samme Efteraar, agtede jeg at reise til Kjøbenhavn. Samme Morgen blev jeg behagelig overrasket ved at see min gamle Ven, Anton B., træde ind til mig. Han fortalte mig, hvad jeg ikke vidste, at han havde faaet et meget godt Embede i Fyen, og var paa Veien til at reise derover. — „Paa Veien?“ udbrød jeg: „fra Kjøbenhavn til Fyen? Gaaer den over Dobberan?“ — „Ja,“ svarede han, „hvad vil du sige, naar jeg fortæller dig, at jeg er kommen

her, blot for at have een eneste Samtale med dig, thi i Eftermiddag reiser jeg tillands herfra; jeg har allerede gjort Partie med en Ven, som skal samme Vei. Gud være lovet, at jeg ikke har forfeilet dig! Det var mig umuligt at komme før eller at oppebie dig i Kjøbenhavn, især da jeg ikke vidste, at du kom der førend til Foraaret." — „Kjære Ven!" sagde jeg: „Du spænder min Forventning. Hvilket vigtigt Anliggende, som jeg" ... „Det vigtigste i mit Liv," afbrød han mig, „det hvortil jeg har sat mit hele Hjerte, min hele Sjæl, og hvori jeg tænker aldrig at kunne finde en bedre Ministre plénipotentiaire end dig." — „Siig frem, kjære Ven! siig frem! jeg gaaer i Ilden for din Ro og Lykke." — „Du begriber vel allerede," sagde han, idet han saae ud af Vinduet, for at skjule sin Forlegenhed, „du begriber vel allerede, at det er en Kjærlighedshistorie, hvori jeg ønsker at indvie dig. — Du lykkelige Menneske! Du kommer til dagligen at see og leve i nære Familieforhold med den Pige, jeg tilbeder. — tilbeder, det er det rette Ord. Du er jo forlovet med Jette H.? Det er hendes Søster, Maja, som jeg mener." — „Hvorledes!" raabte jeg forundret: „Maja H., som hverken er smuk eller — som jeg formoder — synderlig ung? Den af sin Forlovede forladte Pige?" — „Hvo tør sige Sligt?" udbrød han hæftigt, men formildedes efterhaanden ved hvert Ord som fulgte: „Ikke ung! Hun er neppe to Aar ældre end Jette, som er atten Aar. Hr. H., der saa meget begræd sin første Kone, var dog, inden et Par Aar vare forløbne, paany Fader og Ægtemand, — jeg troer rigtig nok, han var det Første førend det Sidste. Ikke smuk! siger du? — See hende selv! smuk er for lidt sagt; intet Ord udtrykker hvad hun er. Forladt af sin Forlovede? — den dumme Dreng, som lod en saadan Perle glide sig af Haanden! — Men just Dette gjorde hende dobbelt herlig i mine Øine. — Thi hun elskede ham dog vist, skjøndt jeg ofte tænkte, hun behandlede ham mere som en Broder end

som en Elsker. Men sæt ogsaa, at hun ikke var forelsket i ham, hvor Mange vare dog istand til at handle, som hun gjorde? — Jeg havde længe elsket hende. Jeg troede, jeg var død af Glæde, da jeg erfarede, hun var fri." — „Men hvor har du lært hende at kjende?" spurgte jeg. — „I Stockholm! det forstaaer sig. Lever ikke min Moder alt i flere Aar i Stockholm? Jeg har i tre Aar opholdt mig der den halve Tid af Aaret. Der kom jeg jevnligt i hendes afdøde Morbroders Huus. Det var et Huus! og det var en Mand! Ingen af Delene venter jeg mere at træffe." — „Men," sagde jeg: „tilgiv mig min Oprigtighed; en saadan Pige, der har havt en Kjæreste, vilde dog aldrig blive mit Valg." — „I Danmark, kan du have et Slags Ret i hvad du siger, men ikke i Sverrig, idetmindste ikke i en Mands Huus, som den, hvorom vi her tale. Han bevarede endnu de forfinede og dannede Sæder fra Kong Gustav den Tredies Tid. Om de allevegne endnu herske i denne Henseende, veed jeg ikke, thi dette var det eneste svenske Huus, hvori jeg omgikkes paa en fortrolig Fod. Men saameget er jeg vis paa, at Maja og hendes Forlovede vist aldrig engang have kysset hinanden, uden maaskee da de verlede Ringe, og muligviis til Afsked, da han reiste. Nei de svenske Sæder ere i saa Henseende strenge, og forstaae ikke Spøg, hvad Døttrene angaaer." — „Men sig mig," gjentog jeg, „har du tilstaaet hende din Kjærlighed?" — „O Gud, nei! jeg har neppe vovet, fjernt at give hende den at forstaae. Om hun forstod mig, veed jeg ikke." — „Hvad vil du da, jeg skal gjøre?" — „Vaage over min Skat, holde Øie med Alt hvad der angaaer hende, og give mig Efterretning derom, og — hvis du er min Ven, og vil vise mig den største Velgjerning, som jeg nogensinde kan modtage af et Menneske, saa stræb at nærme dig hende, udsøg et beleiligt Øieblik, nævn mig for hende, og hører hun mit Navn med mindste Interesse, da overræk hende dette Brev (han tog det ud af sin Brevtaske, og trykkede mig det med Hæf-

lighed i Haanden), som jeg har stræbet af mit Hjertes Fylde. Det er det Samme, om det bliver aldrig saa gammelt, inden det kommer i hendes Haand. Mine Følelser ville ikke være forandrede, om det saa maatte vente til min sidste Dag."

Jeg lovede af et oprigtigt Hjerte Alt hvad Anton ønskede af mig, og vi skiltes ad for at reise, hver sin Vei. Da jeg gik op og ned ad Dækket paa Dampskibet i mine eensomme Betragtninger, kunde jeg ikke undlade at sammenligne Antons Følelser for Maja med mine for hendes Søster. — Forunderlig, sagde jeg til mig selv, er denne Følelse, vi kalde Kjærlighed. Den synes, ligesom Palmen, kun at kunne voxe, naar den bliver nedtrykt i sin Barndom. Jeg har ogsaa læst et Sted, at Kjærlighedens Træ maa vandes med Taarer, ligesom Frihedens med Blod. — Lykkelig er dog Den, der bærer en saadan Alt opfyldende Følelse i sit Hjerte; naar kun et Haab, det være aldrig saa lille — ikke større end Antons — besjæler ham, saa er denne lille Gnist af Haab ligesaa lyksaliggjørende, som nogen Vished kan være. — Dog Ægteskab kan vel være lykkeligt uden Lidenskab; ja allerlykkeligst uden denne. — Under slige Tanker naaede jeg Kjøbenhavns Toldbod, og steg iland, glad og let tilmode.

Et gammelt Mundheld siger: Kongens Tjeneste gaaer for Gudstjeneste. Jeg fandt det pligtmæssigt at anvende denne Leveregel paa den lille blinde Guds Tjeneste, som man er altfor tilbøielig til at lade gaae for Alting. Jeg besørgede derfor adskillige nødvendige Forretninger, inden jeg, lige i Middagstimen, betraadte mine tilkommende Svigerforældres Huus. Man var uvidende om min Ankomst. Jeg blev lukket ind i en smukt meubleret Sal, hvor det Første, der mødte mine Øine, var min Fido, der laae paa en ziirlig Pude i en Krog af Salen. Fornøiet fløi jeg hen imod den, og uden at gjøre mig videre Tanker om dens Ubevægelighed, bukkede jeg mig ned til den, for at klappe

den. Man tænke sig min Overraskelse — jeg kan gjerne sige: min Skræk! — Den var død! udstoppet var min skjønne, livsfulde Hund. Iiskoldt var dens blanke Legeme, med døde Glasøine stirrede den fælt paa mig. — Jeg stod, som jeg selv var død og udstoppet, da Døren gik op, og Jette med et Glædesskrig fløi mig om Halsen, og derpaa løb mod den halvaabne Dør, og raabte: „Moder, Moder, her er min Kjæreste!“ — En endnu meget smuk og elegant klædt Kone traadte ind, og hilsede mig med et hjerteligt Favnetag, som om jeg havde været hendes egen Søn. Man førte mig nu ind i Dagligstuen, men først kunde jeg dog ikke undlade at vende endnu engang mit Ansigt mod den udstoppede Hund; Jette førte mig hen til den, og sagde: „Jeg har grædt mange Taarer over din Hunds Død, men jeg har ikke villet skrive dig til derom, fordi jeg paa denne Maade vilde overraske dig. Er den ikke fortræffelig udstoppet? Seer den ikke ud, som den var levende?“ — „Jo alt for meget,“ svarede jeg, med Møie skjulende det forstemte Lune, hvori denne velmeente, men slet betænkte Overraskelse havde sat mig. Ved min Indtrædelse i Dagligstuen blev min Misfornøielse endnu forhøiet ved det for mig besværlige Selskab, jeg der forefandt af fire fremmede Damer af forskjellig Alder og Udseende, der alle bleve mig forestillede som forenede med Huset i Venskab eller Slægtskab. De vare alle, saavel som Husets egne Fruentimmer, ivrigt beskjæftigede med Skræddersyning. Borde, Sofa, alle Stole laae saa fulde af færdige og ufærdige Klæder og Sytøi, at Jette og et Par af Damerne havde nok at gjøre med at skaffe mig en Stol at sidde paa. Efter et kort Ophold vilde jeg gaae, men man forlangte saa eftertrykkelig, at jeg skulde blive og spise der til Middag, at jeg indvilgede deri, saameget mere som jeg ønskede at gjøre min tilkommende Svigerfaders nærmere Bekjendtskab. Jeg havde ofte seet ham, men vi havde dog aldrig nærmet os til hinanden. Strax efter kom han hjem, hilsede mig alvorligt og høfligt med

faa, men indholdsrige Ord, og begyndte derpaa en stille, ligegyldig Samtale. Med stor Møie og Anstrengelse blev der ryddet af Bordet, og dette blev endelig dækket under paafaldende Mangel paa Ziirlighed og Orden, der, ligesom det meget slette og knappe Maaltid, var forunderlig afstikkende mod de elegant meublerede, skjøndt uordenlige Værelser og de pyntelige, moderne klædte Damer, som ved Bordet næsten strede om eet og samme Glas, for graadige at udstikke den ene halve Pot Øl efter den anden. Paa denne Lidelse gjorde Hr. H. en ædelmodig Ende, ved at forlange Viin og Viinglas, for at drikke paa min Velkomst. Efter en overmaade lang Pause bragtes ogsaa Dette tilvele, og min tilkommende Svigerfader udbragte min Skaal paa en for mig saa behagelig Maade, at jeg ikke blot glemte alle de forudgangne smaa Ubehageligheder, men endogsaa med den bedste Mine slugte en Kop saakaldet Kaffe, som Jette bragte mig af sin egen Tillavning, men som jeg under andre Omstændigheder gjerne havde bortbyttet for den værste Mixtur. Da Hr. H. nu gjorde Mine til at gaae bort, greb jeg med Glæde Leiligheden, for at følge ham; men Moder og Datter bestormede mig saaledes med Bønner om at skjænke dem denne første Aften, jeg kunde tilbringe med dem, at jeg taalmodig lagde min Hat fra mig, og tog Plads hos Damerne, der allerede for længe siden igjen sad ved deres Sytøi. Hr. H. var borte, en meget hendøende Samtale begyndte. Man spurgte mig om min Reise, om fremmede Stæder. Jeg bestræbte mig forgjæves for at være saa underholdende, som jeg formaaede, men hver Gang jeg begyndte at komme lidt i Aande, blev jeg afbrudt af Damerne, der efter et hurtigt „Om Forladelse," henkastet til mig, meddelede hinanden vigtige og uopsættelige Anmærkninger om deres fælleds Arbeide. „For Guds Skyld, Louise! Du vender dette Ærme forkeert!" — „Nei, vist gjør jeg ikke! see kun, det er ligesom det andet." — „Ja, saa er det andet ogsaa forkeert." — Nu begyndte en lang Discus-

sion herom. — Saa løb det fra en anden Side: „Fru H., jeg har ingen Bændler mere." — Eller: „Jette, giv mig en ny Synaal," o. s. v. Derpaa vendte man sig til mig: „Jeg beder Dem tusinde Gange om Forladelse, at vi maatte afbryde Dem midt i en Mening. Det var om Landlivet i England, vi talede: det er saa behageligt, sagde De?" — og saaledes gik det i et Par Timers Tid, til jeg med inderlig Fornøielse saae Theemaskinen bæres ind; thi uagtet jeg ikke er nogen Elsker af Theevand, saa fandt jeg dog et inderligt Behag i Maskinens Piben og Snurren, der forekom mig som en langt fornuftigere Tale, end den vi nylig havde ført. Nu er da Aftenen snart forbi, tænkte jeg, men — hvad gjør Fruen? Neppe har Jette reist sig, for at skjænke Thee, førend hendes grusomme Moder siger: „Hør, Jette: til Belønning for vor Flittighed idag, saa forlyst os med først at spille den Sonate, jeg holder saameget af." — „O ja, søde Jette!" løb det nu fra alle Kanter. Jette satte sig til Pianofortet, og spillede et Uhyre af en Sonate; idetmindste forekom den mig som det længste Musikstykke, jeg i min Livstid havde hørt. Jeg bandede i mit Hjerte den berømte Componist. Theemaskinen faldt ogsaa i Søvn derover, og efter mange frugtesløse Forsøg paa at bringe den igjen ilive, begyndte man endelig at nyde den lunkne, tynde Thee, som blev bragt de flittige Damer til deres Arbeidsbord, som de ikke vilde forlade. Da Dette nu var overstaaet, og Damerne havde med mange Besværligheder faaet deres Arbeidsredskaber samlede, og hver Sit indpakket, var det næsten en Time over Midnat. Nu opstod der en stor Hviisken mellem Veninderne og Husets Damer; hvorpaa Jette udbrød: „Det skal ikke bekymre Dem! min Kjæreste er en galant Cavaleer: han vil med Glæde følge Dem Allesammen hjem." — Jeg var umaadelig søvnig, endnu træt af Reisen, og i al Fald var Glæden det Ringeste ved denne Sag; imidlertid da ingen anden Udvei var, gjorde jeg saa god Mine som muligt, og fulgte disse

fire Damer til alle Byens fire Hjørner, saa jeg først kom hjem Kl. 3 om Morgenen. I hvor godt Humeur jeg var, vil jeg lade Enhver bedømme.

Saaledes gik, paa lidt Forandring nær, hver Dag i min Bruds Hjem. Altid den samme Uorden og Uro, den uophørlige Syning paa Klæder, Kraver, Kapper, o. s. v., som om intet Andet i Verden var til, end Pynt og Moder; altid det samme Gnieri i alt Andet. Kun i dette Stykke og i hvad der ellers gav en forfængelig Glands, var man ikke nøieregnende med Udgifterne; kun Dette allene, fandt man, var Penge og Møie værd. — Hr. H. var, som jeg snart bemærkede, en Mand, der aldrig spildte unyttige Ord, aldrig blev hidsig, men naar han engang havde en bestemt Villie, forstod at sætte den igjennem. Jeg tog mig imidlertid vel iagt for ikke at tilbringe flere Timer der i Huset, end den nødvendige Høflighed og Opmærksomhed strengt udkrævede. Jeg var i nogen Tid, som En der Dagen iforveien har været til et Drikkegilde, saa tom og forvirret i Hovedet, at ingen fornuftig Tanke kunde finde Plads der. Jeg havde mange Forretninger; jeg fordybede mig i dem, og undflyede at tænke paa mine egne Anliggender.

En Maanedstid efter min Hjemkomst, da jeg en Middag var indbuden til at spise hos H's, havde jeg forskaffet mig nogle Comediebilletter, som jeg haabede, vilde fornøie Husets Damer, og desuden lette mig den Lidelse, evig at være i Selskab med de mig uudstaaelige Veninder, som aldrig manglede der. — Men syntes det altid der i Huset, som om en Nisse drev sit ondskabsfulde Spil, saa var det den Dag nu reent en Tyge Brahes Dag. Uagtet man vidste, at vi skulde itide i Skuespillet, for at faae en god Plads, kom vi dog ikke tilbords førend Klokken fem, og da havde Kokkepige og Kat saaledes sammensværget sig, at den halve Mad var røget, den halve stjaalen, saa at vi bogstavelig reiste os fra Bordet, uden at have nydt det Allerringeste, uden et Glas

Viin. Dette behagelige Gilde blev endnu forhøiet derved, at Hr. H. var forstemt, og mod al Sædvane geraadede i en hæftig Ordstrid med sin Frue om to Værelser, som han havde leiet i den øvre Etage, til at modtage sin ældste Datter, som han ventede til Foraaret. — „Hun skal have det, som hun er vant til," sagde han, „og hun skal føre Huusvæsenet; jeg er kjed af dette Levnet." I samme Øieblik formildende sin Tone, tilføiede han: „Det er Tid, Moder, at du faaer mere Ro og Frihed. Forstaa mig ret! jeg mener ikke, at du er en gammel Kone; tvertimod! du er endnu ung og smuk, i mine Øine, men da nu vore Pigebørn ere voxne, saa tilkomme de huuslige Forretninger dem. Jette skal sye paa sit Udstyr. Maja skal styre Huusvæsenet. Hun forstaaer at indrette et Huus, som det bør være, det har hun lært hos sin Morbroder, han forstod at leve og han forstod at spare paa den rette Maade." — Med en Veemodighed, jeg aldrig før havde bemærket hos ham, tog han sit Glas, og som han vilde drikke den Afdødes Minni, svingede han det, og i det han tilføiede: „Og hvad forstod han ikke?" satte han Glasset til Læberne, og sagde: „Gud glæde ham i sit Paradiis!" og tømte Glasset med Taarer i Øinene. Fruen taug lidt, derpaa sagde hun: „Ja lad kun Maja føre Huusholdningen; hun har ingen Talenter, der kan adsprede hende, saaledes som Jette har." — „O hvad! Talenter!" sagde Hr. H., „jeg blæser ad de Talenter, der ikke gjøre Livet behageligere, men kun ere at betragte som Skueretter uden Liv og Næring. Har Maja ikke Talenter? — Hun synger jo, iblandt andet, som en Sirene." — „Som en Sirene, Fader?" udbrød Jette leende: „Kan Blomster synge? Det har jeg aldrig hørt før." — „Ja der have vi strax en Prøve paa Jettes gode Opdragelse," raabte Faderen: „Jeg skulde ikke sige det i hendes Forlovedes Nærværelse, men den tykke Uvidenhed, hvori vore unge talentfulde Piger nuomstunder opvore, er mageløs. De kunne ikke forstaae et Digt, ikke et Maleri; de lære

i Skolen Geographie, Historie, Sprog og Gud veed hvad, men de kjende hverken Himmel eller Jord, Bibelhistorie eller Mythologie; de vjatte fransk og tydsk, og forstaae ikke en Bog i disse Sprog. Kan du huske, hvorledes du ophøiede Jettes Forstand og gode Hjerte over den Bevægelse, hun havde viist paa Udstillingen, ved at see den deilige Gruppe af Thorvaldsen, der forestiller Ganymedes og Jupiters Ørn? Hun sagde, det maatte være den unge Napoleon; hendes Veninder vare af samme Mening, og de græd Allesammen af inderlig Rørelse." — Fruen var vred, og vilde til at svare, da i det Samme den sørgelige Efterretning indløb, at der Intet var at faae fra den nærmeste Restauration, hvorfra man havde villet hente Erstatning for Middagsmadens Tab; og i det Samme gik Døren op, et Postbud kom ind, og med de Ord: „Velsmagende Maaltid!" — der under disse Omstændigheder næsten klang som en Sarcasme — leverede han et Brev til Hr. H. Da Denne i Hast havde gjennemløbet dette, opklaredes hans Ansigt. „Det er fra Maja," sagde han: „hun kommer bestemt til Foraaret." Derpaa reiste han sig fra Bordet, vi Andre fulgte hans Exempel. Han nærmede sig til sin Kone, sagde nogle venlige Ord, som til Undskyldning, kyssede Jette, og da det var allerede langt over Comedietid, men Damerne dog vilde gaae derhen, fulgte baade han og jeg dem, og skaffede dem med megen Møie en Plads til at see hvad der endnu var tilbage af Skuespillet, hvorpaa jeg efter hans Indbydelse fulgte ham til en Restauration, hvor vi lode os give et eget Værelse. Ved dette lille Maaltid var Hr. H. den elskværdigste Vert, oprømt og lunefuld, som jeg aldrig tilforn havde seet ham. Tilsidst lod han os give en Flaske Champagne, og da vi paa begge Sider bleve oplivede og aabenhjertige, sagde han: „Jeg har endnu ikke gjort Dem min Undskyldning for den Mangel af Høflighed, jeg viste, ved ikke at svare paa Deres Brev, hvori De begjærede min Datter. Min Kone vilde strax svare,

og jeg veed ikke selv, hvad der afholdt mig. Jeg bekjender det for Dem, jeg føler, jeg har Uret mod dette Barn. Min Kjærlighed til min første Kone og den Datter, som ligner hende — thi en Ungdoms Overilelse gjorde mig anden Gang til Mand og Fader — havde gjort mig ligegyldig og forsømmelig i Henseende til min yngste Datters Opdragelse. Men Naturen og Skjæbnen have været bedre end jeg. Jette er en god Pige, og ved Siden af en Mand som Dem, vil hun blive en brav Kone, det haaber jeg. — Siden jeg har lært Dem nøiere at kjende, bliver De mig med hver Dag kjærere. Jeg føler, at jeg vil elske Dem som en Søn, og haaber, at De er udseet til at gjøre min Uret god igjen. Ogsaa er det mig en stor Trøst at tænke, at naar Døden engang kalder mig, lever der i Dem en Broder og en Beskytter af min Maja, min stakkels Pige, forladt af den Mand, hun elskede fra Barndommen, og berøvet sin faderlige Ven, der elskede hende saa høit." — Han foer med Haanden over Panden, saae paa Uhret, sprang op, og sagde: „Det er paa Tiden, at vi hente vore Damer fra Comedien." —

Jeg syntes, at denne Samtale virkede beroligende paa mig. Jeg fandt mere og mere i min tilkommende Svigerfader en Ven og et kjært Selskab, der forsødede mig mangen næsten uudholdelig Time i hans Huus. Ogsaa Fruen, med alle sine Svagheder, var altid blid og godmodig imod mig. Jettes Væsen blev mig rigtignok med hver Dag mere ubehageligt; men paa den anden Side gav hun mig saa mange Prøver paa sit gode Hjerte, paa den Hengivenhed, hvormed hun stræbte ligesom at gjætte mine Ønsker, at den Tanke, at bryde et Forhold, der kun var Frugten af en tusinde Gange angret Overilelse, ikke for Alvor kunde opkomme hos mig. — Adskillige Omstændigheder i mine udvortes Forhold lettede mit Ønske at opsætte min Ægte-Forening, som jeg inden min Hjemkomst havde det Forsæt at paaskynde. Jeg forsøgte at nytte denne Tid til at bibringe min Forlovede lidt

mere Smag og sand Dannelse. Men disse Forsøg strandede alle paa Husets Uro, de mange Veninder, den utidige Flittighed, der egenlig kun bestod i et Slags Stundesløshed, og flere deslige den huuslige Lyksaligheds Skjær og Klipper. Med spændt Forventning saae jeg den Tid imøde, der skulde bringe den Søster, der med saa forskjellige Farver var afmalet for mig. I een Ting stemte disse Billeder imidlertid overeens: Hun var ulykkelig, naturligviis sørgmodig, og trængte til sine Nærmestes Opmuntring og Overbærelse. Allerede denne Tanke var mig trykkende, thi jeg var forstemt, og trængte selv til den Trøst og Skaansel, som jeg i lykkeligere Dage altid fandt det glædeligt at kunne yde en Bedrøvet. Ogsaa var det vist og sandt, at Hr. H's Huus ikke kunde taale mindste Tilvært af Pligter, Besværligheder eller huuslige Ubehageligheder. — Saaledes hengik imidlertid den lange Vinter. Foraaret kom: Violer, Lærker, Svaler, Mai og Maja.

I nogle Dage havde jeg været paa Landet. Jeg kom om Aftenen tilbage til Byen, og efter Pligt og Skyldighed op til min Forlovede. Efter de første Hilsener raabte Jette: „Den svenske Søster er kommen. Kom og lad mig præsentere Dig for hende.“ — Hun trak mig med sig op ad Trappen, og aabnede Døren til et Værelse, hvor — jeg veed ikke at forklare det, men det syntes mig, at allerede Luften var anderledes at indaande. Den forekom mig som gjennemtrængt af Vaarens Dunster. Her var saa ziirligt, saa roligt og stille, som om dette lille Værelse var et Tempel. Et Fruentimmer sad ved et Bord, med en Skjerm for Lyset, og skrev, som det syntes, ganske fordybet i sig selv. Jette havde lukket Døren meget sagte op, og stak Hovedet ind, tilligemed mig. Endelig raabte hun: „Maja! her er jeg med min Kjæreste!“ — Den skrivende Dame sprang hurtigt op, og kom os imøde. — Dette var da Maja! — hvor forskjellig fra min Forestilling om hende! Det var en lille Pige, yderst fiin og let af Bygning, hvis ungdommelige, barnlige, muntre Ud-

seende syntes ganske at tyde paa det Navn, hun bar efter den Nymphe, som fødte den letflyvende, hurtige, veltalende Gud, der i Livet og Døden jævner Menneskenes Skjæbne, og efter den smilende Foraarsmaaned, som er hende helliget. Jeg gjorde Undskyldning for at have forstyrret hende i at skrive. Hun svarede med en Stemme, hvis Velklang gik mig ind i Sjælen, med den sonore Accent af vore Naboers skjønne Sprog, endnu forskjønnet ved en Blanding af den danske Udtale: „Kors! Posten gaaer først imorgen, saa kan jeg skrive hjem. — Hjem? det var ikke vel sagt! Nei! her er mit Hjem hos mine Egne.“ Og med disse Ord tog hun Jettes Haand, trykkede den venligt, og fulgte ned med os. — Den hele Aften kunde jeg ikke vende mine Øine fra dette nye Syn. — Jeg tænkte paa Antons Yttring: „See hende selv! intet Ord udtrykker, hvad hun er.“ Thi Det, som udgjorde hendes Skjønhed, Det, som intet Ord kunde udtale, var et besynderligt Udtryk i hendes Physionomie og hele Væsen: noget saa Sjælfuldt, som paa eengang udtrykte Forstand og Fromhed, dyb Alvor og Blidhed. Hun var rigtignok ingen regelmæssig Skjønhed, men intet Finere, Yndigere kunde findes, Intet som mere lignede en nys udsprungen Blomst. Hendes himmelblaae Øine vare ikke store, eller ved første Øiekast skjønne. Men mødte man disse Øine, var det, som om man saae et Glimt af en høiere Natur. Den særdeles lille Mund var udmærket smuk, omsvævet af de yndigste Træk, og viste to deilige Perlerader. Den ædle, sneehvide Pande forhøiedes af de stærkt glindsende, lysebrune Haar; og aldrig saae jeg før en saadan Skjønhed i Farver, saadanne Lilier og blege Roser som dem der blomstrede paa hendes Ansigt og Hals, og som skinnede paa det høie, skjønt hvælvede Bryst. Dersom Syden udklækker de herligste Farver paa de Blomster, der spire paa Marken, saa har Norden det Fortrin, at den skjænker sine Døttre en Blomsterskjønhed, hvormed de sydlige Skjønne idetmindste kun sjelden glimre. — Og — kort sagt, jeg

følte, at jeg tabte mig ganske i at see og høre denne Pige, og gik hjem i en salig Ruus, for hvis egenlige Natur jeg ugjerne gjorde mig Regnskab.

Fra nu af fik Hr. H's Huus efterhaanden et ganske forandret Udseende. En forhen ukjendt Rolighed, Orden og Ziirlighed, en fornuftig Oeconomie, lige langt fra Ødselhed og Gnieri, udbredte sig der, og fortrængte de modsatte Overligheder. Fruen, Jette og Veninderne dreve deres gamle Væsen uforstyrret i den forrige Dagligstue; undertiden tog endogsaa Maja ivrig Deel i deres Sysler, og da fik Arbeide og Samtale et andet og nyt Liv; men til bestemte Timer samledes man i Salen, hvorhen Maja, efter sin Faders Ønske, havde flyttet sit Pianoforte, og over dette hængt den meget omtalte Morbroders Billede — et herligt, mandigt Ansigt! — Hr. H. tilbragte nu stedse Aftenen hjemme, og bragte undertiden en eller anden Bekjendt med sig, hvilket han aldrig tilforn havde gjort. Moder, Døttre og Veninder, Alle samlede sig omsider, og ingen Dissonans lød mere saa skjærende som fordum. — Hvad som imidlertid meest behagede mig, var den Maade, hvorpaa alle disse Forandringer bleve iværksatte. Ingen maa tænke, at Majas Stedmoder mistede sin Anseelse i Huset. Nei tvertimod! Maja henvendte sig stedse til hende med mild, datterlig Ærbødighed; det lod for Enhver, som om hun kun udrettede sin Moders Befalinger, og Denne syntes meget tilfreds.

Efter Hr. H's Begjæring maatte Maja hver Aften spille og synge for ham. Hvilken Stemme! hvilken Sang! hvilket Spil! Hun sang aldrig Andet end Romancer og smaa Sange, hvortil hun accompagnerede sig selv paa Pianofortet. — I ældre fransk Poesie støder man ofte paa den Talemaade: „marier sa voix au son de la lyre." — Nu først var Meningen heraf mig klar, thi Maja forstod saaledes at lempe Instrumentet efter sin Sang, at det lød, som om den inderligste Forening sammen-

bandt dem. Det Samme kunde anvendes paa Text og Melodie, naar ellers Digter og Componist nogenledes havde gjort deres Skyldighed. Jette spillede meget svarere Sager, og havde langt større Færdighed end Maja. Men Denne spillede og sang fra Bladet de Romancer, som bleve hende forelagte, medens Jette i lange Maaneder indstuderede sine Sonater, hvoraf fulgte, at Majas Sange altid havde Nyhedens Interesse, medens Jettes Sonater og Arier vare forslidte og forhadte, inden man fik dem rigtig at høre. Alt Dette vidste Maja at jævne, og fremhævede altid Søsterens Talent, ikke som Noget, hun ansaae for Pligt, men som Noget, der lod til at skjænke hende selv en virkelig Nydelse. I alle Ting var hun naturlig og sand, og vidste altid at træffe det Rette:

„mit festem Schritte wandelt sie
Die schmale Mittelbahn des Schicklichen,
Unwissend, daß sie Anbetung erzwungen,
Wo sie vom eignen Beyfall nie geträumt."
(Don Carlos, 2 Act, 15 Scene.)

Jeg var ingen uerfaren Yngling, mine Følelser for denne Pige vare mig selv vel bekjendte, men hvad der var mig ubekjendt, var Lidenskabens rædsomme Magt. Jeg havde endnu aldrig mødt noget Fruentimmer, der svarede til mit Ideal af qvindelig Elskværdighed, og troede ikke, at noget saadant gaves i Verden. Jeg vidste ikke hvad det vilde sige: at elske i Aand og Sandhed. Jeg havde altid følt en hemmelig Foragt for Dem, som ikke havde mandig Kraft til at modstaae Lidenskabernes Vanvid. Nu faldt det mig heller ikke ind at ane, at det skulde komme saavidt med mig selv. Heri bestyrkedes jeg ved den besynderlige Modsigelse i mit eget Indre, at det undertiden var mig en Trøst at dadle Maja i mine Tanker, og at jeg ofte kom til at tænke paa Jettes Yttring om hende, at hun var stiv og fornem, at Ingen kunde blive klog paa hende. Hvor urimeligt

det synes, saa er det vist, at intet Menneske kunde være mere ligefrem, utvungen og langtfra alle fornemme Luner, men at hiin Yttring desuagtet ikke var uden al Grund, thi hvorvel Maja med største Frihed og Aabenhjertighed omgikkes Enhver, og aldrig lagde Dølgsmaal paa sin Mening, saa var der dog i hendes hele Væsen noget saa Tilbageholdent, hun iagttog en saa grundfast Taushed om sine nærmeste Forhold og sit eget Hjertes Anliggender, at det virkelig var umuligt at blive klog paa hende. — Een Ting beskjæftigede mig meget, det Spørgsmaal nemlig, om hun havde elsket eller endnu elskede sin fordums Brudgom, om hun sørgede over hans Tab. Engang troede jeg at være nær ved at finde Nøglen til denne Gaade, thi jeg var en Dag Vidne til en Samtale desangaaende. Hendes Forældre bebreidede hende nemlig, at hun endnu correspondere med et Menneske, der saaledes havde fornærmet hende. „Fornærmet mig!" udbrød hun: „nei æret mig har han! Han vilde ikke bedrage mig, ikke modtage af mig den Troskab, han ikke kunde gjengjælde. Derfor skal jeg ære ham og takke ham, saalænge jeg lever." — „Nei," raabte Jette, „dersom du havde elsket ham, som jeg elsker min Kjæreste (og i det Samme kyssede hun mig), saa havde du ikke kunnet slippe ham saa let." — Maja slog Øinene ned, og svarede kjendelig forvirret: „Jo høiere jeg havde elsket ham, jo mere maatte jeg jo frygte for at gjøre ham ulykkelig." — Fruen tog Ordet og sagde: „Hvorfor skulde du gjøre ham ulykkelig? Han var offentlig forlovet med dig, du burde holdt ham til at opfylde sit Ord, opfyldt dine Pligter imod ham, søgt at gjenvinde hans Hjerte, og han var nok bleven en god Mand, det havde ingen Nød." — „Gjenvinde hans Hjerte! opfylde mine Pligter! Ak Gud! Alt Dette synes mig umuligt under saadanne Omstændigheder. Vi skulde lovet at dele Ondt og Godt. Hvad vil det sige? Onde og gode Kaar? Dem ere jo Mand og Hustru nødte til at dele. Men Ondt og Godt i en høiere Forstand: sørg-

modige Timer, smaa ubetydelige Glæder og Ønsker; overbære med hinandens Svagheder, sammensmelte i samme Tro paa alt Godt og Skjønt; kun det, synes mig, er Ægteskab; kan det være til uden Kjærlighed?" — Med Eet udbrød hun i Taarer, kyssede Fruens Haand, og sagde med sød, sagte Stemme: „Tilgiv mig, at jeg taler saa hæftigt; jeg kan ikke taale, at mine Nærmeste tale ukjærligt om Henning F., og miskjende ham." Hun elsker ham, sagde jeg ved mig selv, og følte alt Blodet stige op i mine Kinder ved denne Tanke. Hr. H. sad hos Maja, han bøiede sig ned til hende, og sagde: „Jeg kan ikke tænke paa dette Menneske uden Forbittrelse. See, Maja! Jeg er endnu ingen gammel Mand, men seer du disse graae Haar, som true med at qvæle de brune? For dem takker jeg ham." — Med usigelig Ynde slyngede Maja sine Arme om Faderens Hals, vædede de graae Haar med sine Taarer, og sagde: „O Fader! for min Skyld?" — „Nei mit Barn! det er ikke din Skyld! Du har handlet skjønt og godt." — „Nei kjære Fader! det har jeg ikke, jeg havde intet Valg." — „Han har dog bedrøvet dig, min Pige! vær oprigtig!" — Maja smilede: „Ja jeg vil ikke lyve. Det bedrøvede mig i det første Øieblik, men til min Skam vil jeg bekjende, at jeg snart indsaae, hvor megen Deel min saarede Forfængelighed havde i min Sorg. Det var ogsaa kun et Øieblik; og tro mig, jeg føler nu tilfulde, at alt Dette var til mit Bedste, og takker Gud derfor." — Hun elsker ham ikke, tænkte jeg nu. Da hun siden forlod Værelset, sagde hendes Fader bedrøvet: „Hvor hun forsvarer ham, stakkels Barn! jeg veed godt, hun elsker ham endnu!" — og jeg gik hjem i dybe Tanker, ikke klogere end jeg var kommen, og denne Samtale var et Thema, som jeg i Aar og Dag uophørlig varierede i mit Sind.

Af denne Scene vil man see, hvor fortroligt man omgikkes mig i min tilkommende Svigerfaders Huus. Ogsaa Maja behandlede mig med udmærket Opmærksomhed, men tillige med den

hende eiendommelige Tilbageholdenhed, som jeg, med al min Vrede paa den, maatte tilstaae, gjorde hende endnu elskværdigere. En Omstændighed, som jeg ikke kan kalde uventet, viste mig snart de Lænkers Magt, hvori jeg havde hildet mig.

Jeg havde ikke glemt mit Løfte til Anton B., men jeg havde stedse havt tusinde Paaskud til at opsætte at udføre mit Forsæt, iblandt andet den store Vanskelighed at faae en Samtale under fire Øine med Maja. Jeg havde imidlertid flere Gange nævnet ham for hende, og hun havde viist megen Interesse for ham, og yttret at hun med Taknemmelighed erindrede den Deeltagelse og Hjelpsomhed, han havde viist hende i hendes Morbroders Sygdom og ved hans Død. — Engang, da jeg vidste, at Jette og hendes Moder næste Dag skulde tage Deel i en Skovtour, men at Maja vilde blive hjemme, for at være hos sin Fader, der, ligesom jeg, havde undskyldt sig med Forretninger, tænkte jeg, at nu havde jeg den bedste Leilighed til at udføre det mig paalagte Ærinde. — Den Forvirring, hvori jeg geraadede ved den blotte Tanke om at min Mission kunde lykkes, var saa skrækkelig, at ingen Minister, hvis Liv og Velfærd staaer paa Spil, kan skjælve mere for at mislykkes i den, der er ham betroet. Jo mere jeg tænkte derpaa, jo rimeligere syntes det mig, at Antons hæftige Kjærlighed maatte røre hende, ja det forekom mig endogsaa heel sandsynligt, at hun allerede elskede ham. Jeg kaldte det unaturligt og uretfærdigt, at fordre af mig selv, at jeg skulde arbeide paa Det, der vilde bringe mig til Fortvivlelse. — Nu følte jeg først, hvor vidt det var kommet med mig. Jeg indsaae alt det Ulykfalige i mit Forhold til disse to Søstre. Min Stilling var paa den senere Tid bleven mig reent utaalelig. Den Gratie, som fremlyste af alle Majas Ord og Foretagender, var saa afstikkende mod den Udelicatesse og Smagløshed, som udmærkede Jettes, at den Tanke, at jeg hele mit øvrige Liv skulde være Vidne til, ja tildeels Gjenstanden for disse, var mig høist

modbydelig. Jeg havde al min Fatning nødig, naar hun, som desværre ofte var Tilfældet, vilde, jeg skulde sidde med hendes Haand i min, næsten hele Timer; ja naar hun endogsaa uden Omstændigheder satte sig paa mit Skjød og slyngede sin Arm om min Hals. Slige Kjærtegn i tredie Mands Paasyn forekomme mig altid upassende. Over al Beskrivelse piinlige vare de mig under disse Omstændigheder og i Majas Nærværelse. Denne Sidste syntes ogsaa overmaade undseelig og forlegen derved, og søgte altid at forlade Værelset. Den tossede Rolle, jeg i slige Øieblikke spillede, bragte mig til Fortvivlelse, og naar jeg i en saadan Stemning uvenligt trak mig tilbage, saae Jette paa mig med et Par Øine, hvoraf der lyste saa megen Forundring og Bedrøvelse over min Adfærd, at jeg maatte føle den største Medlidenhed med denne stakkels Pige, som Natur og Opdragelse havde nægtet den Gratie, der af Alting meest behagede mig, og hvis største Ulykke var at være falden i mine Hænder. — Der var intet Paaskud mere til at opsætte vor Forbindelse. Uden egenlig at have forlangt eller faaet mit Samtykke, havde man bestemt vort Bryllup til Begyndelsen af næste Vinter. — Hver Dag saae jeg Fruentimmerne arbeide paa det forhadte Udstyr, som man stedse viste mig og plagede mig med. Mangengång maatte jeg endogsaa see Maja tage Deel i disse Tilberedelser. — Ingen, som ikke har været i en lignende Tilstand, kan forestille sig min Forlegenhed og min Raadvildhed. — Alle disse Lidelser fremstillede sig levende for mig, og efter at jeg en heel Nat igjennem havde bestaaet en frygtelig Kamp med mig selv, fandt jeg først Hvile i den Tanke, at jeg paany vilde reise bort og rive mig paa nogen Tid løs fra Alt hvad som omgav mig. En Leilighed dertil var just i dette Øieblik forhaanden. Denne vilde jeg af alle Kræfter bestræbe mig for at gribe, og da jeg var saa lykkelig at være yndet af mine Foresatte, haabede jeg at naae mit Ønske. — Jeg besluttede nu, samvittighedsfuldt at udføre min Vens

Ærinde, og derpaa at fjerne mig saasnart som muligt, overladende den truende Fremtid til de raadende Stjerner.

Da jeg næste Dag kom ind til Maja, sad hun ene ved sit Arbeide. Den umiskjendelige Fornøielse, hun viiste ved at see mig, havde nær kuldkastet alle mine gode Forsætter. Med saa stor Forlegenhed, med saa bankende Hjerte, som om jeg talte for mig selv, kom jeg endelig frem med mit Anliggende. Maja, der med spændt Forventning havde fæstet sine Øine paa mig, slog dem til Jorden, da hun endelig begreb min Tales Indhold, og rødmede saaledes at ikke blot hendes Ansigt blev overgydt med et Purpurskjær, men ogsaa den deilige Hals, ja Bryst og Arme, som vare bedækkede af den klare hvide Kjole, skinnede med en Aftenglands igjennem det tynde Tøi. — Jeg kunde høre mit Hjerte slaae. Efter et Øieblikks Taushed svarede hun alvorligt: „Det gjør mig meget ondt! jeg har aldrig drømt om at være elsket af Hr. B., og jeg kan ikke elske ham." — Jeg havde taget hans Brev frem, og rakte hende det; hun gjorde ingen Bevægelse til at modtage det. — „Vil De dog ikke idetmindste læse hans Brev, som han har skrevet til Dem af sit Hjertes Fylde, saa vare hans egne Ord." — Hun gjorde en Bevægelse som til at udstrække Haanden, men pludselig betænkende sig, sagde hun: „Nei! jeg kan ikke læse dette Brev. Han har skrevet det, siger De, af sit Hjertes Fylde; det vilde han vist ikke gjort, om han ganske havde kjendt mine Følelser. Nei, han skal ikke udøse sit Hjerte for En, der ikke kan optage hans Ord med samme Sindelag, hvormed de ere skrevne. Jeg beder Dem, sig ham Dette, og sig ham, at han i dette mit Afslag at modtage hans Brev, maa see et Beviis paa min Agtelse og paa mit Venskab." — Den Fiinhed, som laae i disse Ord, den yndige Værdighed, hvormed de bleve fremførte, den Glæde, jeg følte ved at erfare, at hun ikke elskede Anton, alt Dette henrev mig saaledes, at jeg var nær ved at kaste mig for hendes Fødder, da

lykkeligviis hendes Fader i det Samme kom hjem. Maja var overmaade forstemt, som jeg aldrig før havde seet hende. Hr. H. bad hende efter Sædvane om at synge og spille. Hun undskyldte sig, og leverede mig en Bog, hvori hun bad mig at læse for hendes Fader og hende. Hun saae ikke op fra sit Arbeide, og talte meget lidt den øvrige Deel af Aftenen. — Den næste Dag vare disse Skyer forsvundne fra hendes himmelklare Aasyn, men det forekom mig i lang Tid, som om hun stedse undveg mig. Det smertede mig, og jeg kunde ikke afholde mig fra at fordobble min Opmærksomhed for hende i en saadan Grad, at hendes Stedmoder syntes at fatte Mistanke til mig, og lod mig føle den med megen Bitterhed. Jette derimod var ubekymret; det kom slet ikke i hendes Tanker, at hendes offentlig trolovede Brudgom kunde have nogen anden Følelse eller Villie end den, der var hende behagelig — en Mening der var dobbelt forunderlig i en Familie, hvor et Exempel paa det Modsatte var ganske nyt og friskt. „Det veed jeg," sagde hun ofte: „min Kjæreste og jeg, vi elske, ved Gud! hinanden, og det tilgavns."

Den stakkels Anton, som jeg med Posten havde maattet oversende sin Kurv, skrev strax tilbage, og mod min Forventning med temmelig Rolighed. „Hvor kunde jeg vente," skrev han, „at en saadan Engel skulde kunne elske mig? Det har jeg egenlig aldrig vovet at haabe. Jeg ønsker blot, at hun vil taale min Kjærlighed, tillade mig at leve for at virke til hendes Lykke og Tilfredshed. Jeg vil finde mig i ethvert Offer; jeg vil ære og ansee hende som en Søster, blot hun vil skjænke mig sin Haand, bære mit Navn, lyksaliggjøre mig ved sin Nærhed og tillade mig at haabe, med Tiden at kunne vinde hendes Hengivenhed. Dette Haab kan jeg ikke slippe. Jeg har ingen anden Tanke. — Det Eneste, som kunde gjøre Ende paa disse Forhaabninger, var Vished om, at hun elskede en Anden. — Det falder mig undertiden

ind, at om jeg var vis paa Dette, og alt Haab var ude, saa vilde jeg faae Ro."

Da Anton ønskede, at jeg skulde meddele Maja disse hans Yttringer, gik jeg, — Venskab tilgive mig det! — med langt lettere Hjerte end sidst, men søgte i flere Dage forgjæves Leilighed til at tale ene med hende. Endelig fandt jeg et Øieblik, hvori jeg leverede hende dette Brev, og med faa Ord bad hende læse det. Allerede næste Aften leverede hun mig det ligeledes ubemærket tilbage tilligemed et lille forseglet Brev fra hende, med Udskrift til Anton. Det besynderlige Indtryk, som dette gjorde paa mig, kan jeg ikke beskrive. Et Brev fra Maja! i mine Hænder! Jeg betragtede den smukke Haandskrift, det lille røde Segl. Jeg syntes, jeg misundte Anton, at hans Navn var skreven af hendes Haand, at hun henvendte sine søde Ord til ham. Det kostede mig næsten Overvindelse at skille mig ved dette Brev og bringe det, indlagt i nogle Ord fra mig, hen paa Posthuset. Det faldt mig aldrig ind, at jeg om faa Dage skulde see det igjen. Den næste Post bragte mig nemlig et Svar fra Anton, der begyndte med disse Ord: „Læs indlagte Brev" ... Jeg gjenkjendte strax Majas Haand, og lod mig det ikke sige to Gange. Jeg greb det begjærligt og læste Følgende:

„Deres Ven har meddeelt mig Deres sidste Brev til ham, og jeg har læst det, med megen Taknemmelighed for Deres Godhed, med Forundring over Deres Følelser for en saa ubetydelig Pige, og med Smerte over ikke at kunne gjengjælde den Hengivenhed, De yttrer for mig. At jeg, for at berolige Dem, gjerne vilde gjøre ethvert tilladeligt Offer, derpaa vil jeg strax give Dem et Beviis ved at gjøre Dem en Tilstaaelse, som virkelig koster mig Overvindelse. De siger, at dersom De var vis paa, at jeg elskede en Anden, da troer De, at De vilde faae Ro. — Velan! jeg elsker virkelig en Anden, men Omstændighederne ved denne Kjærlighed ere saadanne, at den aldrig kan blive andet end

hvad den er: en stille Følelse der blot lever i mit eget Hjerte, og ikke har mindste Indflydelse paa noget andet Væsen. Men da jeg fast har besluttet, aldrig at ægte en Mand, jeg ikke elsker, saa følger heraf, at De heller aldrig skal see mig i en Andens Arme, og jeg forsikkrer Dem, at den Kjærlighed, hvormed De har beæret mig, er i enhver Henseende langt mindre ulykkelig end den, jeg her betroer Dem. — Saameget har jeg allerede erfaret i Modgangens Skole, at jeg veed, hvorledes man kan gjøre dens Byrde taalelig, og jeg haaber derfor, at denne heller ikke skal fordærve mit Liv. Idet jeg siger Dette, er det mig en stor Trøst at tænke: at hvad der er muligt for en stakkels Pige, maa være let for en Mand som Dem." —

Min første Følelse ved at læse disse Linier var en saa rasende Skinsyge paa den ubekjendte Lykkelige, hvis Billede levede i Majas stille Hjerte, at jeg som en Afsindig foer op og ned ad Gulvet, overladende mig til den Helvedqval, som fortærede mit Indre. — Endelig tog jeg Antons Brev, som jeg endnu ikke havde læst. Han forbandede sin Kjærlighed, alle Fruentimmer og især sin Medbeiler, om hvem han sagde: „at Jorden var for lille til paa eengang at rumme ham og denne hans bittre Fiende." Hans Raseri gjød Vand i mit Blod. Jeg skammede mig over min egen Hæftighed, ved at see hans. I det første Øieblikks Smerte havde han med sit sædvanlige Iilsind skrevet dette Brev, og, hvad som var værre, uden videre Betænkning sendt mig Majas, hvis Indhold han ikke havde Ret til at betroe noget Menneske. Jeg maatte næsten lee ad det grove Selvbedrag, der havde forledet ham til at søge Fred i en Oplysning, der saaledes bragte ham i Harnisk. — Jeg læste atter Majas Brev. Saa ganske skildrede disse simple Ord denne elskværdige Pige. Hvilken ædel Characteer udtalte sig ikke i hver Linie! hvilken Fiinhed og Værdighed, hvilken forstandig Bestræbelse efter paa eengang at trøste en ulykkelig Elsker, og tillige betage ham alt Haab! —

Alle mine Sorger forsvandt i den rene Nydelse af at beundre den Elskede, i salig Glæde over hendes Fuldkommenhed.

Jeg blev udreven af disse Betragtninger ved et Bud, som bragte mig den længe attraaede Befaling til ufortøvet at reise i det Ærinde, som jeg havde søgt om Tilladelse til at udføre. — Denne Ordre forekom mig som et Himmelbrev. Den opsatte mit Bryllup, rev mig for en Tidlang ud af mine trykkende Forhold, og gav mig Frihed til at tænke mig om og stræbe at gjenvinde min Sindsro. — Hvad vil jeg her? sagde jeg ved mig selv: Maja elsker en Anden, og jeg bør kun være hendes Ven og Broder. Jeg vil bestræbe mig for at ansee hende for et overjordisk Væsen, en Engel, som ikke maa være Gjenstand for en jordisk Kjærlighed. Ak! et saadant Væsen er hun jo virkelig. Ære og beskytte hende vil jeg, paaskjønne, at Dette kan blive min Lod, og at denne Lykke og hendes Faders Venskab kan give mig Erstatning for det Tornefulde i min Forbindelse med denne Familie.

Jeg vil ikke omtale de Scener af Graad og Omfavnelser, Kramper og Besvimelser, som min uventede Afreise foraarsagede Jette, hendes Moder og endogsaa de ofte omtalte Veninder. Ved min brave Svigerfaders Hjelp rev jeg mig løs fra alt Dette, omfavnede ham hjerteligt, trykkede et varmt Kys paa den ganske tause Majas Haand, og fjernede mig hurtigt fra hende og min Fødeby, omtrent paa samme Aarstid som jeg i Fjor var kommen tilbage til den.

Min Reise og mine Foretagender vare yderst heldige. Jeg bestræbte mig af al Formue efter at gjenvinde min aandelige Frihed. Jeg udrettede med største Iver hvad jeg havde paataget mig, overlod mig til min Kjærlighed for Kunst og Videnskab, tog Deel i alleslags Adspredelser og Forlystelser. Kort sagt, al den Modgift for Lidenskab, som jeg nogensinde havde forestilt mig virksom, brugte jeg ærligt; men naar jeg undertiden meente

at være paa Helbredelsens Vei, indtraf der altid en eller anden ringe Ting, der bragte mig ganske tilbage i den Kreds, jeg havde forladt, som f. Ex. en Yttring i et Brev fra Hjemmet, en Melodie hørt tilforn under andre Omstændigheder, en Lighed, ofte meget fjern, med det Billede, som syntes mig det yndigste, en Drøm, eller Gud veed hvad alle de smaa Elskovsguder hedde, som Amor udsender for at holde Vagt om hans Slave og forhindre dennes Undvigelse.

Efter otte Maaneders Forløb vare mine Forretninger tilende, og jeg kunde ikke opsætte at reise hjem. Jeg kom hjem — jeg troer uforandret, og fandt Alting uforandret. Det var i alle Maader, som om jeg slet ikke havde været borte.

Faa Dage efter min Hjemkomst var det min Fødselsdag. Saamange Erindringer fra min Barndom og Ungdom klæbede ved denne Dag i Aaret. — Jeg var forunderlig tilmode, og især var Erindringen om min afdøde Broder ret bleven levende hos mig. For at forebygge alle mig ubehagelige Ophævelser, havde jeg ikke nævnet for min nye Familie, at det var min Fødselsdag. Dog syntes mig, at jeg havde en vis barnagtig Lyst til at gjøre mig den behagelig, uden at jeg dog vidste, hvorledes det kunde skee. Om Aftenen, da jeg sad i min sædvanlige Kreds, hørte jeg Maja spille og synge i Salen, hvor hendes Fader sad hos hende. — Det var første Gang siden min Hjemkomst, at jeg hørte disse søde Toner. Jeg søgte strax en Anledning til at forlade det Værelse, hvori jeg var med Fruen, Jette og Veninderne, der denne Aften vare meget talrige og havde særdeles travlt. Jeg satte mig ubemærket ved Pianofortet, og overlod mig ganske til den længe savnede Nydelse, uforstyrret at see og høre den hulde Gjenstand for alle mine Ønsker. — Det forekom mig, som om hun var bleven blegere og endnu finere end tilforn; som om et lille melancholsk Træk, der ofte svævede om hendes Mund, var mere kjendeligt. Jeg havde mange Gange tænkt, at naar hun

sang, udtalte og udtrykte hun et Sværmeri, en Rigdom af Kjærlighed, som ellers aldrig var at bemærke hos hende, saa at min Nydelse ved hendes Sange tildeels bestod i den Illusion, hvori jeg blev hensat ved Digterens elskovsfulde Ord paa hendes Læber. Jeg syntes ofte, de henvendte sig til mig; ledsagede af hendes skjønne Toner.

Det var en smuk Sommeraften. Solen gik ned ligefor Vinduet, og kastede sine rødlige Straaler paa den Skikkelse, der for mig var den skjønneste i Verden. Nogle af disse Straaler faldt ogsaa paa min Fido (som stedse laae paa samme Sted, hvor jeg først fandt den), og de oplyste paa en græsselig Maade dens døde Glasøine. De besynderligste Tanker opstode hos mig. Min Troskab mod Jette lignede jeg engang ved denne Hund. Disse Ord syntes mig prophetiske. Da levede den. Nu laae den der ubevægelig, paa en ziirlig Pude, og stirrede paa mig, som et Billede paa den Troskab, der ikke havde Liv og Sjæl, og hvortil jeg daarligen havde forpligtet mig. — Maja sang just Claras Romance i første Act af Ludlams Hule. Dette Musikstykke har altid forekommet mig som et Mønster paa en Romance. Det Romantiske, det Sværmeriske deri havde stedse grebet mig paa en særegen Maade. Ogsaa Ordene gjorde i Aften et dybt Indtryk paa mig. — Saaledes var jeg selv kommen tilbage, med revne Seil, for at opsøge Kjærlighedens Ø. Da Sangen var tilende, sagde jeg: „De udelader Noget, troer jeg. Der staaer jo i denne Romance: „Dog vil ei Hjertet slippe med Ankeret sit Haab.“ — Maja bladede i Noderne. „Det staaer ikke her“, sagde hun: „saa maa der være et Vers udeladt.“ — „Det er meget slemt af Den, som har gjort det“, svarede jeg, „thi det er en meget smuk Tanke.“ — Maja svarede Intet, men sang nogle andre Ting. Hr. H. havde imidlertid forladt Værelset. Vi vare ene. Hun gjorde Mine til at reise sig. Jeg greb hendes Haand, takkede for hendes Sang, og

henreven af min Stemning, gjentog jeg uvilkaarligt, halv sagte, idet jeg trykkede denne Haand til mine Læber: „Dog vil ei Hjertet slippe med Ankeret sit Haab." Maja rødmede og sagde, som i Spøg: „Det maa Hjertet dog have gjort, thi her er hverken Anker eller Haab." — Neppe vare disse Ord udtalte, førend den sørgelige Betydning, der laae i dem, greb os Begge. Vi saae paa hinanden og taug. Maja blev siddende, lod den høire Haand løbe over Tasterne paa Claveret, og gjentog ubevidst i svage Toner Efterspillet af hiin skjønne Romance. „Kjære Maja!" sagde jeg med bevæget Stemme: „Det var ildespaaende Ord, De der sagde til mig, og det paa min Fødselsdag! — Ja det er virkelig sandt! det er min Fødselsdag!" — „Og det har De fortiet for os! udbrød hun. — „Tal ikke derom", svarede jeg: „Ingen uden De skal vide det. Seer De! Jeg har hverken Fader eller Moder, min Broder har jeg ogsaa mistet. De ere Alle borte, som gjorde mig denne Dag kjær. Jeg er ikke i Lune til at tale om den til Nogen. De har helligholdt den med Deres skjønne Sange, Aftenen har jeg nydt herligt. Jeg kunde næsten ønske, at jeg havde helligholdt denne Dag for sidste Gang." — Til min Forbauselse brast Maja i Graad. Hun lagde den høire Arm paa en Kant af Instrumentet, skjulte sit Ansigt med den, og græd stille. — Jeg greb hendes venstre Haand, trykkede den til mit Bryst, til mine Læber, til mine taarefulde Øine. Om hendes Haandled bar hun et Armbaand med en Jernlaas, hvori der var afbildet en Amor. Ganske smeltet af hendes Taarer, bøiede jeg mine Knæ uvilkaarligt for hende. „O Maja!" sagde jeg, „tilbedeligste af alle Piger! giv mig dette Armbaand til en Gave paa min Fødselsdag. Det skal følge mig i Liv og i Død. Giv mig dette Billede af den lille Gud, der saa grumt har leget med mit stakkels Hjerte! Giv mig det til Erindring om denne uforglemmelige Time!" — Maja reiste sit Hoved, aftørrede sine Taarer, saae paa mig med milde, alvorlige Blikke, og

sagde: „Nei, ikke dette Billede, et bedre Tegn skal være Dem en Erindring om Deres Søster Maja;" og idet hun løste et lidet, med Rubiner indfattet Kors af sin Ørenring, tog hun min Haand, lagde det deri og sagde: „Dette Tegn er det Anker, som Hjertet ei skal slippe;" hvorpaa hun reiste sig og forlod Værelset. Jeg blev ene tilbage. Jeg kyssede det lille Kors, stak det til mig, og ikke istand til at blande mig i det øvrige Selskab, gik jeg et Øieblik ind til det, gjorde en kort Undskyldning, og ilede hjem, salig beruset, rystet til det Inderste af mit Væsen, og ikke istand til anden Tanke end den: „Maja elsker mig! Det er mig, som hun elsker! Lad nu komme hvad der vil! Intet kan mere nedtrykke eller ydmyge mig!"

Den næste Morgen kom Hr. H. op til mig, for med kjærlig Bekymring at spørge til mit Befindende, da jeg Aftenen iforveien havde foregivet en pludselig Upasselighed som Grund til min hurtige Bortgang. — „Jeg savnede Dem ret," sagde han, „da jeg kom ned til de Andre, og de stakkels Pigebørn sad saa stille og forladte, thi jeg var i meget slet Humeur. Jeg har ellers en god Vane til at forstille mig i saa Henseende, men iaftes vilde det ikke lykkes." — „Er der hændet Dem noget Ubehageligt, kjære Fader?" (saaledes havde jeg længe kaldt ham, mere af inderlig Hengivenhed og efter Døttrenes Exempel, end i Betragtning af vort tilkommende Forhold). — „Nei," svarede han, „der er Intet hændet mig, min Sorg er blot Frygt for, at det Værste vil hænde mig. — Ja det Værste for mig! det at see min Maja sænkes ned i sin Moders tidlige Grav." En Gysen gjennemfoer mig. Han vedblev: „Iaftes var hun igjen saa bleg; hun lignede saa ganske min yndige Hustru i hendes sidste Dage. — De maa selv finde hende forandret. Det er tydeligt, at hun sørger, at en hemmelig Orm fortærer min lille Rose. Afvigte Vinter, da De var fraværende, da skulde De seet, hvor ofte hun søgte Leilighed til at sidde ved Claveret i Skum-

ringen, til det var ganske mørkt, og naar vi da fik Lys ind, kunde Enhver see, hun havde grædt. — Nei Gud forlade Henning F.! jeg ønsker ham intet Ondt, men han har forgiftet hendes skjønne Ungdom." — Min Forvirring og Smerte ved disse Ord, som jeg troede bedre at forstaae end han selv, betog mig i første Øieblik Mælet, og inden jeg kunde fatte mig, bleve vi afbrudte.

Da jeg var bleven ene, syntes det mig klart, hvad Vei jeg nu havde at tage: Maja elskede mig! Kjærlighed til mig var den Orm, som fortærede den Rose, hvortil hendes ædle Faders Skjæbne var bunden. Her var intet Valg, tænkte jeg; al Betænkelighed maatte vige for den eneste Nødvendighed: at redde den Elskede. Min Beslutning var tagen. Jeg vilde gjøre hendes og Jettes Fader til mit Hjertes Fortrolige; ingen ædlere Ven kunde jeg ønske mig, ingen der bedre forstod og formaaede at hjelpe mig. — Paa den Tid af Eftermiddagen, som han pleiede at tilbringe i sit eget Værelse, gik jeg i dette Forsæt til hans Huus. Jeg bankede paa hans Dør, den var lukket. Jeg gik nu ind i Salen, hvor jeg til min Forundring fandt Jette ganske allene siddende i en Krog. „Moder er ude; Maja ligeledes," sagde hun med en Stemme, hvori Graaden var kjendelig. Jeg saae paa hende, hun var ganske forgrædt. Paa min Forespørgsel, fremførte hun følgende Ord, afbrudte af hæftig Graad og Hulken: „Moder har tidt og mange Gange sagt til mig, at du elskede mig ikke rigtigt; men jeg har aldrig villet troe det, da du for Gud og alle Mennesker er min Kjæreste, og jeg ikke kan troe noget Ondt om dig. Men inat har jeg drømt saa livagtig, som det virkelig var skeet, at Fader kom og bragte mig et Brev fra dig, hvori der stod . . . . af samme Indhold som Hennings Brev til Maja, da han brød med hende. — Jeg har grædt den hele Nat i Søvne, og dersom den Drøm gik i Opfyldelse, og du kunde være saa haard imod mig, saa vilde jeg da bede Gud,

at lade mig stakkels Pige døe, thi jeg skjøttede slet ikke mere om at være i denne onde Verden." — Hvorledes jeg blev tilmode ved denne Tiltale, er umuligt at beskrive. Uden at sige et Ord, tog jeg Jettes Haand, kyssede den, og ilede ud af Huset. Jeg gik med saa hurtige Skridt, som om jeg vilde undflye den forfølgende Nemesis. Jeg vidste ikke, hvorhen, og kom først til mig selv, da jeg befandt mig langt udenfor Byen. Jeg gik omkring lige til efter Midnat, sønderreven af tusinde smertelige Følelser, blandt hvilke den smerteligste var bitter Misfornøielse med mig selv. — En Omstændighed var imidlertid indtruffen, og en ny Smerte, som jeg var langt fra at ane, ventede mig.

Næste Morgen kom Hr. H. igjen til mig. Hans Ansigt var som forklaret. „Kjære Ven!" sagde han: „De tog igaar saa hjertelig Deel i min Bekymring; idag maa De dele min Glæde. Hvorfor var De ikke hos os iaftes, og var Vidne til vor Overraskelse? Som vi sidde i vore stille Tanker, flyver Døren op, og et Menneske kommer farende ind; han iler hen til mig, næsten qvæler mig med sit Favntag, og kaster sig for Majas Fødder med en Strøm af Taarer og usammenhængende Ord. De har vist alt gjættet, at det var Henning F. Tænk Dem vor Forundring. Han er ikke gift! Der er kommen en Kurre paa Traaden mellem ham og hans Kjæreste paa Religionens Vegne, thi hun er catholsk. — Maja vidste nok af hans Breve, at der var noget Saadant iveien, men hun er altfor tro og taus til at lade Nogen ane, hvad han betroede hende. Hun havde imidlertid længe ikke hørt fra ham, tænkte, Alting var jævnet, og drømte mindst om hans Komme." — „Hvad vil han da nu?" spurgte jeg, neppe istand til at fremføre disse Ord. — „Hvad han vil?" Naturligviis vil han, som enhver anden Synder, have Tilgivelse og Naade. — Og i Sandhed! Han er en angerfuld Synder. Hans fordums Kjærlighed til min Datter synes opvaagnet med dobbelt Hæftighed." — „Og Maja?" — Neppe havde jeg Mod

til at gjøre dette Spørgsmaal. — „Ja, Maja forundrede mig rigtignok," svarede han: „Hun blev overmaade glad ved at see ham igjen, men ellers tog hun just ikke imod ham med saa stor Henrykkelse, som den forlorne Søns Fader i Evangeliet. Og da Henning, som er hæftig og uden al Forstillelse, strax trængte ind paa hende, at hun skulde love ham at fornye deres fordums Forbindelse, svarede hun alvorligt: Ikke saaledes, Henning! At slige Løfter ikke ere Spøg, det have vi Begge erfaret. Imorgen tales vi ved under fire Øine. — Da han saae bedrøvet paa hende, rakte hun ham Haanden, og sagde: Kom til mig imorgen tidlig, gode Henning! Kjære Ven, og Broder! Vi have Meget at tale om. Der er hændet Meget, siden vi saaes. Og hermed tog Samtalen en anden Vending. De kom til at tale om hans salig Fader, og græd Begge." Hr. H. tog sit Uhr op: „I denne Time er han hos hende, og det maatte gaae til med Fandens Kunster, skulde saa smuk og elskværdig en Mand ikke forstaae at vinde en Pige, som i Grunden elsker ham, og har sørget saameget for hans Skyld. — Men Gud bevares! hvad fattes Dem, bedste Ven? De bliver jo saa bleg som et Lig." — Hvad jeg svarede, veed jeg ikke. Kun saa Meget veed jeg af Resten af Samtalen, at jeg maatte love at komme til Middag, og ogsaa indfandt mig.

Nu stod han da for mig, denne forhadte Medbeiler. — Hvor han var smuk! — Hvilket Udtryk af Kraft og Godmodighed! hvor aabenhjertig! hvor varm og hjertelig! — Det var mig umuligt at hade ham; min Skinsyge blev maaskee stærkere, jo mere jeg lagde Mærke til hans Fortrin, men de hadelige, onde Følelser forsvandt ved den Modtagelse, han viste mig, den oprigtige, ligefremme og dog fine Maade, hvorpaa han omgikkes mig og Alle. Heller ikke gav Maja mig Anledning til Skinsyge. Der var i hendes Øiekast, i hendes Tone imod mig Noget — jeg veed ikke at forklare det — noget saa Sødt, Undseeligt, — Noget, kort sagt, som nærede mine stolte Tanker fra forleden

Aften. Henning derimod omgikkes hun, som om hun var hans Søster. Hun var mindre tilbageholden mod ham, end mod nogen anden Mand, og dog var der intet Erotisk — om jeg saa maa udtrykke mig — i hendes hele Væsen imod ham. De sagde ogsaa Du til hinanden, og da Jette bemærkede: at det havde de jo ikke gjort tilforn, svarede Maja: „Jo som Børn vare vi Duus. Efter flere Aars Fraværelse, da vi saaes igjen som Voxne, sagde vi ikke mere Du til hinanden. Men i vor sidste Adskillelse have vi igjen fornyet vort Barndoms gode Forhold.“ —

Jeg kunde ikke nægte for mig selv, at vor Kreds betydelig havde vundet ved Hennings Nærværelse. — Jo oftere jeg saae ham, jo mere forundrede jeg mig over det Originale i hans Characteer, der paa eengang syntes at udmærke sig ved en høi Æresfølelse, en bestemt Retskaffenhed, og en stor Letsindighed, et mandigt Mod og en næsten qvindelig Blødhed. Hans Skjønhed og fine Sæder gjorde ham til en Yndling af det smukke Kjøn, og det lod, som om det var ham umuligt at modstaae nogen Fristelse, som mødte ham fra denne Kant. — Den Opmærksomhed og Artighed, som han viste Fru H. og Jette, indtoge disse aldeles for ham, saa Jette daglig udbrød i de Ord: „Gud! hvor Henning er sød!“ — I vor daglige Kreds geneerte han sig ikke med sin Beilen til Maja; nei han lagde endogsaa Beslag paa vor Mellemhandling, for at naae sit Maal, medens Maja bestandig gik af Veien for Samtaler af denne Natur.

En Aften, da vi Alle fortrolige sadde om Bordet, kom Henning til at sige: „Det hele Aar, da jeg stod Vagt ved en Klostermuur.“ — Da Jette yttrede, at han aldrig havde fortalt os den rette Sammenhæng med hans afbrudte Giftermaal, svarede han utvungen: „Det er snart fortalt. — Min Beatrice og jeg vare virkelig forlovede, og vort Bryllup bestemt. Vi elskede hinanden til Raseri, og Ingen af os tænkte paa, at der var

Noget som kunde adskille os, da vi havde hendes Forældres Samtykke, og Majas Ædelmodighed havde forskaffet mig min Faders. — Hendes Fader var en Franskmand, han havde ikke havt Noget imod, at jeg var Protestant. Hans Forretninger skulde om kort Tid føre ham til Paris, der skulde jeg ægte Beatrice. Men hendes Moder var fraværende, hun var en Romerinde, og da hun fra sin Fødeby kom hjem til Florents, hvor vi Alle vare, og hun erfarede at jeg var, hvad hun kaldte en Kjætter, oprørte hun Himmel og Jord, og med sin Skriftefaders Hjelp gjorde hun Datteren Helvede saa hedt, at da der intet Haab mere var om at omvende mig, reiste hun hemmelig bort med Moderen; og da hendes Fader og jeg reiste efter dem, fandt vi min arme Beatrice som Novice i et Kloster ikke langt fra Rom. Jeg var som en Afsindig. I et heelt Aar har jeg tilbragt det Meste af Natten ved denne Klostermuur, uden anden Trøst end den at høre paa en fattig Munks gudelige Formaninger. Ved Penge og Løfter havde jeg formaaet denne Broder, som gik ud og ind i Klosteret, til at bringe nogle faa Ord fra mig i Beatrices Hænder. Jeg fik ikke mindste Svar derpaa, førend hun, efter et heelt langt Aars Forløb, ved denne Klosterbroder sendte mig et lille Brev, hvori hun underrettede mig om, at hun næste Dag tog Sløret. Hun sagde mig et sønderrivende Farvel, og — tænk dig min Smerte, kjære Maja! — hun skrev, at hun ved Bod, og ved at vie sit Liv til Himlen, vilde affone mine Synder, og stræbe at tilkæmpe mig den Salighed, hvori hun haabede, vi skulde mødes. — Tænk dig blot! — for mine Synder, sit hele Liv indsluttet til Bod og Bedring! den skjønne Pige, som selv ingen Synder havde at affone!" — Ved disse Ord trillede Taarerne ned ad hans Kinder. Maja tog hans Haand, og saae ham ind i Dinene. „Seer du, min kjære Henning! Din Beatrice, hende er det, som du endnu elsker, ikke mig, og deri har du Ret." — „Nei, min Maja!" sagde Henning smilende: „Ingen er for mig

hvad du er, du har alt som en lille Pige taget dig Skylden paa for mine Synder, du har som Voren hemmelig solgt af dine Smykker for at betale min Gjæld, da jeg havde spilt Pharao, og ikke turde sige det til Fader. — Du har — og denne sidste Velgjerning kan kun Gud betale dig — du har tilgivet, at jeg kunde forlade dig, du har forsonet mig med min Fader. Hvad skulde der blevet af mig, om han var død uden at tilgive mig? Hans sidste Ord til mig, da jeg reiste, vare: Om jeg maa døe, medens du er borte, saa lev du for at gjøre min Maja lykkelig! — Jeg er saa bange nok — (her nærmede han sig hemmelighedsfuld til Maja): Gamle Bergstrøm skriver til mig, at han ofte om Natten hører Noget gaae, livagtig som med Faders Gang og med hans Støvler, som knerke, fra hans Værelser til dine, og ofte i Drømme synes mig" .... Hr. H. afbrød ham leende: „Naa! der har vi den svenske Overtro!" — Jette dreiede Samtalen, idet hun spurgte Henning, hvorfor han ikke, for at redde sin Elskede, hellere havde antaget den catholske Religion? — „Affværge mit Lands Tro!" raabte Henning forundret: „og om jeg kunde været saa umandig, hvorledes skulde jeg da kunnet begaae mig i mit Regiment mellem mine Kammerater?"

I et saadant fortroligt og dog spændt Forhold havde vi en Tidlang levet. Meer end hundrede Gange havde jeg isinde at aabne mit Hjerte for Majas Fader, men et Blik paa Jette, en, som mig syntes, altfor kjærlig Yttring til Henning af Maja, denne unge Mands Fortrin, alt Dette kastede mig i min gamle Raadvildhed og Uvirksomhed, hvorover jeg mangengang fortvivlede og foragtede mig selv.

Midt i alt Dette blev jeg overrasket ved Anton B's Komme. Han var som ude af sig selv. — „Nei," raabte han i vor første Samtale: „Lad Maja vælge hvem hun vil, men ikke denne flaue Dreng, som eengang har kastet et saadant Klenodie fra sig; og det vil han gjøre ved enhver Leilighed. Nei denne lille Helgen

skal ikke falde i en Libertins urene Haand. Derfor er jeg kommen her. Det skal ikke skee, førend de have lukket mine Øine." — Saaledes vedblev han, og først efter at have udøst sin Vrede over mig, der nægtede at indføre ham i Hr. H's Huus, naar han ikke var fornuftig, blev han efterhaanden roligere, og vi aftalte, at jeg den næste Dag skulde bringe ham derhen. Jeg blev derfor yderst forundret, da jeg om Aftenen traadte ind i Fru H's Sal, og det Første, mine Øine faldt paa, var Anton B., som sad hos Maja ved Theebordet, næsten vendte Ryggen til Henning, som var hans Sidemand, og saae ud, som om han havde Feber. — Han havde ikke kunnet oppebie den næste Dag, men havde introduceret sig selv, som en gammel Bekjendt af Maja og hendes Onkel.

Gode Exempler anprises ved hver Leilighed. Jeg troer, de slette ere endnu virksommere til Næstens Forbedring. Den raa Hæftighed, hvori Anton gjorde sig skyldig, var den bedste Advarsel for mig, naar min Skinsyge undertiden vilde gjøre mig uretfærdig og i ondt Lune. Anton, som havde Aand nok til at indsee sin Elskedes Fortrin, Hjerte nok til at elske, havde ikke Selvbeherskelse, ikke Dannelse nok til at omgaaes en saa farlig Medbeiler som Henning; og Denne, som var ung og hæftig, havde paa sin Side ikke mindste Medlidenhed med en ulykkelig Elsker, thi som en saadan viste Anton sig strax mod sin Villie. — Det var virkelig latterligt, at see den Maade, hvorpaa de hilsede hinanden, naar de traf sammen, den Mine og de Manerer, hvormed de gave Plads for hinanden, naar den Ene stod den Anden iveien. — I alle slige Ting havde Henning det bedste Spil, da hans Skjønhed og Anstand hjalp ham; medens derimod den stakkels Anton gjorde en latterlig Figur med sin indædte Vrede, der bestandig truede med at bryde løs. En ulyksalig Moraliseren overfaldt ham som en Krampesygdom, en bestandig Stiklen paa frivole Forbindelser, Letsindighed, og deslige. Henning paa sin Side tog Anledning til at forbande de tamme Bjørne, de Paa-

trængende, Dem som ubudne blande sig i Andres Sager o. s. v. Maja fjernede sig ved slige Scener, Jette derimod syntes at finde en inderlig Opmuntring og Glæde ved at beskue Hennings selskabelige Overlegenhed baade i Ondt og Godt. De to Medbeilere vare i deres gjensidige Forbittrelse ganske som en ulmende Ild, der kun behøver mindste Pust for at bryde løs.

En Aften, da jeg troede, alle Fruentimmerne vare ude, vilde jeg gaae til Hr. H. for at holde ham med Selskab. — Folkene sagde, at Frøken Maja var bleven hjemme hos Herren, og at de andre Herrer vare ogsaa deroppe. Længe før jeg kom Døren nær, hørte jeg en stor Allarm indenfor, og da jeg traadte ind, saae jeg Maja sidde bleg og skjælvende, og hendes Fader, ligeledes ganske forfærdet, forgjæves bestræbende sig for at stifte Fred mellem Henning og Anton, der som to Rasende stode mod hinanden. De syntes midt i en hæftig Ordstrid. „Ingen har mindre Ret her end De selv, min Herre!" raabte Anton, „De som troløs og grusom har forladt og fornærmet denne Engel." — „Og dog, min Herre," raabte Henning, „dog staaer jeg færdig til med Liv og Blod at forsvare hende mod Deres Paatrængenhed, og forfægte min Ret til hende med min sidste Blodsdraabe." — „De Ord ere velkomne," udbrød Anton: „De er Militair, jeg har ogsaa viist, at jeg kan føre Vaaben. — Behag at nævne Vaabnene og Tid og Sted. Jeg er færdig." — „Det er jeg med," sagde Henning: „Tiden kan være strax, Stedet kan De bestemme. Vi tage vore Tjenere med, andre Vidner behøves ikke. Pistolerne skal afgjøre, hvilken af os To der ikke seer den næste Morgen." — Maja foer op, slog begge Armene om Henning, og sagde med skjælvende Stemme: „Henning, er Dette din Kjærlighed? Dette din Tak for min søsterlige Troskab?" — Hans Raseri syntes i samme Øieblik stillet, han førte hende til hendes Stol, hun kunde neppe holde sig opreist; han faldt paa Knæ for hende, og sagde: „Søde Maja! siig et Ord! siig at

du tilgiver mig! at du vil blive min! og Alting skal være glemt. Jeg rækker da denne Herre min Haand til Forlig." — "Ogsaa jeg, min Frøken!" sagde Anton, "ogsaa jeg vil række Haanden til Forlig, dersom De erklærer Deres troløse Elsker for nærmere til Deres Haand og Hjerte, end den Mand, der i flere Aar aldrig har havt anden Tanke end Dem, som aldrig glemmer Dem, hvis første og sidste Kjærlighed De er." — Maja skjulede sit Ansigt i sine Hænder. Hendes Fader tog hende i sine Arme, løftede hende op af Stolen, og trykkede hende til sit Bryst; hendes Hoved sank ned paa hans Skulder. "Min Maja!" sagde han: "min Yndling! al min Glæde i Livet! hør din stakkels Faders Stemme. Kan du see disse ellers brave Mænd for din Skyld at dræbe hinanden? Vil du give dig selv og Dine til Priis for Verdens Dom? Ræk En af dem din Haand. Og staaer det i Veien for Henning, at han engang var ubestandig, saa lad mig gaae i Forbøn for din Ungdomsven, som elsker dig! See! tilføiede han, idet han pegede paa Maleriet over Claveret: hans Fader seer paa dig, og beder for ham." Med en Martyrs Aasyn, med Blikke, som man medrette kunde kalde døende, løftede Maja sine Øine op til sin Morbroders Billede, vendte sit Ansigt med ubeskrivelig Bedrøvelse til sin Fader, og gjorde en Bevægelse, som for at række Haanden mod Henning. — Nu kunde jeg ikke længere udholde det. — Jeg foer hen imellem dem, rev Maja af hendes Faders Arme, greb hende i mine, og raabte med en Kraft, som forbausede dem Alle: "Nei aldrig! aldrig skal denne Haand bortgives ved Tvang! Tilbage, I Rasende! Jeg har ogsaa en Arm til at forsvare denne Pige, og et Hjerte, hvorigjennem Veien skal gaae til hendes." — Maja støttede sig til mig, hun saae op paa mig med et Udtryk, som intet Ord kan beskrive; og som om hele Jorden forsvandt for os, omfavnede vi hinanden, og vore Sjæle og Læber sammensmeltede i et eneste, saligt Kys. — Maja rev sig løs af mine Arme, og ilede ud af

Værelset. Vi Andre stode tause, og saae paa hverandre. Forvirret greb jeg min Hat og gik. De Andre stode som Støtter. Da jeg var kommen ud paa Gaden, mærkede jeg først, at Anton havde fulgt mig. Vi gik ved Siden af hinanden, uden at tale et eneste Ord. Først da vi vare ved min Gadedør, sagde han med næsten taareqvalt Stemme: „Jeg seer nok, hvordan det hænger sammen. Jeg kan ikke beklage mig over dig. Du har tjent min Kjærlighed, uagtet du selv .... Farvel stakkels Menneske! — Jeg reiser hjem endnu i Nat; du skal snart høre fra mig." Med disse Ord trykkede han min Haand, og fjernede sig med hurtige Skridt.

Jeg vil gaae til Maja og udfolde mit Hjerte for hende med klare og tydelige Ord; hun skal afsige min Dom. Med disse Tanker ilede jeg næste Morgen til Maja, til den Tid, jeg vidste, hun pleiede at være ene, og mod Sædvane gik jeg lige op til hendes egne Værelser. En Pige kom mig imøde med sagte Trin, og hviskede, at Frøken Maja havde været syg iaftes, og sov endnu, da Herren havde forbudet at vække hende; Fruen og Frøken Jette vare heller ikke opstaaet endnu. — Jeg skyndte mig bort, og uduelig til enhver Forretning, drev jeg omkring den lange Formiddag. Da jeg kom hjem i mit Logis, sagde man mig, at Hr. H. havde været der og spurgt efter mig, og desuden en ung Herre, som jeg af Beskrivelsen sluttede, ikke kunde være nogen Anden end Henning. Jeg gik tilbage til Hr. H's Huus. Man sagde mig, at Fruen og Frøken Jette toge mod Ingen; de vare oppe hos Frøken Maja, der var falden i Besvimelse og var meget syg.

I største Urolighed forlod jeg Huset. — Faa Skridt derfra kom Henning aandeløs løbende efter mig, greb mig i Armen og sagde: „Tillad at jeg gaaer hjem med Dem, jeg har et Par vigtige Ord at tale med Dem." — „Gjerne, min Herre!" svarede jeg hastig, ventende mig en Udfordring. Saasnart vi

vare indenfor min Dør, kastede Henning Hatten langt fra sig, faldt mig om Halsen, kyssede mig og udbrød med hjertelig Glæde: „Nu kjære Broder! Nu glæd dig (jeg maa sige Du til dig, thi nu ere vi Brødre), Alting er godt! du er fri, jeg er Jettes Brudgom." — Med største Forbauselse saae jeg paa ham. Han vedblev: „Hvor jeg har været blind! ja jeg bliver et Mønster paa en Ægtemand! Da jeg iaftes saa pludselig fik Øinene op, tog jeg strax min Beslutning. Jeg betroede mig til min Onkel Hr. H. Han forlangte ikke bedre. Han omfavnede mig, og sagde: Nu erkjender jeg i dig din ædle Faders Søn. — Imorges gik jeg til min Tante og Jette. Jeg fortalte dem reent ud den forrige Aftens Tildragelse, og, jeg veed ikke — jeg belagde mine Ord saa vel, at Jette og jeg besluttede at trøste hinanden, og hun — som mig synes, med stor Glæde — omfavnede mig som sin Brudgom. See her! hendes Fader skulde levere dig dette Brev — men Maja besvimede, da jeg maaskee alt for stormende kom farende med denne Nyhed, og da hendes Fader nødig vilde forlade hende, tog jeg Brevet for at bringe det i hans Sted. — Jeg beder for Resten tusinde Gange om Forladelse, forbi jeg bringer en Kurv. Jeg haaber, du modtager den og bærer den med Gratie."

Hermed leverede han mig et Brev fra Jette, hvori hun ophævede vor Forbindelse, ønskende mig forresten alt Held og Lykke. Min Overraskelse og Glæde var saa stor, at jeg skjælvende neppe kunde holde Brevet, og maatte sætte mig ned. — „Saa! nu besvimer han med!" raabte Henning. I det Samme traadte Hr. H. ind. Han omfavnede mig inderligt. „Min Fader!" sagde jeg, „er det muligt? Vil De virkelig give mig Deres Maja? Og du, Henning! Ven! Velgjører! hvorledes skal jeg takke dig? — Men har du ikke af Ædelmodighed gjort dig selv og Jette ulykkelige?" — „Ulykkelige?" raabte han: „da maatte jeg være en jammerlig Karl, om jeg var ulykkelig over at ægte

saadan en smuk og god Pige; og skulde Jette blive ulykkelig? Nei meget lykkelig skal hun blive. Jeg skal bære min lille Hustru paa mine Hænder. Og Maja! min englelige Søster! kunde jeg gjøre Mindre for hende? Lev du, for at gjøre min Maja lykkelig! det var min Faders sidste Ord til mig." — „Kommer, mine kjære Sønner!" sagde Hr. H., „de vente os hjemme."

Da vi vare traadt ind i den Sal, der saa ofte havde samlet os, gik Hr. H. et Øieblik bort, og kom derpaa tilbage med begge sine Døttre, een ved hver Haand. Maja var bleg og bar en hvid Kjole, Jette blussede og bar en rød. „Her," sagde han, „bringer jeg den røde og den hvide Rose. De skulle ikke længere opvække Strid mellem deres Riddere."

Drøm og Virkelighed.

Kjære Læser! Dersom din Vei undertiden i en mørk og stormfuld Vinteraften har ført dig igjennem Nyhavn, saa vil du vist sande med mig, at denne Gade under disse Omstændigheder er et melancholsk Sted i vort ellers lyse og smukke Kjøbenhavn. Den dunkle, aldrig af Solen og sparsomt af Mennesker besøgte Charlottenborgside, de af Skibsfolkene forladte Skibe, kun bevogtede af en ulykkelig Skibshund, hvis Tuden og Klynken ledsages af de i Stormen bragende og knagende Master, og besvares med det hæse Skrig af en og anden forsultet Krage, som opholder sig i det øde Tougværk, — alt Dette meddeler Stedet et særeget og uhyggeligt Præg.

I en saadan December-Aften ilede jeg forstemt gjennem denne Gade, som jeg i lang Tid hemmelig besøgte. Det er desværre vistnok silde, tænkte jeg ved mig selv, idet jeg ilede hen til en af de faa Lygter, hvis dunkle Lys svævede for Vinden, for at see paa mit Uhr, hvad Klokken var. — Det var gaaet istaa! — Fortrædelig fortsatte jeg min Vei. „Jeg foregav hjemme, at jeg gik paa Comedien," sagde jeg til mig selv: „bare den ikke for længe siden er forbi! Hvad maa min Onkel tænke? Han bad mig komme hjem, naar det første Stykke var ude, for at spille et Parti Schack med ham. — Det er dog høist utaknemmeligt af mig, at vise ham saa liden Opmærksomhed, ham som er saa

god imod mig, ham der siden mit trettende Aar har været mig i Faders Sted. Han er stille og indsluttet i sig selv; man kommer undertiden til at ansee ham for mørk og streng. Mod mig har han dog ikke været det. Nei tvertimod! Jeg troer virkelig, at han elsker mig høit. Jeg seer ofte, hvorledes hans Øine hvile paa mig, ret med faderligt Velbehag. Hvor gavmild er han ikke imod mig! hvor galant, kunde jeg gjerne sige, hvor overbærende! — Ja rigtignok! .... Vidste han de Veie, jeg her gaaer paa ..... Havde han været Vidne til den Samtale, hvorfra jeg kommer! ... nei! det tilgav han mig ikke! Det er just det Punct, hvori han er streng ... O Himmel! Comediehuset er lukket og mørkt, Alting forbi ... og hvad er det Klokken slaaer paa Hovedvagts-Uhret? — Elleve! Du gode Gud! Er det muligt, at Tiden kan gaae saa hurtigt ved en saa lidet opbyggelig Samtale?" —

Under denne og lignende Monologer kæmpede jeg mig igjennem Stormen over Kongens Nytorv, og naaede endelig min Onkels Port. Sagte, som Den der har en ond Samvittighed, ringede jeg paa. Den gamle Portner kom ud med Nathue paa, med et Lys i Haanden og med sin sure Mine. — „Herren er gaaet tilsengs," sagde han: „jeg skulde bede Dem gaae et Øieblik op til Fuldmægtig G. Han venter paa Dem." — I eet Spring var jeg ved den gamle G's Dør, der i det Samme blev aabnet, da G. fulgte en Herre ud, i hvem jeg strax gjenkiendte min Ungdomsven og fordums Skolekammerat, Lieutenant Vilhelm S., der med høi Latter modtog mig. „Naa er du der? Jeg vilde væddet paa, at du ikke var kommen hjem inat." — Jeg afbrød ham, idet jeg vendte mig til G., og spurgte: „Har min Onkel ventet paa mig?" — „Nei," svarede han: „Herren har den hele Aften lukket sig inde i sit Cabinet." — „Hvorledes!" raabte jeg ængstelig: „er han syg?" Den gamle G. blinkede ad mig med en Mine, der bød mig tie, og sagde i en langtrukken

Tone: „Nei, han fik nogle uventede Forretninger." — Wilhelm begyndte nu: „Naa det var en lang Comedie, du var paa i Aften. Det var nok en Tragedie, for det er gjerne de længste. — Jeg vilde havt den Ære at besøge dig. Jeg huskede ikke paa, at du maaskee var i et Wrinde i en af Byens Udkanter. Ja" — vedblev han, idet han vendte sig til G., „De skulde bare vide, hvad De har for en Lovelace i denne unge Herre. Har De nogensinde hørt tale om den smukke Lise, der tiener hos Justitsraad M's i Nyhavn? Jeg har været dødelig forlibt i hende, og behandlet hende med al den Courtoisie, som nogen Stuepige kan forlange. Jeg kommer af og til i M's Huus, men uagtet jeg veed, at hun ikke har gaaet ti Skridt for min Skyld, saa gav jeg hende dog fem Rigsdaler forrige Nytaar. Det var saagu nok for en stakkels Lieutenant. Men tiltrods for dette og flere deslige Offere paa hendes Alter, har dog min gode Ven, Hr. Julius B., som der staaer, aldeles stukket mig ud, og erobret hendes Hjerte, og hvad endnu bedre er, hendes hele nydelige Person." — Det var mig umuligt at standse hans Talestrøm, ihvor ubehagelig den end var mig. Men den gamle G. udbrød endelig med Forfærdelse: „Gud see i Naade til os! Mine unge Herrer! hvad er dette for Historier? Gud bevare dem Begge for de onde Veie!" — „De onde Veie?" afbrød Wilhelm leende: „Nei, paa gode Veie; det er paa min Sjæl det Værste ved Historien." — „Wilhelm!" raabte jeg hæftigt: „jeg beder dig" .... „Naa naa!" sagde han: „bliv ikke vred! God Nat! imorgen kommer jeg til dig."

Neppe var jeg alene med den gamle G., førend han begyndte at udfritte og formane mig. — Jeg nægtede haardnakket Alting, og bad ham blot at sige mig, hvad der havde bevæget min Onkel til saa ganske mod sin Sædvane at lukke sig inde hele Aftenen. G. fortalte mig nu, at der var kommet Bud fra en Svigerinde af min Onkel, en Fru W., som jeg ikke kjendte,

med Efterretning om at hendes Søster var død. — Denne Søster var min Onkels fraskilte Kone, som jeg heller aldrig havde seet, da hun havde forladt hans Huus, førend jeg betraadte det. Hendes Navn blev aldrig nævnet i min Onkels Omgivelse, og jeg var saa godt som ganske ubekjendt med de Omstændigheder, der havde adskilt disse Ægtefolk. — Den gamle G. talede nu for første Gang til mig derom. „Skulde De troe det, gode Julius,“ sagde han: „Hr. B. fik ordenlig ligesom en Rystelse, da der kom Bud om hendes Død? Dette Bud kom, ligesom De var gaaet. — Han svarede Frue W's Tjener: Imorgen skal jeg komme til Deres Frue. — Forresten sagde han ikke et Ord. Jeg saae, hvordan han blev tilmode, og talte til ham, men han svarte ikke. Jeg gik min Vei, og da jeg en heel Time efter kom ind i Dagligstuen, sad han der saagu i Bælmørke. Jeg lod strax bringe Lys, og hvad mener De vel? jeg kunde tydelig see, han havde grædt. — Hvad synes Dem! — Grædt! — for det slette Fruentimmer! — Dersom jeg turde sige det, saa er det dog en stor Svaghed af ham. Derpaa lukkede han sig inde i sit Cabinet, og sagde, at han ikke vilde see Nogen i Aften. Naar De kom, skulde jeg sige, at han havde nogle vigtige Papirer at ordne.“ —

Efterat G. endnu med mange Udraab og med Rysten paa Hovedet havde beklaget Menneskenes Svaghed og Daarlighed, fik jeg ham endelig til at fortælle mig Noget om denne ubekjendte Tante, hvis Død havde, som det syntes, forsonet den fornærmede Ægtemand, men ikke den uvedkommende Moralist. „Seer De,“ sagde han: „Jeg er nu altid paafærde Dag og Nat, altid opmærksom i min Principals Tjeneste. De veed selv, at jeg gaaer og pusler langt ud paa Natten, for at see, om Alting er i Orden i Huset, alle Døre lukkede, alt Lys og Ild slukket. Hver Nat gaaer jeg ned i Contoret og føler paa alle Skuffer og Pulte, om de ere ilaas. Man kan ikke være forsigtig nok; Ulykken so-

ver aldrig; derfor maae Menneskene være aarvaagne. — Det kan nu være en tolv Aar siden, saa havde Deres Onkel Hr. B. nogle meget byrdefulde Forretninger i en Commission hvori han var, i et Stervbo, og Dette holdt ham ofte ude af Huset til silde ud paa Aftenen. Nu maa jeg sige Dem, jeg havde altid havt megen Mistanke til vor unge Huusfrue; thi jeg mærkede nok, af hvad Slags hun var. Naar hendes Mand var ude, kom der unge Herrer i Visitter, og der var især Een, som daglig gik ud og ind, tidlig og silde. — Dette tog til, som alt Ondt, og naar jeg nu, som sagt, saadan gik og rodede omkring ud paa Natten, naar Hr. B. var kommen hjem, og var gaaet tilsengs, og Alting var stille, saa mærkede jeg, at der var Ugler i Mosen. Der blev hvisket og tisket hist og her, jeg hørte tydelig, at Bagporten gik op og i. Du gode Gud! hvad jeg sørgede over alt dette Uvæsen! hvad det martrede mig, at man bedrog min gode Principal, der havde viist sig som en Velgjører og Ven imod mig! og jeg tænkte ved mig selv, at et Fruentimmer, som hans Kone, fortjente at henrettes. I lang Tid gik jeg og grublede paa, hvad jeg skulde gjøre. Det kom mig for, som jeg selv var i Ledtog med de onde Mennesker, da jeg kjendte deres Bedragerier, og dog taug. Men en Nat fangede jeg paa min Sjæl en Karl, og det i Contoret! Hvordan han var kommen der, maa vor Herre vide, men jeg var ikke seen, jeg lukkede ham inde, og kaldte paa Herren med de Ord: „„Der er en Tyv i Contoret.““ Deres Onkel stod op strax. Den lange Arrestant forlangte at tale ene med ham. Det gik ganske stille af. Hr. B. lukkede ham selv ud af Porten. — Morgenen derpaa gik han meget tidlig ud, og tog sine Pistoler med sig. Hvad jeg led, til han kom igjen, kan Ingen forestille sig. Han kom stille og, Gud skee Lov, uskadt hjem. — Fruen var imidlertid kjørt ud med sin lille Datter, som kun var et Aar gammel. Hun kom aldrig mere hjem. Jeg hørte af Rygtet, at det forbandede Menneske, som jeg havde lukket inde

i Contoret, laae længe syg af sine Saar, som han havde faaet i en Duel. Deres Onkel sagde aldrig mindste Ord om Noget af alt Det, nævnede aldrig Kone eller Barn. Men han lukkede sig inde ligesom i Aften, sad som en Støtte, var saa stum, at han mangengang skrev paa en Seddel, hvad Ordres han vilde give mig i sine Forretninger, blot for at slippe for at tale. Havde det Levnet varet længe, saa troer jeg, at jeg selv havde faaet en Tæring af Sorg. Men saa var vor Herre saa god at sende en ny Ulykke, som blev til vor Lykke; og det var Deres gode Faders Død. Hr. B. elskede denne Broder, som sig selv. — Da der kom Brev fra Jylland, at han var død, blev Deres Onkel overmaade bedrøvet. Han gik op og ned ad Gulvet, og vred sine Hænder, og græd; men saa talede han, Gud skee Lov! og sagde til mig: „„Min Broder efterlader sig en Søn paa en tolv, tretten Aar. Den stakkels Dreng er fader- og moderløs, min Broders Pengesager ere i Uorden. Jeg vil selv reise til Jylland, for at bringe Alting i Rigtighed, og hente Drengen. Han skal være min Trøst..““ — Det var midt om Vinteren, Reisen var overmaade besværlig, og han blev temmelig længe borte; men da han kom igjen, var han som et andet Menneske. Noget taus og alvorlig havde han nu altid været. Men De var, som han selv sagde, hans Trøst — og derfor, gode Julius, har jeg elsket Dem, som De kunde høre mig selv til, og jeg gjør saa endnu og vil elske Dem alle mine Levedage; thi min Principal gaaer mig for alle Ting i Verden, og hvad der er hans, synes mig, er mit.“

Den gamle Mands troskyldige Fortælling, hans mig velbekjendte inderlige Hengivenhed for min Onkel rørte mig lige saa meget, som hans uchristelige Strenghed mod den stakkels Tante mishagede mig. Hun var nu død, og kunde Intet fremføre til Undskyldning for sin Ungdoms Forvildelser. — Det var langt ud paa Natten, jeg gik tilsengs uden at kunne sove. Mine

egne Sorger og Forlegenheder beskjæftigede mine Tanker. Jeg overlagde hos mig selv, hvad Forholdsregler jeg skulde gribe, til hvem jeg skulde betroe mig; thi Nogen maatte jeg indlemme i min Hemmelighed, da jeg selv aldeles ikke vidste Besked om Sager af denne Natur. Jeg var kun 23 Aar gammel, og ikke synderlig bekjendt med Verden. Min Onkel var streng i et eneste Punct, nemlig i Kjærlighedssager; hvad jeg kunde vente af den gamle G., havde jeg for faa Øieblikke siden havt nye Beviser paa. — Efter at have overveiet alle Omstændigheder, besluttede jeg at vælge min føromtalte Ungdomsven Lieutenant S. til min Fortrolige. I ham vilde jeg idetmindste ikke finde nogen streng Dommer. Han var meget letsindigere end jeg, men ærlig og langt mere bevandret i Verdens Gang, ogsaa tre Aar ældre; og i den Alder, hvori vi befandt os, gjøre tre Aar en betydelig Forskjel.

Den næste Morgen, da jeg vilde gaae ind til min Onkel, sagde man mig, at han allerede var gaaet ud, og strax efter fik jeg det belovede Besøg af Lieutenant S. Han sparede mig al Forlegenhed med at begynde min Bekjendelse, thi efter at have udrettet en ubetydelig Commission fra en fælleds Bekjendt, gik han strax over til den Materie, som jeg vilde tale med ham om. „Du milde Gud!" raabte han: „Hvordan er det, den smukke Lise seer ud? — Jeg var i Forgaars hos Justitsraad M's. Fruen skammer sig ordenlig ved at lade hende komme ind i Stuen i hendes nærværende Tilstand. Er det dig, som hun takker for denne smukke Taille?" — „O Vilhelm!" udbrød jeg: „erindre dig vort Barndoms Venskab. og lad mig finde Trøst hos dig i min Nød! Jeg er ulykkelig over den Uret, jeg har begaaet mod den skjønne, uskyldige Lise. Jaftes tilbragte jeg flere Timer paa Gaden, inden hendes Herskab tog ud, og jeg kunde komme til at tale med hende. Og da jeg endelig opnaaede denne Lykke, hvilken Aften tilbragte jeg da hos hende! — Hendes Taarer,

hendes Bebreidelser gik mig gjennem Sjælen. Sin Condition skal hun forlade til Nytaar; der er ikke tre Uger til, og hendes Nedkomst kan heller ikke være langt borte. Hvad skal jeg gjøre? Hvad raader du mig? Alt hvad jeg eier, mit Liv, mit Blod vil jeg give for at erstatte min Brøde imod hende." — Vilhelm loe. — „Tal ikke i saa høie Toner om en Ulykke, der er saa almindelig, og ikke værre end den!" sagde han: „Der er et stort Huus i Amaliegaden, hvor Lise kan finde Plads, som saa mange tusinde Andre. Den Ting er let arrangeret. Du veed, min Broder er medicinsk Candidat, og befinder sig netop for Øieblikket der. Han er en tør Fyr, det Modsatte af mig, men taus og paalidelig. Jeg skal tale med ham. Mangen smuk Pige er gaaet ind ad den Port med Taarer, og gaaet ud af den med et let Sind, som en net lille Amme. Det kan Lise ogsaa gjøre." — „O Gud!" raabte jeg: „Min Lise, min elskede Pige en Amme! Nei umulig kan jeg længere taale at vide hende i et saa ydmygende Forhold, som det at tjene." — „Hvad vil du da gjøre?" spurgte Vilhelm: „Har du Penge til at etablere hende som en Dame? thi saa afsindig er du da vel ikke, at du tænker paa at ægte hende?" — Disse Ord lode mig ret føle min uheldige Stilling. Med Glæde havde jeg ægtet denne Pige, men jeg var aldeles afhængig af min Onkel. Hans Godhed satte mig vel istand til rigelig at kunne bestride alle de Udgifter, som hendes Tilstand for Øieblikket kunde kræve; men til at sikkre hende en behagelig Fremtid, saae jeg ingen Udvei. Jeg maatte derfor blot indskrænke mig til det Nærmeste, og aftalte med Vilhelm, at han ved sin Broders Hjelp skulde forskaffe Lise et eget Værelse paa Fødselsstiftelsen, hvilket hun strax kunde tiltræde, naar hun forlod sin Condition, og bad ham sørge for, at al mulig Omsorg og Beqvemmelighed blev hende tildeel, og at den strengeste Taushed iagttoges. Ad det Sidste loe han, og sagde: „Man skulde troe, naar man hørte dig tale om denne lille Tjenestepige, at det var

en Prindsesse eller en Grevinde, hos hvem du havde gjort din Lykke." — Imidlertid lovede han Alt hvad jeg forlangte; og hvormeget hans Tone ved denne Leilighed end oprørte min Følelse, saa takkede jeg dog Gud for denne Ven. Endnu samme Formiddag fik jeg Leilighed til at underrette Lise om de Foranstaltninger, jeg til hendes Bedste havde truffet; og den Glæde, hun ytrede derover, trøstede mig vel overordenlig, men forundrede mig tillige; thi det var, som om hun nu ikke havde det Ringeste mere at sørge over.

Da jeg ved Middagsbordet traf min Onkel, forekom det mig, som om der var foregaaet en Forandring med ham. Der var noget Blidt, noget Veemodigt i hans Ansigt og i hans Tone, Noget som jeg hidtil kun i sjeldne Øieblikke havde seet hos ham. — Med intet Ord nævnede han imidlertid hvad der var foregaaet; og tale til ham om hvad der laae ham paa Hjertet, turde jeg ikke. Det gjorde mig ondt, og for første Gang var den Tanke mig rigtig klar, at med al den faderlige Godhed, han viiste mig, og al den sønlige Hengivenhed, jeg bar for ham, manglede dog det Bedste i Kjærligheden: Hjertets frie og utvungne Udgydelse. En gammel fransk Skribent siger: „Man taler saa meget om Folk, som have Hjertet fuldt af ømme og kjærlige Følelser, men som ansees for kolde, forbi de mangle Ord til at udtrykke deres Følelser. Det er ikke sandt; de have ikke disse Følelser; ellers vilde de nok finde Ord til at udtrykke dem med." Jeg tilstaaer, at jeg er af samme Mening, og troer, at denne Regel kun vil finde faa Undtagelser; idetmindste tør jeg paastaae, at ingen Verdens Herlighed er saa meget værd, som de kjærlige Ord, der ligesom gode Genier omsvæve os, og lette Sorgerne med en Balsam, hvis Lægedom aldrig slaaer feil. Schiller siger: „Salig Den, hvis Læber Hermes har løst;" og ikke forgjæves var denne Gud en almindelig Huusgud hos de Gamle, thi i Sandhed, Ingen forskjønner det huuslige Liv som han. — Hvad

min Onkel angaaer, saa troer jeg, at han idetmindste for endeel var en Undtagelse fra den ovenomtalte Regel. Han var det i dobbelt Henseende: Udenfor hans huuslige Kreds var han netop en Yndling af den ovenomtalte Gud, thi som Advocat var han bekjendt for sin Veltalenhed. Men hjemme kunde der hengaae hele Uger, uden at han talte ti Ord; og milde, trøstelige Yttringer kom yderst sjelden over hans Læber. Men Kummer og Bitterhed mod Skjæbnen havde ogsaa tillukket disse. Han havde ikke blot elsket sin Kone, men havt stor Agtelse og Tillid til hende. Ligesom man ikke kan græde, naar man er meget beklemt og angst, saaledes kunde han ikke tale om den dybe Krænkelse, han havde liidt i sit nærmeste og kjæreste Forhold. Han formaaede ikke at vende sine Tanker fra denne ulykkelige Sag, og heller ikke at svække Indtrykket ved at tale derom. Dette betog ham Lyst og Mod til at give nogensomhelst Følelse Luft. Døden, som forsoner og jævner Alt, havde nu opvakt en Gnist af den gamle Kjærlighed. Iaftes havde han grædt, idag havde han for første Gang besøgt sin Datter. Noget saa Elskværdigt var udbredt over hans hele Væsen, at jeg hæftigt ønskede at turde tale til ham om hans Hjertes Anliggender, og meget let kunde bleven bevæget til at betroe ham mine. Saadanne lykkelige Øieblikke ere ligesom et Stjerneskud. Vi troe, de tilsige os vort Ønskes Opfyldelse; det er, som om de vinkede til os, at vi skulde skynde os at gribe det, men vi formaae ligesaa lidt at gribe dette, som dem, og de vende aldrig mere tilbage.

I flere Dage saae jeg min Onkel kun flygtigen. Han var, som det lod, meget beskjæftiget. Af den gamle G. erfarede jeg en Dag, at min ubekjendte Tante blev begravet, at hendes unge Datter var meget bedrøvet, og at Dennes Fader, der ikke havde seet hende, siden hun var et spædt Barn, var ubeskrivelig indtagen af hende, og tilbragte hele denne Dag i hendes Selskab. Den næste Morgen lod min Onkel mig kalde til sig. Han havde

ganske det samme bløde, elskværdige Udtryk, som hiin Middag, bad mig sidde hos sig, og sagde: „Du veed, kjære Julius, at jeg siden din gode Faders Død har stræbt at erstatte dig hans Tab, og det glæder mig, med Sandhed at kunne sige, at du har opfyldt alle mine Forventninger. Jeg har anseet dig, og anseer dig stedse som en Søn. Jeg selv har med stor Fornøielse veiledet dine Studeringer; du har med Ære bestaaet den juridiske Attestats, og det har altid været min Plan, at du skulde engang i Tiden indtage min Plads, og blive en anseet og dygtig Advocat, som jeg selv smigrer mig med at være. Mine Forretninger tiltage daglig, og jeg bliver daglig ældre. Min brave G., der er ligesaa indskrænket som trofast, tragter ikke høiere end at leve og døe som min Contorbetjent. Jeg ønsker derfor, at du fra nu af skal være min Medhjelper, og efterhaanden arve saavel mit Arbeide, som dets Løn." Han udviklede nu med den ham egne Klarhed, hvad han ønskede af mig, og de høist ædelmodige Vilkaar, som han tilbød mig. Aldrig kunde Noget komme beleiligere. Jeg kyssede hans Haand med den varmeste Taknemmelighed. Han afbrød mig smilende: „Vi ere endnu ikke færdige, du skal faae noget Bedre at takke for." — Han gjorde mig nu Regnskab for sin Formues Tilstand; jeg erfarede, at den var meget betydeligere, end jeg havde tænkt; og han underrettede mig nu om nogle vigtige Forholdsregler, som hans Kones Død gjorde nødvendige. Derpaa sagde han: „Du indseer nu, at min Formue tilhører min Datter, men du er mig ligesaa kjær som en Søn; jeg kan ikke taale den Tanke, at jeg Intet skulde efterlade dig. Dertil kommer endnu en Betragtning: Jeg kjender Verden og dens Forførelser. Ingen af Jordens Elendigheder er saa indgribende i vor Skjæbne, saa ødelæggende for Sjæl og Legeme, som de uværdige Forvildelser, man kalder Kjærlighedshistorier. Jeg troer, at Intet kan bevare et ungt Hjerte fra disse, uden en tidlig knyttet Forbindelse med et reent og elskværdigt Væsen. Jeg ønsker

derfor at sikkre din og min Datters Ro og Lykke, ved allerede nu at bestemme eder for hinanden, og beder dig at ansee hende som din Forlovede. Det er ingen ringe Gave, jeg vil give dig i min Laura. Hun er endnu kun et Barn, og hendes Skabning og Ansigtstræk ere ikke udviklede, men hun bliver indtagende, thi hun ligner ..... En, der var meget smuk og fortryllende. — Der er Intet sparet paa hendes Opdragelse, og hvad som især taler for denne: Hun er opdragen af sin Tante Fru W., der af Alle er erkjendt som en i Ordets rette Forstand dannet Dame og en Ære for sit Kjøn." — Hvorledes jeg blev tilmode under denne Tale, behøver jeg ikke at sige. Min Onkel saae stivt paa mig, og sagde med en Stemme og en Mine, der kunde gjøre det varmeste Blod til Iis: „Du svarer ikke!"

Med uhyklet Varme takkede jeg ham for hans faderlige Kjærlighed, men tilføiede: „Tro mig, jeg føler Værdien af Det, De vil skjænke mig, men desmere bør jeg frygte for at misbruge Deres Godhed. Deres Datter er kun tretten Aar. Er det ikke betænkeligt, saa tidligt at bestemme hendes Livs Skjæbne? Hvor kan jeg haabe at vinde og beholde hendes Tilbøielighed? Der vil jo gaae mange Aar hen, inden hun kan blive min." — Noget formildet svarede min Onkel: „At disse Aar maae hengaae, inden hun bliver din Kone, er netop Det, jeg betragter som en Fordeel for eder Begge. — Hun skal ikke vide det Mindste om min Hensigt med hende. Du derimod skal danne hende efter dit eget Ønske, efter det Ideal, du gjør dig om din tilkommende Hustru. Min Laura har et blødt, et elskende Hjerte. Det vil være dig let at vinde dette. I sin Uskyldighed vil hun troe at elske dig som en Ven og Broder, medens hendes Hjerte hænger ved dig, som ved en Brudgom; og denne tidlige Kjærlighed vil gjøre hende utilgængelig for Coquetterie og Erobringssyge, denne værste Gift, som Slangen indaandede i det qvindelige Bryst, til Menneskeslægtens Fordærvelse. — Nu? vil du være min Søn?"

— Han rakte mig Haanden; jeg trykkede den til mine Læber. „Deres Søn," svarede jeg, „det er jeg, uden at besidde deres Datter." — Han trak Haanden fra mig, bukkede for mig, og sagde: „Nei, min unge Herre! Det bliver De ikke!" — Med lynende Øine, sammenknebne Læber og en Mine, hvis Bitterhed altid, naar jeg saae den, var mig en Rædsel, tilføiede han: „Geneer dig ikke! jeg har ikke udspeidet dine Veie; maaskee har du allerede truffet et bedre Valg." — Taarerne kom mig i Øinene. — Han saae det, bød mig atter Haanden, og sagde formildet: „Nu velan, see først min Laura! Den himmelske Godhed, der lyser ud af hendes Øine, kunde vel smelte et haardere Hjerte end dit."

Det var netop Juleaften, da min Onkel førte mig ind i Fru W's Huus. Denne Dame var allerede meget aldrende, mange Aar ældre end den nys afdøde ulykkelige Søster. Hun var Enke, og levede med to Sønner, af hvilke den yngste var udenlands. Den ældste var endeel ældre end jeg. Denne, der var ligesom et Slags Vert i Huset, og hans Moder modtoge mig med største Velvillie. Jeg saae nu Laura, og fandt i hende en lille Pige med lange, smalle Arme og hele den uformelige Figur, som ofte udmærker de Aar, der skille Barnet fra den voxne Jomfru. Hendes lille runde, barnlige Ansigt var blegguult. Den sorte Sørgedragt klædte hende ikke. Det glatte, mørke Haar hængte i to tykke Fletninger ned ad Nakken. Den lidt opstaaende Næse, de næsten sorte, aflange Øine, de smalle, sorte Øienbryn, alt Dette gav hende en paafaldende Lighed med en chinesisk Figur, som sad paa en Consol i samme Værelse, og rystede paa Hovedet. — Jeg vidste ikke, om jeg skulde lee eller græde ved at tænke paa, at min Onkel kunde fordre, at jeg for Livstid skulde binde mig til dette Barn. — „I Sandhed," sagde jeg ved mig selv: „Man maa være hendes Fader, for at troe, at hun nogensinde vil blive indtagende. O Himmel! hvilken Forskjel paa hende

og min blonde, blomstrende Lise!" — Idet jeg saaledes stod og betragtede hende, vendte hun sit Ansigt til den Side, hvor jeg befandt mig, og saae op til mig. — Min Onkels Ord, at en himmelsk Godhed lyste ud af hendes Øine, faldt mig ind. — „Det er sandt!" tilføiede jeg i mine Tanker: „saadanne Øine saae jeg aldrig før; og vilde man blot ikke twinge mig til at ansee denne lille Mulat for min Brud, saa vilde dette Blik gjøre mig til hendes Ven for Livstid." — I denne samme Juul blev jeg flere Gange buden til Fru W's, og kunde ikke undslaae mig for at følge min Onkel derhen, endskjøndt dette Huus var mig en Afsky. Fru W. gjorde et Indtryk paa mig, som jeg ikke kunde forklare mig selv. Hun var høi og rank; hendes Ansigt bar kjendelige Spor af fordums Skjønhed; hendes Væsen var fuldkommen frit for al Tvang og Affectation, men havde dog noget besynderligt Fornemt og Imposant. Naar hun talede med mig eller henvendte sine gjennemtrængende Øiekast paa mig, forekom det mig, som om jeg skammede mig ved de Tanker, som i disse Dage beskjæftigede mig, og som jeg ellers var stolt af at nære, og ansaae for ædle og fornuftige. Hendes Søn og den hele Cirkel af Omgangsvenner, som jeg der traf, og hvis Dannelse og behagelige Tone alle Mennesker roste, mishagede og generte mig. Jeg var taus og fremmed, min Onkel kastede vrede Sideblik til mig, men yttrede aldrig med mindste Ord sin Misfornøielse, ligesaalidt som han nævnede sin Datter i vore eensomme Timer, eller spurgte, om hun behagede mig. —

Nytaarsaften indfandt jeg mig til bestemt Tid i Nyhavn med en Karreet, som jeg lod holde nogle Huse fra Justitsraad M's Gaard. Min Lise kom med en Bylt under Armen, fulgt af en Kone, som bar en lignende. Denne Kone, der var af Profession, hvad man pleier at kalde en Rendekjerling, havde undertiden gaaet Ærinder til mig fra Lise. Det generte mig, at hun uden Omstændigheder sprang op i Vognen til os, og tog

Plads paa Forsædet. Imidlertid fik jeg snart Andet at tænke paa. — Den stakkels Lise var saa udmattet af det meget Arbeide, hvormed hun i de sidste Dage havde været plaget, og befandt sig saa ilde, at hun græd og neppe kunde taale Vognens Bevægelse. Konen trøstede hende i pøbelagtige Udtryk og med plumpe Vittigheder, hvoraf hun selv skoggerloe. Endelig naaede vi Fødselsstiftelsen, jeg ringede paa den store Port, bad Portneren kalde paa Candidat S., og overgav min grædende Patient i hans Hænder. Da jeg kom hjem, foregav jeg en stærk Hovedpine, lukkede mig inde, og tilbragte det Øieblik, da det forsvundne Aar gjør Plads for et nyt, med et beklemt Hjerte og tunge Anelser, der ikke bedroge mig, thi min Skjæbne verlede med Aaret.

Klokkerne havde neppe begyndt at ringe til Høimesse paa Nytaarsmorgen, førend den mig forhadte Rendekjerling fra iaftes stod for mig med et Budskab, der vel var skikket til at forsone mig med Overbringeren. Hun meldte mig nemlig, at Lise havde født en Søn, og at Moder og Barn befandt sig vel. Jeg betalte det lykkelige Budskab rigeligere end min Kasse tillod, og kunde neppe oppebie, at Aarets første, korte Dag skulde vige for Tusmørket, paa det jeg under dettes Slør, indsvøbt i min Kappe, kunde snige mig ud til Lise. Med hvilken Henrykkelse modtog den unge Fader sin førstefødte Søn! Med Glædestaarer kyssede jeg hans lille Ansigt, hans smaa Arme; jeg knælede for Moderens Seng, trykkede hendes af Arbeide og Kulde mishandlede Hænder i mine, og svoer en hellig Ed, at intet Offer skulde være mig for stort, naar jeg derved kunde forskaffe hende en bedre Fremtid. — Da jeg gik derfra, var jeg som beruset af Glæde. Det var, som om alle Stjerner blinkede lykønskende ned til mig. Nu syntes Lises og min Forbindelse mig hellig, og med et Slags Stolthed sagde jeg til mig selv: „Jeg er ikke længer en Yngling, men en Mand og Fader, som det paaligger at beskytte sin Arne.“

Jeg tilbragte denne Aften hos Fru W., hvor min Onkel allerede længe havde ventet mig. Min glade Stemning lod mig glemme alt Det, som ellers var mig piinligt i dette Huus. Jeg var friere og venligere end sædvanlig, og min Onkel sendte mig glade og opmuntrende Øiekast. Ved Bordet rakte han sig over til mig med sit Glas, og sagde: „Paa et lykkeligt Aar og vore stille Ønskers Opfyldelse." — Jeg søgte at skjule, hvor smerteligt disse Ord virkede paa mig. — Vi gik hjem sammen. Paa Veien talte vi slet Intet, men idet han vilde gaae ind i sit Cabinet, og jeg bød ham Godnat, vendte han sig i Døren og sagde: „Min Søn, har du Intet mere at sige mig?" — Jeg greb hans Haand, trykkede den til mit Bryst, og sagde: „Min dyrebare, over Alting ærede Fader! lad mig være Deres Søn og Deres Datters trofaste, kjærlige Broder. Det vil jeg være til min sidste Time, men Mere kan jeg ikke." — Han rev Haanden med Hæftighed fra mig, sagde Godnat, gik ind ad sin Dør, og slog den ilaas efter sig. — Da jeg næste Morgen vilde gaae ind til ham, tog han ikke imod mig. I flere Dage undveg han mig kjendelig. Jeg saae ham kun ved Middagsbordet. Her sad jeg som paa Naale, thi han saae aldrig til mig, sagde aldrig et Ord til mig, henvendte sig undertiden til G. med en eller anden enkelt Yttring, og naar jeg talte til ham, svarede han mig ikke engang. Min Stilling var yderst piinlig.

Om Aftenen besøgte jeg Lise og min Søn; da glemte jeg alle Sorger. Lise forekom mig langt smukkere end nogensinde. Hun var mild og kjærlig, og naar jeg saae hende med det elskede Barn ved Brystet, forekom hun mig som et yndigt Madonnabillede. Undertiden kom den omtalte Kone og bragte mig Bud og Efterretning fra hende. En Morgen da hun gik ned ad Trappen, hørte jeg hende tale med Nogen. Jeg havde belavet mig paa dette Tilfælde, og underrettet hende om, hvad hun isaafald skulde sige. Jeg lagde derfor ikke videre Mærke dertil. Men

en halv Time efter blev jeg kaldt ned til min Onkel. Han gik op og ned ad Gulvet, var ganske bleg, og kunde af indædt Harme neppe tale. Jeg blev stum af Skræk ved dette Syn. — Endelig sagde han med afbrudte Ord, at han havde kaldt Lises Sendebud ind til sig, og med Trudsler og Penge bevæget hende til at tilstaae Alting. Han overøste mig med de bittreste Bebreidelser, nævnede baade mig og den stakkels Lise med de frygteligste Navne, og jeg var nær ved at forglemme den Ærbødighed, jeg skyldte ham, da han til Lykke befalede mig, strax at gaae op paa mit Værelse og ikke forlade det, førend jeg havde modtaget hans nærmere Befalinger. Efter nogle Timers Forløb kom G. op til mig. Jeg har i senere Aar ofte med taknemmelige Følelser erindret mig den Scene, jeg i dette Øieblik oplevede. Den gamle Mands Godmodighed og næsten faderlige Godhed for mig stred paa en rørende Maade med hans Ærbødighed for min Onkel og hans egne strenge Grundsætninger. — „Jeg kommer," sagde han, „som et Fredens Sendebud. O kjære Julius! lad ikke en gammel Mand gaae bedrøvet fra Dem." — Han overrakte mig et Brev fra min Onkel, hvori Denne koldt og kort sagde mig: at den Forbindelse, der havde været hans kjæreste Ønske, var her ikke mere Spørgsmaal om; hans Datter var for god til blot at nævnes i en Sag, som denne; men at han gjentog det fordeelagtige Tilbud, han havde gjort mig i Henseende til hans Forretninger, og vilde stræbe, efterhaanden at overvinde det modbydelige Indtryk, min senere Opførsel havde gjort paa hans Sindelag imod mig; men alt Dette paa det ufravigelige Vilkaar, at jeg frasagde mig al videre Forbindelse med det uværdige Kreatur, som havde fanget mig i sine Garn. Han vilde paatage sig at sørge for Barnets Opdragelse og skaffe Moderen en god Condition i en af Provindserne. Kun maatte jeg helligt love, aldrig at erkyndige mig enten om den Ene eller den Anden af dem. Afslog jeg derimod at underskrive disse Vilkaar, da sønderbrød han et-

hvert Baand mellem os, og befalede mig at forlade hans Huus jo før jo hellere. For min afdøde Faders Skyld havde han givet G. Ordre til at udbetale mig to tusinde Rigsdaler til Afsked. I dette Tilfælde sagde han mig da herved Farvel. „Men," tilføiede han: „Dersom det nogensinde kunde falde dig ind at vanære mit og din afdøde Faders Navn ved at ægte det pøbelagtige Qvindfolk, for hvis Skyld du bryder alle ældre og hellige Baand, da skal min Forbandelse følge dig." Nogle kolde Formaninger om at vende tilbage til min Pligt sluttede det Hele. — Jeg er overbeviist om, at min Onkel Intet ønskede høiere, end at forlige sig med mig; men vist er det, at om han havde ønsket det Modsatte, kunde han aldrig grebet kraftigere Forholdsregler end et Brev som dette. — Jeg tog strax et Stykke Papiir, og skrev derpaa: „Jeg vil ikke gjøre mig uværdig til min Faders Navn ved at forlade mit eget Barn og dets Moder. Deres Huus derimod skal jeg forlade inden Aften." Forgjæves bønfaldt den gamle G. mig, om dog idetmindste at betænke mig til næste Dag. Jeg var ubøielig, og saa nødig han end vilde, maatte han tage min Seddel og gaae.

Med en ubeskrivelig Blanding af Trods, af Fortvivlelse og af Glæde over den Frihed, som vinkede mig, begyndte jeg strax at pakke mine Sager sammen. I dette Øieblik blev jeg overrasket af Vilhelm S. Hans Velvillie imod mig under de sidste Tiders Trængsler havde givet ham en høiere Plads i mit Venskab, og jeg betroede ham strax, hvordan Sagerne stode. Han yttrede sin Forfærdelse over den Yderlighed, hvortil alt Dette var kommet. Han kjendte lidt til Fru W. og Laura. „Du er gal!" sagde han: „den lille Pige vil om fire Aar være nydelig, det er jeg vis paa, og til den Tid er din Lises Skjønhed udentvivl i stærkt Aftagende. Jeg forstaaer mig paa Fruentimmer-Skjønhed; det gjør du ikke. Vær fornuftig! Skyd ikke selv din Lykke fra dig! Jeg kom netop idag for at bringe dig en god Tidende. Min

Barndoms skikkelige Legekammerat, nuværende hæderværdige Skomagersvend Hans Christen, som du maaskee erindrer, har alt længe baaret en dybdig Kjærlighed til Lise; og den er endnu saa stærk og saa ædelmodig, at han under Dags Dato har skrevet hende til, og tiltrods for Alt hvad der er skeet, tilbudet at ægte hende, og antage dit Barn, som sit eget. Han var hos mig imorges, og betroede mig sit Forsæt, hvori jeg ærligt bestyrkede ham. „Saadan en smuk Pige, som Lise," sagde han, „maatte man holde Noget tilgode." — „Hvorledes!" raabte jeg opbragt: „Er det dig, Vilhelm, en Mand af Ære, der kan gjøre mig et saa afskyeligt Forslag? Saadan er jeres Moral, I vise Verdensmænd! Den uskyldige Pige, der har opoffret Alt for min Kjærlighed, skulde jeg kaste i Armene paa den Første den Bedste? En Anden skulde mit Barn kalde Fader, skulde maaskee lide en haard Behandling, faae en slet Opdragelse?" — „Ak!" sagde Vilhelm, „disse Følelser ere jo vel i sig selv gode og rigtige, men de ere her ikke paa deres Sted." — „Hvorfor?" udbrød jeg: „fordi Lise er en simpel Mands Datter, og har redelig ernæret sig ved at tjene? Ikke sandt? Derfor kan jeg handle grusomt og letsindigt imod hende? Det er smukke Grundsætninger!" — „Nei," svarede han, „ikke derfor, men fordi hendes Dannelse, Opdragelse, Vaner, kort sagt, hendes hele Væsen ikke passer til dig, derfor skal du — ikke handle grusomt og letsindigt imod hende, thi hun kan blive lykkelig med en Mand, der i den Henseende er det Modsatte af dig" ..... „I med jeres Dannelse!" raabte jeg: „Et ædelt Væsen har mere Dannelse af Naturen, end alle eders Kunster ere istand til at frembringe." — „Ja," svarede Vilhelm rolig: „jeg har vel baade læst og hørt, og jeg troer det og, at der gives Naturer, der ligesom opdrage sig selv, og forstaae sig paa Ting, man ikke begriber hvorfra de kjende; men af det Slags Folk er Lise vist ikke. Hun er smuk, jeg var selv lidt forlibt i hende; men Forstanden skulde hun ikke berøvet mig, ihvor det

end var gaaet." — Fornærmet paa min Lises Vegne, svarede jeg med Vrede: „Bedøm ikke en Person, hvis rene Væsen du er altfor fordærvet til at fatte. Jeg haaber, tiltrods for al eders Viisdom, at række Lise min Haand for Alteret." — Vilhelm tog sin Hat, og svarede med den holbergske Replique: „Du est en ung Mand, Frands," — hvorpaa han forlod mig.

Denne Samtale havde endnu forhøiet min Exaltation til en saadan Grad, at jeg besluttede at ægte Lise og sige hende det endnu samme Aften. Jeg skyndte mig ud at forskaffe mig et Logis, og fandt efter Adresseavisen et Par smaa, nette Værelser i et stille Huus, hvilke jeg strax leiede. — Dervaa ilede jeg ud til Lise, uagtet det var høilys Dag, ved hvis Skin jeg aldrig tilforn havde besøgt hendes nærværende Opholdssted. Hun sad oppe, og saae meget fornøiet ud. „Vil De see," raabte hun til mig: „jeg har faaet et meget pænt Brev, som jeg vil vise Dem." — Hun rakte mig det. — Det var det omtalte Brev fra Skomagersvenden. Med glødende Øine gjennemløb jeg det. — „Hvorledes, min Lise?" raabte jeg: „Du kan, uden at oprøres, læse et saa uværdigt Tilbud? Jeg tænkte, du vilde hellere vælge Døden, end en saadan Fornedrelse, end den Qval at forlade mig og berøve dit Barn sin virkelige Fader. — Elsker du mig da ikke?" — Lise saae forundret paa mig, derpaa brast hun i Graad og sagde: „Gud bevares! det veed De jo nok, at jeg elsker Dem. Men De er jo et ungt Menneske og raader ikke rigtig for Dem selv. De har jo kostet mange Penge paa mig i denne Tid, og viist dem god og honnet imod mig, saa jeg har havt det rart herinde og langt anderledes end Andre, mine Lige; det sige ogsaa Alle; men De kan dog vist ikke saadan blive ved at sørge for mig og Barnet; nu derimod gjør Hans Christen mig dette Tilbud, som jo er al Ære værdt, og saa tænkte jeg, De vilde blive fornøiet derover." ...... Jeg kunde ikke udholde at høre Mere. Jeg afbrød hende med en Strøm af Bebreidelser og Forsikkringer

om aldrig at ville forlade hende, aldrig at kunne taale den Tanke, at see hende i en Andens Arme. Lise var ganske forskrækket: „Herre Gud!" sagde hun: „jeg holder jo slet ikke af Hans Christen. Det er jo ikke et saadan pænt Menneske som De. Han har jo ogsaa kun Lidt; men jeg vilde nødig give Barnet fra mig eller sætte det ud; og det maatte jeg jo, dersom jeg igjen skulde tage ud og tjene." — Disse Ord formildede mig aldeles. „Min elskede Lise!" raabte jeg: „nu forstaaer jeg dig! Det er Moderkjærligheden, du vilde offre dit Livs Lykke." — Uagtet jeg nu saaledes trøstede mig selv og den bestandig grædende Lise, var der dog i hendes Yttringer ved denne Leilighed Noget, der ligesom dæmpede den berusede Sindsstemning, hvori jeg var kommen, og nu, forenende sig med en halv ubevist Ærefrygt for min Onkel, holdt mig tilbage fra det nylig fattede Forsæt at tilbyde Lise at ægte hende, — en Tanke, der, som jeg følte, aldrig var opstaaet i hendes Sjæl. Derimod fortalte jeg hende kortelig, hvad der var foregaaet mellem min Onkel og mig, men sagde hende tillige, at jeg nu var istand til at forsørge hende og vort Barn, at jeg vilde leie Værelser til hende, og sætte hende i en lykkelig Stilling. — Hun bedrøvede sig ligesaa oprigtig over den første Efterretning, som hun glædede sig over den anden. „Ja det forstaaer sig," sagde hun, „naar De vil gjøre mig saa lykkelig, saa kan jeg jo sagtens være fornøiet." — Med tusinde Kjærtegn bad jeg hende nu om at ansee sig som min Kone for Gud og for os selv, og hun maatte love, for Fremtiden at sige Du til mig, hvortil hun aldrig tilforn havde været at formaae.

Jeg takkede i dette Øieblik min Skjæbne, der ved en tilsyneladende ulykkelig Vending havde viist sig gunstig imod mig, ved at gjøre mig det muligt at sørge for Lises og min Søns Fremtid. Mine Planer i denne Henseende vare ikke urimelige. Jeg byggede ikke paa de mig lovede to tusinde Rigsdaler, som

paa en Rigdom, der aldrig kunde faae Ende. Jeg byggede mere paa en langt bedre Rigdom, nemlig mine Sprogkundskaber og mine juridiske Studier. Ved Informationer haabede jeg at kunne ernære mig og Mine, og ved Hjelp af den omtalte lille Capital kunde jeg bosætte Lise og have et Tilskud i de første Aar. Jeg var ikke, som mange Andre i min Alder, uvant med at omgaaes Penge, da min Onkel tidlig havde vænnet mig til, selv at besørge endeel af mine Udgivter med en vis Sum, som han dertil havde bestemt mig.

Jeg gik nu hjem til min Onkels Huus, for at lade mine faa Sager flytte. Den gamle G. sad paa mit Kammer. Han holdt en Portefeuille i Haanden. Med qvalt Stemme sagde han til mig: „I denne ere de to tusinde Rigsdaler. Skal jeg række Dem den? Eller maa jeg give Hr. B. den tilbage? O kjære Julius! tænk paa den Dag, da han fulgte Dem ind i dette Værelse." — Disse simple Ord, de Erindringer, de gjenkaldte, brød mit haarde Sind. Jeg brast i Graad. G. omfavnede mig med Henrykkelse. „De giver efter, bedste Julius! Maa jeg føre Dem til deres Onkel?" — „Nei, gode G.," sagde jeg: „De Vilkaar, han forelægger mig, kan jeg ikke underskrive." — „Ak!" svarede G.: „De veed nok, hvor bestemt han er. Kun paa de Vilkaar vil han see Dem igjen." — „Saa giv mig Portefeuillen," svarede jeg rask. Jeg greb den, kaldte en Karl ind, som skulde bære mit Tøi, leverede ham det, omfavnede taus og hjertelig den gamle G., og forlod Huset, uden at see mig tilbage. Jeg fulgte med Karlen til mit nye Logis. Det var allerede ganske mørkt. Jeg kastede mig paa en Stol, og blev længe siddende, sønderreven af de stridigste Følelser. Endelig kom min Vertinde, en godmodig, aldrende Kone, og spurgte, om jeg ikke befalede Lys. Jeg modtog hendes Tilbud, og lod mig tillige bringe Pen og Blæk, og tilskrev nu min Onkel et Brev, der i Sandhed bar Præg af den Stemning, som Erindringen om hans forbums Kjærlighed

[illegible]

jor=
raf,
ved
om=
ıen,
hos
ınd=
:de?
vor
oger
e at
ıffes
var
:nge=
ning
Elds=
ıuden
.ndlet
ınden
ınhed,

yndte.
Varde=
længe
rigelig
hendes
'an jeg
Søndag
ıde, og
t hende
ıs være
frad

salighed, jeg selv havde valgt mig, vare begge Dele over min Alder; det var derfor intet Under, at jeg i kort Tid virkelig blev meget ældre end mine Aar. Fra mine første Studenterdage havde jeg havt den Lykke at vinde en stor Gunst hos et Par Professorer. Ved disse Mænds Hjelp fik jeg snart saa mange Informationer, at mine fleste Timer vare besatte, deels udenfor Huset med Sprog-Underviisning, deels hjemme med Manuduction af nogle unge Mennesker til juridisk Attestats. Denne nye Virksomhed var mig behagelig, og jeg drømte mig ret et Liv efter mit Ønske: Dagen tilbragt med Arbeide og Studeringer, og Aftenen i paradisisk Ro hos et elsket Væsen, til hvis finere Dannelse jeg ogsaa haabede at kunne bidrage. Men min Drøm gik kun halv i Opfyldelse: Dagens Arbeide erholdt jeg rigtig, men Aftenens Ro og Glæde bleve langt fra ikke saa paradisiske, som min ungdommelige Phantasie havde afmalet dem.

Det varede overmaade kort, førend jeg i min huuslige Lykke traf mange Anstødsstene. Jeg var for Exempel fra min første Barndom vant til streng Orden og Reenlighed; min Onkels Huus var yderst elegant. Det var mig derfor en Afsky, naar jeg kom ind til Lise, at møde den allerforfærdeligste Athmosphære, at see Barnets Linned hænge ved Kakkelovnen, Brød, Smør, Flasker, Klæder, Alting ligge omkring hinanden, ligesom Lam og Tiger i en Uskyldigheds-Stand, der forener det Allerfiendtligste. Heraf fulgte desuden, at Alt hvad jeg af nette Meubler og deslige havde anskaffet, snart var fordærvet og styggt. Jeg havde aftalt med hende, at jeg hver Aften vilde nyde mit sædvanlige Aftensmaaltid, en Kop Thee, i hendes Selskab. — Jeg satte Priis paa denne lille Nydelse, og havde forsynet hende med det Fornødne i denne Henseende. Men næsten aldrig kunde jeg opnaae, at dette lille Maaltid var tilrede, naar jeg kom, og endnu mindre at det kom frem med den Reenlighed og Pænhed, uden hvilke jeg hellere vilde undvære det. At give hende Smag for

en vis Ziirlighed i saadanne Ting, var umuligt. Ligeledes forstod hun aldeles ikke at beskjæftige sig; og som en Følge heraf, blev Tiden hende utaalelig lang. Den hele Dag sad hun ved Vinduet, med Barnet paa Skjødet, uden at fordrive Kjedsomheden med nogetsomhelst Arbeide. Naar jeg kom om Aftenen, klagede hun over at hun kjedede sig, at jeg saa lidt var hos hende. Naar jeg da raadede hende til at more sig med Haandarbeide, svarede hun: „Herre Gud! skal jeg da slide og slæbe? — Jeg tænkte, at nu skulde jeg faae saa gode Dage.“ Da vor Samtale om Aftenen tit gik istaa, prøvede jeg at bringe Bøger med, og læse dem for hende; men hvormeget jeg end stræbte at indrette disse efter hendes Fatte-Evne, vilde det dog ikke lykkes at opvække hendes Interesse for dette Slags Nydelse. Hun var aldrig vant til at læse; Skriftsproget var som et fremmed Tungemaal for hende, hvoraf jeg næsten maatte oversætte hver Sætning i en hende forstaaelig daglig Tale. Hiin mig saa kjære Tidsfordriv blev saaledes kun en Plage for os Begge. Desuden havde den nye Stilling, hvori hun befandt sig, næsten forvandlet hende; hendes Ønsker og Fordringer vare af en ganske anden Natur end tilforn. Den Beskedenhed og den Tilbageholdenhed, der klædte hende saa godt, vare reent forsvundne.

Vinteren var nu forbi. Den smukke Aarstid begyndte. Hun bad mig om Penge til at kunne anskaffe sig en bedre Garderobe. Jeg fandt dette Ønske saa naturligt, at jeg allerede længe havde betænkt at forekomme det. Jeg leverede hende en rigelig lille Sum hertil, og glædede mig ved Tanken om at see hendes Skjønhed forhøiet ved en bedre Klædebragt. Men aldrig kan jeg glemme, hvorledes jeg blev tilmode, da jeg en ulykkelig Søndag Formiddag, en smuk Sommerdag forresten, kom op til hende, og saae hende pyntet som en Dame. Jeg havde aldrig seet hende uden i den Dragt, som nette Tjenestepiger almindeligviis bære her i Kjøbenhavn, og der synes mig at være i høi Grad, hvad

man kalder klædelig. Nu derimod var hun i en broget, overdreven, iøinefaldende Pynt, der dannede en saa skærende Contrast til det Slags Skjønhed, hun besad, at man kunde sige, at denne tilintetgjordes derved. Hendes Gang, hendes Hænder og Fødder, mange smaa Uskjønheder, som aldrig tilforn havde stødt mig, toge sig paafaldende ud til dette Costume. Indtryk af denne Natur blive lettelig til en Gift for Kjærligheden, og jeg raader Enhver at ansee dem for vigtigere, end man gjerne vil tilstaae sig selv. Men en endnu langt værre Anstødssteen mødte mig samme Dag. Lise forlangte af mig, at jeg skulde gaae ud at spadsere med hende, og hjelpe hende at bære Barnet. Dette Forslag satte mig i den yderste Forlegenhed. At vise mig offentlig med hende, forekom mig upassende; hun var ikke min Kone. Jeg følte en retmæssig Undseelse ved at trodse den offentlige Sædeligheds-Følelse. Her i Byen kjende næsten alle Mennesker hverandre. Det generte mig at møde mine Bekjendte og maaskee — hvad der var endnu værre — min Onkel, der havde et Lyststed i Nærheden af Byen, hvor han især om Søndagen pleiede at opholde sig. Hendes Personlighed og den latterlige Figur, hun gjorde i sin Pynt, havde naturligviis ogsaa Deel i min Ulyst til at føie hende. I dette Lys havde jeg endnu aldrig seet mit Forhold til hende. Men paa den anden Side, hvor haardt vilde det ikke være at nægte hende Opfyldelsen af hendes Bøn? Jeg samtykkede da paa det Vilkaar, at vi gik ud af Byen til et ganske ensomt Sted. Men det var tvertimod Lises Mening. Frederiksberg-Have, Sommer-Theatret paa Vesterbro vare hendes Ønskers Maal, og da jeg bestemt afslog at følge hende til et af disse Steder, blev hun saa vred, som jeg aldrig havde seet hende, græd høit, og hulkede, rev sit Tøi af sig, svoer med en drøi Ed, at hun ikke gik af Stedet idag, sagde, at jeg skammede mig ved hende, at jeg havde gjort hende ulykkelig, og mere Saadant.

Jeg gik taus afveien for Stormen. Til et saadant Uveir

havde jeg ikke før været Vidne, skjøndt jeg vel anede, at noget Sligt undertiden brød løs; thi den nette unge Tjenestepige, jeg havde antaget til hende, fik i den første Maaned sin Afsked; tre eller fire andre havde siden den samme Skjæbne; og i lange Mellemrum, naar hun slet ingen Pige havde, kom den før omtalte Rendekjerling, hvis Navn var Marthe, og forrettede dennes Tjeneste. Fortrædelig herover, yttrede jeg engang min Forundring over, at hun, som selv havde været i en saadan Stilling, kunde være saa streng imod sine Piger, men da svarede hun mig: „Skal jeg nu faae det paa min Tallerken, at jeg har været en Tjenestepige?“

Om Aftenen paa denne uheldige Dag kom jeg imidlertid igjen til Lise; men da fandt jeg hende sengeliggende. Den mig forhadte Marthe gik med min stakkels Dreng paa Armen. Han kjendte mig, rakte sine smaa Arme ud efter mig, og for første Gang følte jeg ret levende, hvilken Trøst dette lille Væsen kunde være mig. — Næste Aften var Lise elskværdigere, end hun længe havde været. Hun saae nydelig ud, klædt i sin simple daglige Dragt. Hun havde mod al Sædvane ryddet op i Stuen, dækket Theebordet, og syntes ved Mildhed og Kjærlighed at ville erstatte mig den forrige Dags Ubehageligheder, hvilke jeg ogsaa aldeles forglemte for Øieblikket, men desværre ikke saaledes, at det bittre Indtryk jo blev tilbage, som en Braad, der plagede mig.

Jeg overlagde nu, hvorledes jeg skulde forskaffe Lise et Selskab, der i mit Sted kunde tage Deel i hendes smaa Fornøielser. Mit Valg faldt paa min Vertindes Datter, en anstændig, stille Pige, som det lykkedes mig at bringe i Bekjendtskab med hende. Men denne Glæde varede kun kort. Lise kaldte denne stakkels Pige en Snerpe, en Spidslærke; og de skiltes snart ad, som Uvenner. Hvor ugjerne jeg end saae det, maatte jeg dog nu finde mig i, at hun besøgte sine gamle Bekjendte, og gik ud i deres Selskab. Mellem disse var der imidlertid Folk af saa slet

en Tone, at det engang hændte sig, da jeg en Aften længe havde siddet i hendes Værelse og ventet hende med Urolighed, at hun kom hjem med Barnet paa Armen, ganske bleg og forstyrret, med en haltende Fod og sønderrevne Klæder, hvorefter hun paa mine Spørgsmaal fortalte mig, at hun havde været i Besøg hos en Øltapper, hvis Kone var hendes Veninde; der var kommet Gjæster, og var opstaaet Slagsmaal, og da hun i denne Tumult vilde flygte med Barnet, var hun bleven traadt paa Foden, og havde faaet sine Klæder revne itu. Paa mine Bebreidelser i denne Anledning svarede hun imidlertid fromt og ydmygt: „Men du min Gud! skal jeg da aldrig have nogen Fornøielse? Jeg er ikke god nok til at gaae med dig, og du siger, jeg er for god til at gaae til de Andre. Skal jeg da altid sidde alene?“ — Ved denne og lignende Yttringer, der maatte røre Enhver, ved sin Skjønhed og en vis naturlig Mildhed lykkedes det stedse denne stakkels Pige at afvæbne min Misfornøielse, og oplive en Gnist af den gamle Kjærlighed. — Jeg følte det skærende Misforhold imellem os, det Forkeerte i vor Forbindelse, og sagde til mig selv: „Jeg har gjort en dum Streg, det er vist; men jeg vil bære Følgerne som en Mand.“

Sandheden er altid beroligende. Da jeg først ret klart indsaae det Ulykkelige i mine Forhold, bar jeg dem med større Taalmodighed, og fandt lettere paa Midler til at gjøre Byrden mindre trykkende, baade for mig selv og hende, der ogsaa bar sin Deel af den. — Det var mig af høieste Vigtighed, ikke selv aldeles at gaae tilbage i intellectuel Henseende. Jeg blev derfor Medlem af et Selskab, hvor man især beskjæftigede sig med Læsning. Her tilbragte jeg de Timer af Dagen, som jeg havde tilovers fra mine Forretninger. Mine gamle Bekjendte søgte jeg ikke; men i det omtalte Selskab og med en og anden af mine unge Manuducender nød jeg ofte en dannet Samtales Behagelighed. En fortrolig Ven var jeg ikke saa lykkelig at besidde. Vilhelm S.

saae jeg aldrig. Han gik sine egne Veie, og jeg for min Deel snarere undveg, end søgte ham, af Frygt for de Spørgsmaal og Bemærkninger, jeg ventede mig af ham. Hver Aften tilbragte jeg hos Lise. Al Illusion var forsvunden af dette Forhold; men Vane, Erindring og enkelte Glimt af Ungdoms Kjærlighed oppustede dog endnu undertiden den næsten udgaaede Ild. Saaledes vare tre Aar forløbne. Min lille Søn, som jeg havde givet min Onkels Navn, og kaldet Fredrik, var imidlertid opvoxet til et ualmindelig deiligt og elskværdigt Barn, der allerede viiste en for en tre Aars Dreng usædvanlig Lyst og Nemme til at lære. Her havde min gode Skjæbne givet mig en Trøst og en Erstatning, hvorom jeg aldrig havde gjort mig nogen Forestilling. Naar jeg kom om Aftenen, stod han allerede længe i Vinduet, for at see efter mig, om det end var bælmørkt. Han fløi mig imøde, slyngede sine Arme om min Hals, bedækkede mit Ansigt med sine Kysse, og saae mig ind i Øinene med sit klare, uskyldige Blik. I hele Timer kunde jeg more mig med ham allene. Jeg lærte ham Bogstaver, samt Viser og Melodier, hvilke han strax sang efter mig, fortalte ham Historier, og bragte ham Billeder, og kort sagt, dette Barn var det lyse Punct i min Tilværelse.

Min oeconomiske Forfatning havde hidtil været taalelig, og vilde have været langt bedre, dersom Lise havde været ordenlig, paapasselig, og ikke saa godt som underholdt den omtalte Rendekjerling og et Par andre af samme Slags, der bestandig havde deres Gang hos hende. Til visse Tider fortjente jeg endeel, til andre derimod ikke tilstrækkeligt. I dette sidste Tilfælde hjalp jeg mig endnu bestandig med Det, jeg endnu havde tilbage af min Onkels sidste Foræring. Men denne Capital var nu næsten forsvunden, en Omstændighed der var saameget mere beklagelig, som Lise saae en ny Nedkomst imøde. Hun fødte atter en Søn, men befandt sig langt slettere end første Gang, og var længe meget

syg. Jeg gjorde Alt hvad der stod i min Magt for at lindre hendes Tilstand, og udtømte i denne sørgelige Tid mine sidste Ressourcer. Hun kom sig endelig noget, men hendes Helbred som hendes Skjønhed tog af Dag for Dag, saavelsom vor tarvelige Velstand. Fra dette Tidspunct af blev min Fatning sat paa haarde Prøver. Lise kjendte ikke mere den ringeste Selvbeherskelse; hendes grændseløse Utaalmodighed i legemlige Lidelser, hendes Hæftighed, hendes overdrevne Fortvivlelse ved det mindste Savn, den overordenlige Mangel paa Reenlighed og Orden med hendes egen Person og Alt hvad der omgav hende, gjorde hendes Hjem saa modbydeligt, at kun Medlidenhed med hende og Kjærlighed til mine stakkels Børn kunde bevæge mig til at tilbringe alle mine Aftener paa et saa uhyggeligt Sted. De Værelser, hun hidtil havde beboet, vare blevne hende opsagte, og jeg havde været heldig nok til at træffe et andet, ret behageligt Logis, der havde den Forbeel for hende og Børnene, at være paa et frit og solklart Sted, men i en Udkant af Christianshavn. Den Aften, jeg førte hende herud, var saa ubehagelig, som muligt; thi uagtet hun selv havde seet disse Værelser, og været enig med mig i at vælge dem, var hun saa fortvivlet over den Stilhed og Eensomhed, som hun her mødte, at hun græd, overøste mig med Bebreidelser, og endte med at blive syg.

Det vilde være et ligesaa vidtløftigt, som utaknemmeligt Arbeide, om jeg vilde forsøge paa at beskrive al den Kummer, al den Anstrengelse, hvormed jeg kæmpede i tre lange Aar. Jeg arbeidede ufortrøden, jeg nægtede mig for min egen Person ethvert nok saa uskyldigt Ønske, der kunde formindske den Indtægt, hvormed jeg skulde ernære den Familie, i hvis Skjød kun de værste Scener ventede mig. Mine Børn, især den lille Fredrik, vare min eneste Glæde og Opmuntring. Disse Uskyldige, Pligt og Skaansel vare nu de eneste Baand, der bandt mig til deres Moder.

Det var paa sjette Aar siden jeg forlod min Onkels Huus, da jeg en smuk Aften først i August vilde gaae min daglige Gang ud til Christianshavn, og tog Veien over Langebro. Den milde, varme Aften, den kjølige Luftning fra Søen, det stille Hav, belyst af den nedgaaende Sol, det muntre Syn af de mange Baade, som med hvide Seil og raske Søfolk i røde uldne Trøier glede hen ad den stille, blaae Vandflade, virkede opmuntrende paa mit af Bekymring som oftest sløvede Sind. En glad Anelse ligesom hviskede til mig i den friske Søvind. Med Eet bemærkede jeg noget foran mig et Selskab af tre Personer: en velklædt Herre, der førte en, som det syntes, aldrende, tættilsløret Dame, og ved Siden af denne et ungt Fruentimmer, hvis Figur og Klædedragt tildrog sig min Opmærksomhed. Der var Noget i hendes Skabning, der var ualmindeligt og erindrede om de Former, vi beundre hos Antikerne; hendes Kjole var saa skinnende hvid, at den syntes at lyse med en egen, fra den selv udgaaende Glands. Hun bar over den et kostbart, broget Shawl, som hun, da Veiret var varmt, havde ladet falde ned over den ene Skulder, saa det dannede som et Gevant, og viiste saaledes den ene Side af en sneehvid Hals, som forhøiedes af en lille sort Haarlok, der stjal sig frem under den simple, kun med et grønt Baand prydede Straahat. Det var saalænge siden at nogen qvindelig Skabning havde interesseret mig i mindste Maade, at jeg maatte lee af mig selv, over den Følelse, hvormed jeg fulgte denne Ubekjendtes Spor. — Ved Enden af Broen mødte det forudilende Selskab et Optrin, der standsede baade det og mig: En Arbeidsmand sad paa et Stykke Tømmer nær ved Broen, og saae ned paa Jorden, som om han søgte mellem Stenene, idet han vendte Ryggen til en halvvoren Dreng, der med lydelig Graad omfavnede en hvid Pudelhund, som bar et Stykke Toug om Halsen, og havde, som det syntes, været ude at svømme, da Vandet strømmeviis fløb ned ad den. Drengen henvendte sig til

den omtalte Mand og sagde hulkende: „O Fader! vær dog barmhjertig! Du seer, Vorherre vil spare Caro's Liv." — „Sludder har vi Nok af," svarede Manden tørt. Den ældre Dame vendte sig til Drengen, og spurgte om Grunden til hans Sorg; og han fortalte nu, at hans Fader, som der sad, havde kastet Hunden ud, med en Steen om Halsen, for at drukne den, men at Stenen var løsnet ved Hundens Fald i Vandet, saa den var svømmet iland, og havde strax søgt hen til Drengen, der elskede den høit. „Men nu," tilføiede han grædende, „vil Fader binde en anden Steen om dens Hals, og kaste den ud igjen." — Manden nærmede sig, med sin Hue i Haanden, og sagde: „De gode Madammer skal ikke bryde sig om hvad den dumme Dreng vaaser for dem. Det er min egen Hund; det gjør mig selv ondt at drukne ham, men han maa daran." — „Hvorfor det?" spurgte den fremmede Herre. „Herre Jesus!" svarede Manden: „Er det Tider til at holde Hunde? Min stakkels Kone ligger syg, og Knægten, der staaer, gaaer paa Arbeide. Imidlertid er Bæstet gaaet ud i Kjøkkenet, og har spiist vor fattige Middagsmad. Kan vi have Raad til at sulte, for at føde en Hund?" — Drengen udbrød hulkende: „Den stakkels Caro havde ikke faaet Mad hverken igaar eller idag." — Nu vendte den unge Dame sig til Manden, og sagde med en Stemme, hvis Sølvklang usigelig behagede mig: „Hvad vil De have for Hunden? Jeg vil gjerne kjøbe den." — „Aa Gud bevares, lille Jomfrue!" svarede han: „Hun maa have den for slet Intet." — „Nei!" sagde hun, „jeg vil give en Rigsdaler for den, men saa er den min, og Ingen maa gjøre den Fortræd." — Derpaa tog hun en lille rød Tegnebog frem af sit sammenviklede Lommetørklæde, og rakte den omtalte Kjøbesum til Manden, der var meget taknemmelig. Derpaa sagde hun til Drengen: „Tag nu Hunden hjem med dig, jeg sætter den i Kost hos dig. Kom med den til mig hver Løverdag, saa vil jeg betale dig Kostpenge for den."

— Hun nævnede nu sin Adresse. Det var en Gaard i Nærheden af min Onkels. Drengen overøste hende med Taksigelser, og den Gamle mumlede i Skjægget: „Saadant et Umælende har bedre Lykke end en Anden.“ — Under denne lille Scene stod jeg som fastnaglet et Par Skridt bag det omtalte Selskab, hvoraf Alle vendte mig Ryggen. — Med Eet dreiede den unge Dame sig om, som for at kaste endnu et Blik over Havet. O hvilket ubeskrivelig elskværdigt Physionomie! Hvilke Øine, hvis dunkle Glands paa eengang funklede som Stjerner, og lyste af en forunderlig Mildhed! — Hun stod lidt stille, og saae ud over Broen, saa jeg fik Tid til at betragte hende. Hendes overordenlige Hvidhed, saaledes som man undertiden finder den hos stærk brunette Fruentimmer, forhøiedes af de coralrøde Læber; og den lille Roxelane-Næse klædte godt til det fine, ovale Ansigt, og gav noget Piquant til det umiskjendelige Udtryk af Godhed og Fromhed, som hvilede over det Hele. Hun forekom mig saa bekjendt, og dog var jeg vis paa aldrig tilforn at have seet hende. — „Man siger,“ sagde jeg til mig selv, „at vor Skytsengel, naar den aabenbarer sig, er os bekjendt, skjøndt vi aldrig med legemlige Øine saae den. Skulde jeg troe den forunderlige, lyksalige Følelse, som i dette Øieblik gjennemstrømmer mig, saa maa jeg paa denne Bro, ligesom svævende mellem Himmel og Jord, have mødt min gode Engel, der aabenbarer sig i Trængslens Tid, og byder mig at troe og haabe.“ — Alle disse Betragtninger, ja selv den lille Scene med Hunden, optoge naturligviis kun et ringe Moment i Tiden. Med Eet faldt min Ubekjendtes Øine paa mig, og hendes liliehvide Ansigt, der hidtil kun oplivedes af et blegt Rosenskjær, blev overtrukket af en høi Purpurrødme. Hun vendte sig til sine Ledsagere, der ogsaa havde staaet og seet ud over Stranden, og sagde nogle sagte Ord. De dreiede dem Begge om til mig. Herren nævnede mit Navn, og strax gjenkjendte jeg Vilhelm S. og Fru W. De traadte hen til mig, og talte til

mig, som til en gammel Ven, Fru W. endogsaa med en Hjertelighed, som jeg aldrig i fordums Dage havde bemærket hos hende. Hun presenterede mig min skjønne Ubekjendte, og sagde: „Kjender De ikke Deres Cousine Laura? Hun gjenkjendte strax Dem.“ — Jeg veed hverken hvad jeg svarede eller hvad jeg tænkte. Mit Hjerte slog, saa jeg neppe kunde trække Aanden. — Vi gik. Vilhelm gav Fru W. Armen, og jeg nød den Lykke at gaae bagefter dem, ved Lauras Side. I det første Øieblik talede vi ikke et Ord. Vi traadte ind i den lille Allee, som løber langs med Volden. Under dens smukke, skyggefulde Træer fattede jeg mig, og idet jeg vendte mine Øine til det yndige Væsen, der svævede mig saa nær, vovede jeg at indlede en Samtale. „Er det muligt!“ udbrød jeg: „Det er min lille Cousine Laura, som jeg her seer for mig? — Og jeg er saa lykkelig, at De gjenkjender mig?“ — Med en vis Undseelse tænkte jeg i dette Øieblik paa min lusslidte Kjole, paa mit af Sorger og mangt et Savn afblegede Udseende. — Jeg tilføiede med sagte Stemme: „Det er saa længe siden vi saaes!“ — „Ja,“ svarede hun, „næste Nytaarsdag bliver det sex Aar, siden De sidste Gang besøgte os, men den Aften er mig saa levende, som det var igaar. Jeg tænkte ikke, at De saa snart var reist saa langt bort.“ — Jeg vidste ikke hvad jeg skulde svare. — Reist bort? Var det Delicatesse af hende, at bruge en saadan Vending, eller havde min Onkel saaledes besmykket vort Venskabsbrud? — Laura vedblev at tale til mig i saa trøstelige Udtryk, med saa sød en Stemme, saa huldsalige Øiekast, at det forekom mig, som om en aandelig Balsam flød gjennem mit hele Væsen. Jeg fik endogsaa Mod til at spørge til min Onkels Befindende. „Ak!“ svarede hun: „min stakkels Fader er vist bleven meget ældre, siden De saae ham. Jeg troer, at Deres Nærværelse var nødvendig til hans Tilfredshed.“ — „O Gud!“ udbrød jeg: „De glæder og bedrøver mig usigelig. Men hvor skulde dog min Onkel kunne

savne mig, da han har Dem?" — „Jeg forsikkrer Dem," sagde hun alvorlig: „Hans Datter har neppe kunnet erstatte ham Tabet af hans Søn." — Vi vare nu ved Hjørnet af Gaden. — Jeg vaagnede som af en Drøm, og bød Laura og hendes Ledsagere Farvel. De gjorde Mine til at gaae op paa Christianshavns Vold. Men idet Fru W. sagde mig Farvel, spurgte hun mig om min Adresse, og tilføiede forbindtligt: „Man slipper ikke saa ganske ustraffet fra at være kommen hjem til sit Fædreland og have opholdt sig der incognito for sin Familie." —

Jeg blev staaende ved Hjørnet, og saae dem gaae op paa Volden. Vilhelm hjalp Laura hendes Shawl om. Han bøiede sig til hende, og talte med hende, medens de gik. En Følelse af Skinsyge greb mig. „Ak!" sukkede jeg: „Der gaaer han ved hendes Side, som var bestemt til at vandre gjennem Livet ved min! Jeg Ulykfalige! jeg Daare! jeg stod ved Himlens Porte, og lukkede dem selv for mig! Ofte har jeg sagt til mig selv, at jeg haardt havde bødet for min Ungdoms Daarskab. Nei, den Straf var ringe imod den, jeg i dette Øieblik maa udstaae, ved paa den ene Side at see mit tabte Paradiis, og paa den anden den Afgrund, hvori jeg har styrtet mig." — Jeg rev mig løs, og gik hen mod Lises Bolig, idet jeg bestandig gav min Smerte Luft i fortvivlede Klager for mig selv. „Hvor fornedret føler jeg mig i dette Forhold, hvori Letsindighed og lav Sandselighed have styrtet mig! Forbandet være den ulykfalige Time, der første Gang førte mig til det hemmelige Stævnemøde i Nyhavn!" — Ligesom jeg sagte udtalte disse Ord, kom min Fredrik ud paa Gaden, og løb mig med Glæde imøde. Jeg løftede ham op, og kyssede ham med usigelig Kjærlighed og Veemod. „Gud tilgive mig min Fortvivlelse!" sagde jeg sagte: „Du være takket for dette Barn!" — Hans yngste Broder, min lille Johannes, kom ogsaa nu ud af Gadedøren, for at møde mig. Med ham paa Armen og min Fredrik ved Haanden, gik jeg ind i Huset.

Jeg brast i Graad, og maatte staae lidt paa Trappen, og fatte mig, inden jeg var istand til at gaae ind til Lise.

Den næste Dag og mange følgende Dage havde jeg den hæftigste Lyst til at besøge Vilhelm S., for at tale om Laura. Jeg var ofte ganske nær ved hans Logis; men mit bedre Jeg hviskede da til mig: „Vend om! — hvad vil du der? Hvad maa han tænke? Og hvorfor vil du trykke Pilen dybere i dit Hjerte?" — Undertiden tænkte jeg: „Det er dog en ubeskrivelig Lykke at elske saaledes, som jeg elsker hende. Allene denne Følelse hæver mig jo i mangt et Øieblik over alle jordiske Sorger. Seer jeg hende ikke hver Nat i Drømme? Hvad vil jeg mere?" — Det Værste var, at jeg ogsaa om Dagen gik som i Drømme, at mine Informationer bleve mig et utaalelig tungt Arbeide, at jeg endog var adspredt ved min kjæreste Beskjæftigelse, den at undervise min Fredrik, saa at han ofte med den Selvtilfredshed, hvormed Børn gjerne irettesætte de Ældre, sagde til mig: „Fader, du er slet ikke opmærksom."

En Morgen, da jeg sad ene paa mit Værelse, blev jeg overrasket ved et Besøg af Vilhelm S. Han kom, sagde han, som en Ambassadeur fra Fru W. og Laura, for at bede mig besøge dem iaften. Med en Blanding af Glæde og Forlegenhed stammede jeg: „Men hvor kan jeg? — — Hvad vil min Onkel sige? — — Hvor kan det passe sig?" — „Ja," svarede han, „det har jeg ogsaa sagt, men naar Fruentimmer engang have faaet et Indfald, saa kan ingen Djævel bringe dem fra det. Din Cousine er en elskværdig Sværmerske. Siden hun saae dig igjen forleden, er hendes lille Hoved opfyldt af de sentimentale Ideer, som altid spøge deri. Hun siger, at det forekommer hende, som om hun havde indtaget en Plads i sin Faders Hjerte, hvilken kun halvt tilhørte hende; at du er hende en kjær, en dyrebar Broder; hun maa forlige dig med din Onkel, for hans egen Roligheds Skyld, thi han har vist Uret imod dig; et Ansigt,

saa ædelt som dit, kan ikke skjule en utaknemmelig Sjæl; og meget Mere af samme Skuffe." — Wilhelm sagde alt Dette med en fortrædelig Tone og Mine. — Jeg følte mig i den tredie Himmel. — Dog opstode mange Betænkeligheder hos mig. „Veed Laura," spurgte jeg, „den Grund, hvorfor hendes Fader har forstødt mig?" — „Nei!" svarede han: „Din Onkel, der aldrig taler om hvad der gjør ham ondt at tænke paa, har foregivet, at du mod hans Villie var gaaet til Søes, for at gjøre en Reise langt ud i Verden, og at han derfor — for at bruge hans egne Ord — lod dig seile din egen Sø. Laura har flere Gange spurgt om Efterretning fra dig, indtil hun endelig mærkede, det var en Materie, som hendes Fader ikke vilde indlade sig i." — „Hvor er det muligt," udbrød jeg, „at intet Rygte om hvad der er skeet har naaet hendes Øre? Og endnu mere, at Fru W. skulde være i samme Vildfarelse?" — „Det er dog saa!" svarede han: „Den hele Historie er kun lidt bekjendt, især i Fru W's Cirkel, hvor du neppe blev seet, før du strax forsvandt. Desuden er Fru W's Huus blevet meget stille i de senere Aar. Hendes ældste Søn er gift, og boer ikke mere hos hende; den yngste, som er Søofficeer, reiser, og kommer hjem, og reiser igjen i sit Kald. Hun boer nu med Laura faa Huse fra din Onkel. De fleste Aftener komme der nogle faa af de gamle Venner. Jeg har ogsaa faaet min Gang der. Din Onkel er en daglig Gjæst." — „Men," afbrød jeg ham, „hvad vil han sige, naar han træffer mig der?" — „Jeg har netop i Commission fra Damerne," sagde han, „at lade dig vide, at iaften og hver Onsdag Aften er han der ikke, formedelst nogle Forretninger eller jeg veed ikke hvad. Fru W. sagde, at hun og Laura vilde tale med dig. Jeg kunde ikke nægte at gaae deres Ærinde." — Med bankende Hjerte lovede jeg at komme. — Wilhelm forekom mig saa usædvanlig alvorlig. — „Er du altid saaledes," sagde jeg, „saa er du meget forandret, siden for-

rige Tider." — „Ikke saa forandret, som du," svarede han: „Jeg har ikke sat mit gode Humeur overstyr; men man er ikke af Stok og Steen; der gives Ting, som nok kan gjøre En lidt betænkelig." —

I den bedste Stads, jeg kunde skrabe sammen af min fattige Garderobe, med det omhyggeligste Toilette, jeg i mange Aar havde gjort, vandrede jeg om Aftenen til Fru W's Huus, og nærmede mig undseelig og glædedrukken denne Dames Hjem, der for sex Aar siden var en Gjenstand for min Afsky. Nu følte jeg mig der som i Elysium. Laura og hendes Tante behandlede mig med Fiinhed, og viiste mig en Fortrolighed, som om vi havde været gamle Venner. Det var, ligesom de havde en Uret imod mig, som de vilde gjøre god igjen. Fru W. talte uforbeholdent, men med største Delicatesse, om mit Forhold til min Onkel. „Jeg veed vist," sagde hun, „at Ingen kunde vise min Svoger en større Velgjerning, end ved at føre Dem tilbage til ham. Tillad en gammel Kone at tale moderlig frit til Dem: De havde Uret i at reise fra ham imod hans Villie" .... „Ak Tante!" afbrød Laura: „jeg er vis paa, at der ogsaa var Uret fra min Faders Side." — „Det være som det vil," sagde Tanten: „hvad der engang er skeet, kan ikke gjøres ugjort. Men siig os blot, kjære Fætter, hvad Midler mener De selv, at vi kan anvende for at bringe en Forsoning tilveie? Hvad tør vi sige Deres Onkel fra Dem? — „O min bedste Tante! siig ham, at jeg bønfalder om hans Tilgivelse, at jeg haardt har bødet for min Ungdoms Daarlighed, og føler Værdien af hvad den har berøvet mig." — „Er der Intet," sagde Fru W., „som jeg kan fortælle ham om Dem?" — „Intet," svarede jeg, „som er værdt at høre: en Lidelses- og Bodshistorie." — „Maa jeg sige ham," gjentog hun, „at De for Fremtiden vil rette Dem efter hans Ønsker?" — Jeg slog mine Øine til Jorden. „Han vil Intet ønske," svarede jeg sagte, „der kunde stride mod min Over-

beviisning og Samvittighed." — Fru W. og Laura saae paa mig, og taug begge. „Nu," sagde Fruen: „Vi ville ikke overile os, men benytte hvert gunstigt Øieblik. Jeg haaber, at Alting snart skal faae et godt Udfald." — Hele denne lyksalige Aften vare vi ganske ene, og det Samme var Tilfældet paa alle de følgende, som jeg tilbragte der i Huset. Damerne aftalte med mig, at jeg hver Onsdag paa samme Time skulde besøge dem.

Disse Onsdags-Aftener bleve nu den Sundhedsbrønd, hvoraf jeg i flere Uger øste Kraft og Glæde for de øvrige sex Dage i Ugen. Jeg fik nyt Liv og Mod til at bære min Modgang og udrette mit Arbeide. Allerede om Tirsdagen var jeg let som en Fugl ved Tanken om, at den næste Dag var Onsdag. Heller aldrig blev min glade Forventning skuffet; thi Laura og hendes Tante vare begge saa frie for Luner, saa livlige, at intet Skjønt eller Godt nogensinde fandt dem fraværende eller forstemte. Var der ogsaa undertiden et tungsindigt Slør over deres Samtale, saa blev den derved kun alvorlig, men aldrig mat eller fortrædelig. Laura var af Naturen overmaade munter. Hendes uskyldige og stedse gratiøse Overgivenhed var saa meget mere fortryllende, som der i hele hendes Væsen tillige var et sødt Sværmeri og en hos hendes Kjøn sjelden Enthusiasme for alle de høiere Ideer, som besjæle Menneskeheden. Desuden var der i hendes Omgang noget saa Mildt, saa Velgjørende, saa Beroligende, Noget som Ingen kan forestille sig, der ikke selv har følt den Fred, som et saadant qvindeligt Væsen formaaer at bringe i en menneskelig Sjæl. — En Aften talte vi om den første Gang, vi saae hinanden. Jeg forundrede mig og skammede mig i Stilhed over de Følelser, som beherskede mig ved dette vort første Møde. Laura sagde da: „Det var Juleaften; den skulde dengang ikke helligholdes, saaledes som ellers, thi min Moder var nylig død, og jeg var ogsaa bedrøvet, og havde grædt meget samme Morgen. Min Fader kom om Formiddagen, gav mig nogle smaa For-

æringer, og sagde: Jeg skal iaften bringe dig min Julius; modtag ham som en kjær Broder. — Jeg gjorde mig den Forestilling, at denne Julius, om hvem min Fader tilforn havde talt, var en Dreng paa min Alder. Jeg var hidtil ganske Barn, og glædede mig til en Legekammerat. — Da jeg nu saae en voxen Herre staae for mig, blev jeg saa undseelig, at jeg ikke turde sige et Ord til Dem. Dog syntes mig, jeg var stolt af at have Dem til Broder. Til Nytaar havde jeg forfærdiget nogle smaa Nytaarsgaver til min Fader og Tante; jeg brodeerte nu ogsaa i Hast en lille Portefeuille til Dem. Men den var ikke smuk, og da De om Aftenen kom til os, kom jeg Dem imøde med den i Haanden; men idet De saae paa mig, overfaldt der mig en saadan Forvirring, at jeg ikke turde overlevere Dem min ringe Gave, men beholdt den stiltiende. Siden, da vi ikke saae Dem mere, fortrød jeg inderligt, at jeg ikke havde givet Dem denne lille Erindring om mig. Jeg gjemte den i mange Aar, indtil jeg tilsidst tog den selv i Brug. Større Ære var den i Sandhed heller ikke værd. Jeg kan endnu vise Dem den; Deres Navn staaer i den." Med disse Ord fremtog hun den lille røde Portefeuille, som jeg hiin Aften paa Broen havde seet i hendes Hænder. Med en Begjærlighed, som om Verdens Herlighed indesluttedes i den, bønfaldt jeg Laura om at skjænke mig den, thi ogsaa denne, tænkte jeg, var bestemt for mig, ligesom hun selv, og min Ukjærlighed har forskjertset den som hende. Med den hende egne, simple Forbindtlighed svarede hun: „Meget gjerne! Dersom en saa ringe Ting som denne kan være Dem behagelig, er den til Deres Tjeneste." — Hun udtog nogle faa Smaating af den, og rakte mig den. Jeg vovede for første Gang at kysse hendes Haand, og da jeg kom hjem, blev jeg siddende og betragtede min Portefeuille, som en Gjerrig beskuer sin Rigdom. Ved at gjennemsøge dens smaa Gjemmer, fandt jeg et lille Stykke Papiir, der lod til at være et Mønster, klippet

ud af Noget, hvorpaa der var skrevet nogle Tal, nogle faa usammenhængende Ord og Navnet „Laura,“ .... hendes Navn, ... vistnok skrevet med hendes egen Haand! — Jeg vil ikke beskrive det Afguderi, jeg drev med disse Skatte. Det ungdommelige Sværmeri, som jeg ganske overgav mig til, lærte mig tilfulde, at jeg aldrig havde elsket, aldrig mere kunde elske, som jeg elskede denne engang forsmaaede Pige.

Allerede i October havde nu et pludselig koldt og haardt Veir afløst en usædvanlig varm Sommer. Jeg havde lagt Mærke til, at mine smaa Drenge endnu bare deres tynde Sommerklæder, og havde flere Gange leveret Lise nogle Penge til at anskaffe dem Noget af det nødvendigste Vintertøi. Da jeg en Aften, som sædvanlig, kom ud til dem, fandt jeg dem Begge meget forkjølede. Min Fredrik gik med tynde forrevne Strømper i Sko, der neppe fortjente dette Navn. Paa mine Erindringer i denne Henseende, svarede Lise: „Aa Kjellingeri! Det er ikke værdt at vænne dem saa fiint. De kan jo blive inde i den varme Stue, men Fredrik, han render ud og ind, den lede Dreng! Der er ikke Raad til at give de Unger Klæder, for den usle Smule, jeg faaer af Dig!“ — I denne Tone talte Lise nu altid til mig. Hendes fordums Omsorg for Børnene var ogsaa ganske aftagen; især syntes det, som om hendes Kjærlighed til den lille Fredrik var aldeles gaaet over fra ham til den yngre Broder. Min lille Yndling led ofte Uret. Det forekom mig, som hans naturlige Munterhed tog af. Dette var en af mine bittreste Sorger. Det var midt i Maaneden. Min Kasse var i en meget slet Tilstand, og kunde i de første fjorten Dage ingen Tilvært vente. Jeg maatte altsaa mod min Villie optage en Maaned forud i en Skole, hvori jeg var Lærer, og ilede næste Formiddag ud til Lise, for at overgive det Meste af denne vistnok ikke betydelige Sum i hendes Hænder, paa det Børnene endnu samme Dag kunde faae den nødvendigste Bedækning mod den kolde Aarstid.

Da jeg nu samme Aften kom igjen, studsede jeg ikke lidet ved det Syn, som Værelset frembød. Ved Bordet sad Marthe og sov. Ved Siden af hende stod et Lys i en smudsig, sort Flaske, og brændte med en lang Tane. Ved dets døsige Skin saae hendes modbydelige Ansigt ganske ud som det fordreiede Physiognomie af en Hex. Værelset var ganske koldt og næsten mørkt. Jeg hørte nu en sagte Stemme, som hviskede: „Fader! Fader!“ — og see! i en Krog paa Gulvet sad mine to stakkels Børn, tæt klyngede til hinanden, som smaa Fugle i Reden, skjælvende af Kulde og forgrædte. — Fredrik holdt den lille Broders Fødder i sit Skjød, og havde bedækket dem med sin Kjole, som han havde foldet over dem, og derved mere blottet sine egne slet bedækkede Been. „Kom hen til os Fader!“ sagde han: „Jeg sidder her og varmer den stakkels Johannes, saa godt jeg kan.“ Med blødende Hjerte fløi jeg hen til dem. Nu vaagnede Marthe, og rokkede hen til os. „Madamen er gaaet paa Comedie,“ sagde hun, „med Styrmands-Enken herinde. Hun havde faaet to Billetter af Capitainen, som holder hende, som De nok veed, og saa bad hun Deres Madame med sig.“ — Denne Styrmands-Enke var et Fruentimmer, som boede i Huset, og med hvem Lise havde stiftet Venskab. Det var en Person af tvetydige Sæder, sladderagtig og paatrængende, men huuslig, ordenlig og tjenstagtig, saa hendes Omgang med Lise, saaledes som Omstændighederne nu engang vare, forekom mig altid meget taaleligere end Marthes og de andre Veninders. — Jeg befalede Mrathe at gjøre Ild paa Skorstenen, koge Vand og lægge i Kakkelovnen, hvorpaa jeg ilede til den nærmeste Urtebod, kjøbte Thee og Sukker, fik et andet Sted noget Brød, skyndte mig hjem til mine Smaa, tog dem hver paa sit Knæ, varmede deres smaa Fødder i mit Skjød, lavede varm Thee til dem, og vederqvægede dem, saa godt jeg kunde. Den lille Johannes bragte jeg selv tilsengs. Fredrik befandt sig alt for vel til at ville gaae til Ro. Under

disse Omstændigheder oplivedes et Ønske hos mig, om hvilket mine Tanker længe havde dreiet sig. Jeg havde hændelsesviis erfaret, at en agtværdig Præstefamilie i en af Provindserne vilde modtage et Fruentimmer i Kost, for en meget billig Betaling. Inderligen ønskede jeg paa denne Maade at fjerne Lise, og udrive mig af dette Forhold. Kun vidste jeg ikke, hvorledes jeg uden Haardhed kunde foreslaae hende at skille sig fra Børnene; thi disse vilde jeg for ingen Priis overlade hende; jeg følte hvert Øieblik, at de baade legemligt og aandeligt bleve meer end forsømte hos hende. Jeg beregnede nu hvad jeg ofte havde overtænkt, at jeg med noget Held og med megen Selvfornægtelse kunde bestride de Udgifter, som under en saadan forandret Leveplan gjordes nødvendige.

I disse Tanker blev jeg overrasket af Lise, der kom farende ind, og raabte: „Her er jo en heel Opdækning! Du behøvede slet ikke at tage dig det saa nær for Børnene. Marthe havde skaaret Mad til dem, og der var Ingenting iveien. Men nu skal det vel være, som der var skeet en heel Ulykke, fordi jeg engang har havt en Smule Fornøielse.“ — Ganske koldblodig svarede jeg hende, at jeg undte hende al mulig Fornøielse, men erindrede kun om, at Lægen havde forbudet hende at gaae ud i Natteluften, at hun maatte vogte sig for Afvexling af Temperatur, og at det stormede stærkt iaften. Jeg bad hende drikke noget varm Thee. Hun stødte til Koppen, som jeg bød hende, tog et Stykke Sukker i Munden, satte Tuden af Theepotten for Læberne, og drak saaledes med Begjærlighed. Jeg spurgte nu om Børnenes Vintertøi, hvortil jeg havde bragt Penge. „Det har da ikke en saa forbandet Hast,“ svarede hun: „de maae vente et Par Dage. Lidt af Pengene har jeg brugt til Baand og Handsker. Jeg kunde da ikke gaae paa Comedie, som et Bæst; og nogle har jeg laant Madamen herinde.“ — Nu kunde jeg ikke twinge min billige Misfornøielse, og bebreidede hende den ringe Kjærlighed for hen-

des egne Børn. Men o Himmel! hvilket Raseri greb hende ved mine vel alvorlige, men høist moderate Bebreidelser! Som en Furie fløi hun hen imod mig. — „Det klæder dig godt at komme saadant til mig!“ skreg hun: „du slette Menneske, som har gjort mig ulykkelig i Tid og Evighed! Jeg kunde været en lykkelig og ærlig Kone. Jeg har i denne Aften seet Hans Christens Madame. Den Kjerling straaler i Silkepels og gaaer paa Comedie engang om Ugen. Hans Christen er Mester, og staaer sig godt; ham kunde jeg have faaet istedenfor dig, du fornemme Prakker, som lokkede mig med søde Ord, og ikke skaffede mig Andet end Elendighed! Jeg har sat min Helbred til for dine Ungers Skyld, og nu skal det hedde, at jeg ikke er Moder for dem!“ — Saaledes gik det fort, med mange Tilsætninger af Eder og Skjældsord. Min Fredrik græd, og skjulte sit Ansigt i min Barm. — „Hold op, Lise!“ sagde jeg alvorlig: „Det er Nok! Jeg har vist nok Uret imod dig, men jeg selv har opoffret dig Mere, end du havde at offre mig.“ — „Ja,“ skreg hun: „Gid Satan havde dine Opoffrelser! gid du var gift med Fandens Oldemoder, og sørgede for mig og Børnene, som du burde, saadan som Capitainen sørger for Madamen herinde! Han er en gift Mand, men det kommer Ingen ved. Hun kan sige, hun er lykkelig!“ — Medens Lise vedblev saaledes i en uophørlig Strøm af Ord, som ved deres Hurtighed og det Skrig og den Graad, hvormed de bleve fremførte, vare færdige at qvæle hende, var hun frygtelig at see paa. Hun havde taget sin Pels af. Hun stod foran mig med blottet Bryst og Arme. De magre, lange Arme med de store, røde, knyttede Hænder fægtede omkring i Luften; hendes Øine stode stift i Hovedet; hendes Ansigt var blegt med dunkelrøde Striber, som løb ned ad den magre Hals, hvori Aarerne stode spændte og mørke. — Jeg reiste mig, bar min Fredrik ind i næste Kammer, og lagde ham paa hans lille Seng. Han kastede sig paa sit Ansigt, og græd af Angst. Jeg var bestemt

paa strax at udføre min før omtalte Plan. „Hør, Lise!" sagde jeg saa kold, som muligt: „Det maa være sidste Gang, at jeg er Vidne til Scener, som denne. Overlad mig Børnene, og" .... I dette Øieblik lød en Stemme udenfor Døren, og overdøvede min: En Hund udbrød med Eet i den rædsomste Tuden, jeg nogensinde veed at have hørt. Ordene døde paa mine Læber. Den Overtro, man forbinder med disse Dyrs i sig selv afskyelige Hylen, randt mig i Tankerne, mine Øine faldt paa den udtærede, falmede Skikkelse, der, som berørt af Vanvids og Dødens Haand, stod for mig, og det var mig ikke muligt at udføre mit Forsæt. Heller ikke lod Lise mig Tid til nogen videre Tale. — Hun skreg omkaps med det frygtelige Accompagnement udenfor Døren: „Overlade dig Børnene? Hvad mener du? Maaskee du vilde tage mine Børn fra mig, mine Børn, som ere min eneste Glæde? Maaskee du vilde kaste mig ud paa Gaden, men det skal blive til Løgn! .... Hendes Raseri havde nu naaet sin høieste Spids, jeg lavede mig til at gaae, da i det Samme en hæftig Hoste overfaldt hende, og til min Skræk styrtede Blodet hende ud af Mund og Næse. Jeg fløi hen til hende, bragte hende til en Stol, kaldte den omtalte Naboerske tilhjelp, og løb til en i Nærheden boende Læge. Jeg var saa lykkelig strax at faae ham med mig, og ved hans Bistand standsede snart de farlige Tilfælde. Jeg tilbragte endnu den største Deel af Natten hos den Syge, og først om Morgenen overlod jeg hendes Pleie til den tjenstagtige Veninde, og ilede hjem, for at nyde den Hvile, der som oftest flyer Den, der meest trænger til den.

Den næste Dag begyndte jeg, ligesom den foregaaende, med at gjøre Udveie for Penge, og denne Gang paa en for mig ydmygende og ubehagelig Maade. Derpaa kaldte jeg Lises sædvanlige Læge, den tilforn omtalte Broder af Vilhelm S., til hendes Hjelp, besørgede selv, saa godt jeg kunde, Tøiet til Børnene, og med dette og nogle Forfriskninger til den Syge ilede

jeg til hende. Hun befandt sig langt bedre, end jeg havde ventet. Lægen var der, og erklærede, at al Fare for denne Gang var overstaaet.

Jeg havde den Dag mange Informationer, og kom først i Mørkningen hjem paa mit Værelse. Jeg var saa ilde tilmode, at jeg ikke engang kunde beslutte mig til at gaae ud og spise til Middag. Jeg satte mig i en Krog ved Kakkelovnsilden, og overlod mig til den nedslagne og bittre Stemning, hvori den forrige Aftens og Nats Begivenheder havde sat mit Sind, og som denne Morgens Fortrædeligheder ikke havde bidraget til at adsprede. Da bankede det sagte paa min Dør. Misfornøiet derover, raabte jeg et neppe lydeligt „Kom ind!" og ved Ildens dunkle Lys saae jeg en lille krumbøiet, ganske graa Mand, ligesom en Skygge, træde ind, og med et lille Buk sige: „Er der Ingen herinde?" — Denne Stemme vakte mig som af en Drøm. Jeg gjenkjendte min gamle Ven, den ærlige S., og kastede mig i hans Arme, som han udbredte imod mig. Den gode Gamle græd af Glæde, kaldte mig med de ømmeste Navne, og takkede Gud for at have oplevet denne Dag, da det kjæreste af alle Ærinder var ham overdraget: det at bringe mig til min Onkel. „Han befalede mig at hente Dem," sagde han, „og han var saa god og saa blødhjertet, da han gav mig den Befaling, at Taarerne stode ham i Dinene. Gud velsigne Jomfru Laura! jeg troer dog rigtig, at hun er bedre end andre Fruentimmer. Det er hende, som har udvirket Dette. Hun formaaer Alting hos sin Fader. Nu lad os gaae, min kjære Julius!" — Jeg lod mig det ikke sige to Gange. Jeg fulgte ham ufortøvet, og den velbekjendte, i saa mange Aar ubetraadte Port aabnede sig igjen for mig.

Min Onkel omfavnede mig taus, betragtede mig alvorligt og sagde: „Ak Julius! Ingen af os To har dandset paa Roser, siden vi saaes. Jeg veed, du har liidt, og baaret din Skjæbne, som en Mand." Med en Inderlighed, som jeg endnu aldrig

havde seet hos ham, talede han med mig, og sagde: „Vidste du dog, hvor det letter mit Hjerte at see dig sidde her hos mig!" Min hele Sjæl smeltede ved hans Godhed, og en fortroligere Tone, end nogensinde tilforn, nærmede os til hinanden. Endelig, efter at have omtalt det ulykkelige Misforhold, der havde adskilt os, sagde han, at han fornyede de Tilbud, han dengang havde gjort mig, og tilføiede: „Jeg vil give dig det største Beviis paa min Høiagtelse: Jeg vil reent ud sige dig, at jeg veed, min Laura elsker dig. Du har allerede for sex Aar siden gjort et saadant Indtryk paa hendes barnlige Hjerte, at i hele dette lange Mellemrum har Intet kunnet fortrænge dit Billede deraf. Du har nu gjort hendes Bekjendtskab; hvorledes behager hun" .... Jeg lod ham ikke tale ud, jeg gjorde en Bevægelse, der næsten kastede mig for hans Fødder, jeg trykkede hans Haand til mine Læber, og næsten ude af mig selv udbrød jeg i den første begeistrede Tilstaaelse af min Kjærlighed. Min Onkel syntes næsten at dele min Henrykkelse. Han tog mig med begge Hænder om Hovedet, og kyssede mig. Men derpaa saae han mig alvorlig ind i Øinene, og sagde: „Julius! Du bedrager mig ikke, det veed jeg. Hiint uværdige Forhold, er det aldeles brudt?" — „Som et Kjærligheds-Forhold? Ja!" svarede jeg: „I hele Aar førend hiin Dag, da jeg mødte Laura, har ikke mindste Kjærtegn fundet Sted mellem mig og dette ulykkelige Fruentimmer, hvis Skjæbne jeg mod min Villie har fordærvet." — „Gud være lovet!" raabte min Onkel: „Du vil da uden Vanskelighed indgaae mit føromtalte Vilkaar, at overlade mig Omsorgen for hende og dit Barn?" — „Nei," svarede jeg: „det vil jeg ikke." — Min Onkel reiste sig hæftig, og gik taus op og ned ad Gulvet. — „Hør mig rolig," vedblev jeg: „hør mig, som en Fader, som en Ven. Gud er mit Vidne, at det blotte Syn af dette Fruentimmer er mig en Dolk i Hjertet. Jeg vilde ønske, at jeg kunde lægge tusinde Mile imellem os. Men jeg har to Børn, som ere

fastgroede til mit Hjerte. Hun er deres Moder — desværre! — Jeg kan ikke for Øieblikket rive dem fra hende, thi hun er syg og elendig. Maaskee ere hendes Dage snart talte. Jeg kan ikke overlade Omsorgen for Noget, der saa aldeles er mit, i nogen anden Haand end min egen, — end ikke i Deres, min Fader! — Himlen veed, hvad jeg har liidt for dette Forholds Skyld, Himlen veed, hvor høit jeg elsker Deres Datter. Jeg gav med Glæde mit hele Liv for en eneste Maaned, hvori hun var min. Der er Intet, jeg jo med Glæde vilde offre for hendes Skyld, uden Eet; Eet er der, som er endnu meer end hun: min Overbeviisning, min Samvittighed, min Pligt, og min Kjærlighed til de Børn, for hvilke jeg skal staae Gud og Mennesker til Ansvar. Kunde jeg forlade disse, hvad Sikkerhed skulde jeg da give Dem, som Fader, for Deres Datters Fremtid?“ — Min Onkel greb pludselig min Haand, og sagde: „Det er Nok, Julius! Følg mig!“ — Han tog sin Hat og Kappe og gik ud af Værelset. Jeg gjorde taus det Samme, uvis om hvad jeg skulde tænke. — Vi forlode Huset, og med bankende Hjerte fulgte jeg ham ind i Frue W's Huus. Han stillede mig lige for Laura, og sagde: „Min Datter! Den unge Broder, jeg engang bragte dig, bringer jeg dig idag som en Mand. Jeg har opfyldt dit Ønske, og med dobbelt Kjærlighed modtaget ham. Opfyld nu du mit høieste Ønske, og omfavn ham som din Brudgom.“ — Jeg vil ikke prøve paa at beskrive Lauras eller min egen Overraskelse, saalidet som den yndige Blanding af jomfruelig Skræk og frembrydende Kjærlighed, hvormed hun adlød sin Faders Befaling. — Min Henrykkelse var saadan, at det forekom mig, som om jeg ikke kunde overleve den. Jeg sammenlignede denne Aften med den foregaaende, og da syntes det mig, som om min Tilstand maatte ligne den, hvori en salig, fra Legemet befriet Sjæl befinder sig, ved at opvaagne til det nye og høiere Liv. Men ligesom der, efter Nogles Theorier om Aandeverdenen, endnu kan være Noget

af de jordiske Lidelser og Erindringer, der ikke strax forlader os, saaledes stod ogsaa midt i min Lyksaligheds Paradiis Tanken om Lise og mine Børn som den nagende Erindring fra Jordlivet, der drager det urolige Gjenfærd tilbage til den Skueplads for hans Lidelser, som han nys forlod.

Jeg veed ikke, om den Glæde, der paa denne Aften udlyste af alle min Onkels Ord og Miner, var Grunden til den lykkelige Forandring, jeg troede at opdage hos ham; eller om Lauras dannede og milde Omgang havde virket saaledes paa ham i disse forsvundne Aar; men jeg fandt ham langt mere fri og aaben, end i fordums Dage. — Da vi gik, bad han mig følge et Øieblik hjem med sig. — Han gjorde mig endnu samme Aften en betydelig Pengeforæring, og jeg maatte love ham, allerede næste Dag at flytte tilbage, og indtage min gamle Plads i hans Huus.

Saasnart Lise var saa vel, at jeg, uden at befrygte nogen Fare for hendes Sundhed, kunde meddele hende en Nyhed, der maaskee kunde forvolde hende nogen Sindsbevægelse, underrettede jeg hende om min forandrede Stilling og om mit forestaaende Ægteskab med min Cousine. — „Vær saa god!“ svarede hun koldt: „Du er hende saamænd vel undt. Men glem ikke din Pligt mod mig og mine Børn!“ —

Min Forlovelsestid var meget kort. Min Onkel, som havde et stort Talent til at drive Alting med Hurtighed, lod i overmaade kort Tid en Etage i sin Gaard særdeles smukt istandsætte til os. Det var mig en ubeskrivelig Nydelse at være Vidne til den Glæde, hvormed Laura tog Deel i disse Indretninger. Hendes Fader havde allerede indført mig paa sit Contor og i sine Forretninger. Den Indkomst, han heraf tilstod mig, var rigelig. Desuden udbetalte han til Medgift med sin Datter en Deel af hendes Mødrene-Arv; den anden Deel af samme anbragte han saaledes, at Renterne deraf bleve hende udbetalte til hendes egne personlige Udgifter. Alt Dette besørgede han med ligesaa stor

Fornøielse, som Lethed. Alting var færdigt, og Bryllupsdagen bestemt. Den største Munterhed og den zittrende Forudfølelse af glad Festlighed herskede i vor hele Kreds.

Wilhelm S., som i nogen Tid havde været bortreist, kom nu tilbage, og ilede til mig med et misfornøiet og forvirret Udseende. — „Er det muligt," raabte han, „at du vil ægte Laura? — I Forhold som dine vil du modtage denne uskyldige Piges Haand? Du lever friskvæk med en Anden, som hun var din Kone, har Børn og er fræk nok" .... Jeg afbrød ham: „O Wilhelm! tro mig! jeg føler dybt min Uværdighed, og ofte staaer denne Følelse som en Nemesis mellem mig og den englerene Pige, som jeg neppe tør nærme mig. Saa ofte er jeg nær ved at bekjende Alting for hende; men en billig Delicatesse holder mig tilbage. Jeg er ikke utro, jeg bedrager hende ikke, og jeg haaber, naar engang vor Kjærlighed ved lang Fortrolighed er bleven dobbelt hellig, at jeg da tør sige hende Alt, og føre mine Børn for hendes Fødder. Hun er saa god, hun vil ikke forstøde enten dem eller mig." — Wilhelm modsagde mig bittert og hæftigt. „Det er et stiltiende Bedrageri," sagde han: „Laura er for god til at føres bag Lyset." — Jeg maatte med dyb Smerte tilstaae, at Meget af hvad han sagde, var sandt. Reent ud tilstod han mig, at han lidenskabeligt elskede Laura, — en Tilstaaelse, som bedrøvede mig meget. — „Du er skabt til allevegne at gaae mig i Veien," sagde han. — Til min Forundring kom han desuagtet i min Onkels og Fru W's Huus, og beherskede sig selv saa godt, at Ingen kunde mærke nogen Forandring paa ham.

Jeg havde imidlertid ogsaa paa min Side ordnet mine Anliggender. Jeg havde bestemt en vis maanedlig Sum til Lises Underholdning, og gjort Alt hvad jeg kunde, for at tilveiebringe noget mere Orden i hendes huuslige Tilstand, og et bedre Tilsyn med Børnene. Jeg benyttede mig til dette Øiemed af hendes huuslige og reenlige Naboerske. Dette Fruentimmers nøie Om-

gang med Lise blev mig ved disse hendes Egenskaber paa en Maade ønskelig, hvor meget den paa en anden var mig imod. Den var en rig Kilde til Fornøielse for Lise, men tillige ødelæggende for hendes Helbred; thi næsten hver Aften tilbragte hun inde hos denne Naboerske, i det Selskab, som denne modtog; eller hun gik med hende; og paa begge Maader brød hun bestandig den af Lægen udtrykkelig foreskrevne Diæt, der strengt forbød al Udsættelse for Forkjølelse, Nyden af hidsende Drikke, som Caffe, Punsch og deslige, der bestandig vankede hos Naboersken. Saavel mine, som Lægens Formaninger bleve i denne Henseende aldeles uden Virkning. Jeg havde udtrykkelig betinget mig, at en paalidelig Tjenestepige skulde holdes til Børnenes og hendes Opvartning. De fleste Aftener fandt jeg dem nu alene i denne Piges Selskab, hvilket var meget behageligt, da jeg saaledes blev ene med dem. — Jeg forsømte ingen Dag at besøge dem. Jeg fortsatte min Fredriks Underviisning, og forsødede hans og den yngre Broders Liv med Alt hvad jeg kunde. Saaledes følte jeg, med Taknemmelighed mod min Skjæbne, hvor besynderligt den havde vendt sig til mit Bedste, og efter saa mange stormfulde Aar begyndte en stille Fred at husvale min Sjæl.

En otte Dages Tid forinden den bestemte Bryllupsdag, kom jeg pludselig ind til Laura, og saa snart jeg kastede Øinene paa hende, saae jeg, at hun græd. Ængstelig spurgte jeg om Aarsagen, og for første Gang hørte jeg et kort og umildt Svar fra hendes Læber. Forgjæves bønfaldt jeg om at erfare Grunden til hendes ganske usædvanlige Sindsstemning. Hun var kjendelig forvirret, og paastod, at hun ikke havde grædt, men led af en stærk Hovedpine. Hun greb den første bedste Leilighed til at forlade Værelset. I et Par Dage var det mig tydeligt, at hun kæmpede med sig selv, for at synes munter, medens hemmelige Tanker beskjæftigede hende.

En Aften, da jeg vidste, at hendes Tante var gaaet alene

ud, for at besøge en Syg, erfarede jeg til min Forundring, at Laura ogsaa var ude. Jeg søgte hende inde hos hendes Fader; dér var hun ikke. — Kort efter kom hun ind til ham, og sagde, at hun havde besøgt sin Amme, der beboede Kielderen i det Huus, hvor Fru W. boede. Hun var denne Aften alvorlig, men mild, og Noget, som jeg kunde kalde forklaret, hvilede over hendes hele Væsen. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tænke om alt Dette. Naturligviis faldt det mig ind, at Vilhelm eller Rygtet maaskee havde forraadt min Hemmelighed for hende. Jeg besluttede, næste Dag at bryde overtvert, og see at faae Lys i denne Sag.

Jeg kunde neppe oppebie den næste Morgen for at ile til Vilhelm. Men man sagde mig i hans Logis, at han var reist paa Landet, og først kom hjem den næste Dag. Henimod Middag gik jeg efter Sædvane et Øieblik ind, at hilse paa min Brud. Hun var ene. Da jeg kom, reiste hun sig, og jeg saae, hun rødmede. Med sin eiendommelige Ynde sagde hun: „Det var just mit Ønske, at De i dette Øieblik maatte komme til mig; jeg vilde gjerne tale fortroligt med Dem. — „Netop dette Ønske fører ogsaa mig til Dem, min bedste Laura!“ svarede jeg, paa eengang glad og bange for den Samtale, der forestod. — Hun bad mig sætte mig ved hendes Side. Jeg mærkede, at hun bestræbte sig for at faae Mod til Det, hun havde at sige; hun skiftede Farve, og da hun, for at anvise mig min Plads, rakte mig Haanden, følte jeg, at den skjælvede hæftigt. Jeg troer, at jeg var ligesaa forvirret, som hun. Det var mig ikke muligt at indlede Samtalen. — Efter et lille Ophold var det, som om Laura samlede alle sine Kræfter, idet hun sagde med nedslagne Øine og skjælvende Stemme: „Til min Trøst vil jeg begynde med at sige, at jeg smigrer mig med at være Dem kjær. Og om jeg er saa lykkelig, saa beder jeg Gud, at Deres Godhed for mig maa i dette Øieblik tale min Sag hos Dem, thi min Rolighed beroer paa, hvorledes De vil optage hvad jeg har at sige

Dem." — „O min Laura!" raabte jeg, overrasket ved denne Begyndelse: „Tal! Befal over mig! Aldrig har Nogen elsket høiere, end jeg elsker Dem, aldrig har Nogen klarere følt et qvindeligt Væsens høie Værdighed, end jeg føler Deres. Jeg veed, jeg fortjener Dem ikke, men idetmindste har jeg Hjerte til at føle det." — Laura saae paa mig med et noget beroliget Blik, og sagde alvorlig: „Har De ogsaa Tro og Tillid til mig? thi jeg føler, at jeg vilde troe Dem, om end hele Verden vidnede imod Dem; et Ord af Dem vilde være stærkere end alle andre Beviser. Kan De forsikkre mig om det Samme?" — „Jeg haaber at kunne det," svarede jeg, lidt frygtsom for en Prøve af denne Natur. — „Nu vel," vedblev hun, og hendes Mod syntes at voxe ligesaameget, som mit aftog under hendes følgende Replik: „Jeg forsikkrer Dem ved den Gud, for hvis Alter jeg haaber snart at skulle staae ved Deres Side, at jeg intet høiere Ønske kjender, end at henleve mit Liv med Dem, at der ikke er paa Jorden nogen Mand, der i mine Øine kan lignes ved Dem. Men med alt Det er det mig umuligt at give Dem min Haand, med mindre De som en Mand af Ære tilsværger mig, ikke at betragte mig som andet end en Søster, ikke at forlange mindste Kjærtegn, som jeg ikke i Andres Nærværelse kunde give en elsket Broder ..... Afbryd mig ikke, jeg beder Dem. — Jeg kræver Gud til Vidne, at det ikke er af Ligegyldighed, at jeg fordrer dette Løfte af Dem; nei, af høi Ærbødighed for det Baand, der skal forene os. Jeg kan ikke i dette Øieblik med et ganske frit Hjerte tilhøre Dem, og jeg vil ikke fornærme Dem, ved at skjænke Dem en halv Hengivenhed. — Spørg mig ikke videre! Viis mig saa stor en Tillid; og den Dag vil komme, da jeg skal løse Dem denne Gaade, og da er jeg ganske Deres." — „Laura!" raabte jeg, som ude af mig selv: „Jeg troer at forstaae Dem, man har berøvet mig Deres Høiagtelse. De føler, jeg er Dem uværdig." — Mine Læber skjælvede, jeg kunde ikke sige Mere. — Laura

saae forskrækket paa mig. — „Fat Dem!“ sagde hun: „Jeg forstaaer Dem ikke. Jeg troede, ved min Fortrolighed at have beviist Dem min Høiagtelse.“ — En Mistanke af en anden Art opstod hos mig. — „Et frit Hjerte,“ havde hun sagt. — „Svar mig oprigtigt,“ sagde jeg: „Elsker De mig ikke? O Gud! Kunde det være muligt at et andet Billede trængte sig mellem Dem og mig?“ — Hun taug. — „Nei,“ raabte jeg, „det er umuligt!“ — „Jeg vil svare Dem,“ sagde hun stille: „Jeg elsker Dem, ja jeg elsker Dem. Men et andet Billede trænger sig dog virkelig mellem Dem og mig. Der er et Menneske, som jeg ikke kan see i Øinene, en Erindring, som jeg ikke kan blive fri for“.... „Laura!“ udbrød jeg: „hvad siger De? Har De nogensinde elsket en Anden?“ — Hun betænkte sig lidt og sagde undseelig: „Og om saa var, var jeg derfor straffværdig imod Dem?“ — „O Gud!“ udbrød jeg: „Saa er der ingen Uskyldighed paa Jorden!“.... „Uskyldighed?“ gjentog hun fornærmet: „Jeg har Intet at bebreide mig.“ — Jeg stod som forstenet. Min egen Samvittighed tilraabte mig: hvad vover du at sige? — Efter et lille Ophold vedblev hun med sagte Stemme: „Jeg har tænkt, at De var høimodig nok til at skaane en Følelse hos mig, som maaskee er overspændt, men som jeg saa lidet kan eller vil overvinde, at jeg hellere udsætter mig for min Faders Vrede, ja hvad Mere er, for at bedrøve Dem og ham, end jeg fuldbyrder vor Forbindelse, uden dette Vilkaar imellem os.“ — Hun greb min Haand, og sagde med en fortryllende Overtalelsesgave: „O Julius! Giv mig et saa stort Beviis paa Deres Tillid og Tro til mig! — Vær vis paa, jeg skal ikke være det uværdig! Det gjælder min Samvittigheds Fred. Giv mig Tid til at overvinde et Indtryk, som endnu er alt for levende. De kan ikke gjætte hvad jeg mener, men tro mig, den Dag skal komme, da jeg skal staae reen og klar for Deres Øine.“ — Hun holdt min Haand, hendes Øine lyste af en saa himmelsk Glands, de vare

fulde af Taarer. Jeg slog min Arm om hende, og trykkede hende til mig, uden dog at vove at berøre hendes Læber. — „Velan!“ raabte jeg: „Ethvert Offer er ringe for din Tilfredshed, forunderlige, ubegribelige Pige! Du skal stedse være hos mig, du skal bære mit Navn, jeg skal haabe at vinde dit hele Hjerte. Det er jo allerede mere end jeg er værd. Jeg er vant til at fornægte mig selv. Velan! jeg lover hvad du forlanger.“ —

Faa Dage derefter stod jeg for Alteret ved Lauras Side. Jeg kan ikke beskrive det Udtryk, hvormed hun løftede sine Øine mod det af de store Vorlys belyste Alterbillede, og derpaa fæstede dem paa mig, idet hun rakte mig Haanden. Der var en saa religiøs Begeistring, et saa sødt Sværmeri, et saadant Udtryk af Kjærlighed i hendes indtagende Ansigt, at jeg i dette Øieblik følte, at denne lille bløde Haand vilde trofast holde fast ved min gjennem alle Livets Skjæbner, og enhver Sorg forsvandt ved denne Tanke.

Jeg havde allerede erfaret, at min Brud havde ladet indrette to eens meublerede Soveværelser ved Siden af hinanden; en Dør, der stod aaben, adskillede dem, og de havde desuden en forskjellig Udgang til en fælleds Corridor. — Jeg havde resigneret mig i denne Henseende, og glædede mig dog ved Forestillingen om, at det elskede Væsen hvilede saa nær mit Leie. — Da jeg paa min Bryllupsaften kom op i mit Kammer, var Døren til Lauras lukket, og jeg bemærkede desuden at den, inden jeg endnu var gaaet tilsengs, blev sagte, sagte lukket ilaas. Denne Lyd, som jeg siden hørte de fleste Aftener, var mig som et Dolkestik. Det kunde aldrig faldet mig ind at aabne denne Dør, men desuagtet var det mig afskyeligt at høre Laasen dreies om.

Dersom jeg sagde, at jeg i mine nye Forhold var lykkelig, saa var det usandt. Og hvis jeg sagde, at jeg var ulykkelig, var det ligeledes en Usandhed. Med Sandhed derimod kan jeg sige:

at jeg havde lykkelige og høist ulykkelige Timer. Min føsterlige Hustru var i mine Øine et Ideal af qvindelig Fuldkommenhed. Hendes hele Væsen var Kjærlighed. Med denne omfattede hun Alt, hvad der var saa lykkeligt at aande i hendes Nærhed. Intet kunde lignes ved den trofaste Hengivenhed, den Opmærksomhed, hun viste sin Fader, sin Tante, og fremfor Alle mig selv. Hendes huuslige Dyder, hendes Skjønhedssands gjorde vort Huus til et behageligt Tilflugtssted for en lille Kreds af dannede og udmærkede Mennesker, som næsten hver Aften forsamlede sig der. Min Laura var Sjælen i vor Cirkel, uden at hun nogensinde forbrede mindste Hyldest, eller førte Ordet i vore Samtaler. Hendes Spøg var, hvad Spøg skal være, behagelig, opmuntrende, aldrig saarende; hendes Alvor var fuld af Fornuft og dyb Følelse. En Gave til at trøste, at jævne Ubehageligheder udøvede hun stedse, og de mørke Luner, som endnu af og til gjorde min Onkels Omgang besværlig, forstod hun mesterlig at formilde. I et saadant qvindeligt Væsens Nærhed kan ingen Fortvivlelse eller fortærende Sindslidelse lettelig slaae Rødder. Heller ikke tilbragte jeg derfor nogen Dag, uden at sole mig i hendes Straalers velgjørende Glands. Ofte følte jeg ligesom et Glimt af inderlig Kjærlighed til mig udlyse af hendes Miner, hendes Ord og Handlinger. Desuden maatte jo vort Forhold, som Ægtefolk, mangengang i Andres Nærværelse forskaffe mig Nydelsen af mange smaa, men dyrebare Fortroligheder: Vi sagde Du til hinanden, gik Arm i Arm ud sammen; og naar jeg kom hjem, rakte hun mig Haanden, undertiden sin Kind; mange huuslige Interesser maatte vi aftale med hinanden. Men paa den anden Side led jeg af indre, skjulte Qvaler, og hvad der fremfor Alt piinte mig, var den gjensidige Forlegenhed og Mangel paa fortrolig Meddelelse, som fjernede os fra hinanden i de Timer, vi befandt os ene sammen. Ogsaa syntes vi Begge at undvige disse, som vi under lykkeligere Omstændigheder fremfor Alt maatte

have søgt. Jeg kastede mig med største Iver ind i Forretningernes Strøm, og søgte deri deels Adspredelse, deels den Tilfredsstillelse at lette min Onkels Byrder, og glæde ham ved den Lethed, hvormed jeg gik ind i hans Planer og Anskuelser. Men neppe var jeg noget Øieblik overladt til mig selv, førend alle mine Tanker arbeidede sig trætte og matte paa at gjentage og gruble over hiin ulykkelige Samtale med Laura. Jo mere jeg tænkte derpaa, jo klarere blev det mig, at en fordums Kjærlighed maatte have fundet Sted i hendes Hjerte i det lange Tidsrum fra vort første Bekjendtskab til vort sildigere Møde. En Tilbøielighed, tænkte jeg, der efterlader sig en Erindring, som fjerner hende fra den Ægtemand, hun selv siger at hun elsker, hvor sand, hvor dyb maa den ikke have været? Et Menneske, hun ikke kan see i Øinene, uden at vide med sig selv, at hun er ham tro, hvor høit maa hun ikke have elsket ham? Ja hun maa elske ham endnu, da hun hellere vil bedrøve mig end ham. Og hvem kan det være? Han maa jo leve i hendes Nærhed, da hun taler om at see ham i Øinene. — Min Mistanke vaklede mellem to Personer: Vilhelm S. og hendes Fætter, Søofficeren, Fru W's yngste Søn, der netop var kommen hjem i de Dage, da jeg fandt Laura grædende. Denne Fætter var smuk og elskværdig, han havde udmærket sig ved militair Bravoure, en saa farlig Adkomst til qvindelig Yndest! Han var Duus med Laura. Han viste bestandig, hvor høit han skattede denne Cousine, og hun paa sin Side omgikkes ham med stor Godhed, og talte om ham med Varme. Vilhelm gav mig ogsaa Grund til Skinsyge. Jeg vidste af ham selv, at han elskede Laura, og jeg var bleven opmærksom paa, at han undertiden sagde hende et lille hemmeligt Ord, hvorved hun altid blev forlegen, skiftede Farve, og saae fortørnet paa ham. Kort sagt: To af de værste Furier, der kan fortære et Menneskes Sindsro: Uvished og Skinsyge, berøvede mig mangen Nats Søvn, og fordærvede mig mangen Dag.

Dertil kom endnu Bekymring for mine Børn. Lises Hæftighed og Ufornuft tiltog med hver Dag. Jeg vil ikke engang regne de Udbrud af ondt Lune, for hvilke jeg selv var Gjenstanden, den Bitterhed, hvormed hun overøste mig for mit Giftermaal, med hvilket hun selv engang erklærede sig tilfreds. Jeg kom daglig, men da mine Forretninger og mine nye Forhold gjorde mig det umuligt at komme, som tilforn, hver Aften til en bestemt Tid, overraskede jeg hende ofte ved mit Komme, og blev da mangengang Vidne til de pøbelagtigste Skjænderier mellem hende og Pigen, ja endog med den kjære Naboerske, og til den hæftigste Adfærd mod Børnene, især mod min Fredrik, hvem hun ikke allene slog og straffede for Ingenting eller for de ubetydeligste Feil, men endog søgte at forfærde med Bussemanden og alleslags Skrækkebilleder, hvormed hun ophidsede hans levende Phantasie.

En Aften hørte jeg allerede udenfor Døren, at min Yndling skreg og jamrede. Lise slog ham, truede ham med, at Bussemanden var i Nærheden, og idet jeg aabnede Døren, raabte hun: „Der er han!“ — Barnet foer som fortvivlet imod mig, og faldt besvimet i mine Arme. Stum af Skræk greb jeg ham, og søgte længe forgjæves at bringe ham tillive. Endelig slog han Øinene op, men det syntes, som han ledte efter sin Bevidsthed. Han stirrede vildt paa os, og kjendte os ikke. Lise havde under hele denne Scene skreget og hylet. Hun kastede sig over ham, rev sig i Haaret, slog sig for Brystet, og gebærdede sig som en Afsindig. Naboersken, den omtalte Capitaine, Pigen og endnu en Kone i Huset vare ilede til ved hendes Skrig. Jeg overlod Omsorgen for Barnet til disse Folk, og løb efter en Læge. Mit Hastværk forvoldte, at jeg havde glemt min Overkjole. Det regnede og stormede. Den nærmest boende Læge var ikke hjemme, den næste laae syg. Uden at opholde mig, løb jeg lige ud til Bredgaden til Doctor S. Jeg var saa heldig at træffe ham. Jeg tog paa Veien en Drosche, satte mig tilligemed ham ind i

den, med mine vaade Klæder paa, og gjennempidsket af den kolde Blæst kom jeg endelig ud paa Christianshavn, og naaede Lises Bolig. Min Fredrik var ganske kommen sig, han laae i Sofaen og saae Billeder. Men en ny Patient krævede hurtig Hjelp. Lise havde faaet et nyt Anfald af sin Blodstyrtning, meget hæftigere end det forrige. Det varede til ud over Midnat, inden Doctor S. med al sin virksomme Hjelp kunde faae det standset. Hun sank i en mat Søvn. Lægen forordnede et kjølende Middel for min Fredrik, beroligede mig i Henseende til dette elskede Barn, og tog bort. Da jeg fulgte ham tilvogns, sagde han til mig: „Jeg beklager Dem, Hr. B. De er her i et meget ulykkeligt Forhold, især for en Mand, der nylig har faaet sig en elskværdig, ung Kone." — Disse Ord gjorde det allerubehageligste Indtryk paa mit noksom oprørte Sind. Jeg blev endnu en Times Tid hos den Syge, og aftalte med Pigen og Naboersken Alt hvad der var fornødent for næste Dag. Min stakkels Dreng laae og sov. Jeg havde Møie med at rive mig løs fra de veemodige Følelser, hvormed jeg betragtede ham. Endelig ilede jeg hjem gjennem Regn og Storm, med et endnu værre Uveir i mit eget Hjerte.

Jeg vilde snige mig ubemærket ind i mit Sovekammer, men idet jeg kom op ad Trappen, kom Laura ud fra vore daglige Værelser. Jeg forundrede mig over, at hun endnu var oppe. Jeg fulgte med hende ind i Dagligstuen. Hendes Stemme og Mine syntes at røbe, at hun var fortrydelig paa mig, og jeg saae tydelig, at hun havde grædt. Vi vovede ikke paa nogen af Siderne at spørge hinanden. Med et Slags Forfærdelse saae hun paa mine vaade Klæder og mit hele forstyrrede Udseende. — „Det er et gyseligt Veir!" sagde hun: „Du trænger til at drikke noget Varmt." Med sine lette Fjed fløi hun ud af Døren, og kom strax tilbage med en lille Theekjedel Vand paa en Spiritus-Lampe, Glas og Punsch-Extract. Hun tændte selv Lampen;

Tjeneren fulgte hende med tørre Klæder til mig. Hun sagde mig derpaa et kort Godnat, og forsvandt.

Jeg gik tilsengs, uden at kunne finde Hvile. De foregaaende Optrin hos Lise, den Stemning, hvori jeg havde fundet Laura, og som, idet den syntes at tyde paa en Mistanke imod mig, gav mig Stof til nye Betragtninger, stormede ind paa mine eensomme Tanker. Den hæftige Forkjølelse, for hvilken jeg havde udsat mig, den hede, stærke Punsch, jeg havde nydt, alt Dette tilbrog mig en Feber, der allerede den næste Dag gjorde mig det umuligt at være oppe, og inden tre Dages Forløb havde denne Sygdom saaledes forværret sig, at jeg laae i en bestandig Feberphantasie, der kun i enkelte lyse Øieblikke lod mig beholde den fulde Brug af mine Sandser. Dog havde Bevidstheden, selv i mine værste Paroxysmer, ikke ganske forladt mig. Jeg kjendte Dem, der omgave mig; især var det mig fuldkommen klart, at Laura var meget bedrøvet for mig, og kun sjelden forlod mit Leie. Jeg saae med Glæde, og vidste, at den omtalte Dør mellem vore Sovekamre stod aaben hele Natten. Jeg vidste ogsaa, at Laura, nogle faa Dage efter at jeg var bleven syg, havde været fraværende i et Par Timers Tid, for at besøge sin Tante der var upasselig. Jeg var utaalmodig derover, og hun lovede kjærligt, ikke meer at forlade mig. Alt Dette var mig fuldkommen tydeligt, som ogsaa at der hver Nat vaagede en Sygevogterske hos mig, men at denne sad i en lille Garderobe ved mit Sovekammer, medens en af Pigerne, Tjeneren, eller undertiden den gamle G. afløste Laura, der altid, trods alle sin Faders og (i mine lyse Øieblikke) mine egne Formaninger, tilbragte en Deel af Natten ved min Seng, eller af og til stod op og kom nogle Øieblikke ind til mig. Min Phantasie var imidlertid bestandig opfyldt med tusinde forunderlige Billeder og Forestillinger, hvoraf de fleste vare ængstelige og blandede med de Tanker, som i den sidste Tid havde behersket mig. Fremfor Alt gjentog sig den sidste Aftens Scener, min

Fredriks Fare, min Forbittrelse mod Lise og min Medynk med hende. Meget foruroligede mig desuden den Tanke, at jeg havde lovet, den næste Dag efter hiin ulykkelige Nat at bringe hende Penge, hvortil hun i sin nærværende Tilstand trængte. Min Sygdom havde forhindret mig i at opfylde dette Løfte, og Urolighed derover havde fra samme Dag af særdeles plaget mig. Jeg forlangte flere Gange at tale med Vilhelm, for at bede ham udrette dette Ærinde for mig, men hver Gang han kom, forvirredes mine Tanker, saa han umulig kunde fatte min Mening.

I næsten fjorten Dage laae jeg saaledes. En Aften var jeg ved mig selv, men følte mig dog meget syg. Min Onkel og Laura vare hos mig. Jeg hørte da min Onkel paa det Indstændigste bede sin Datter om at skaane sin Helbred og unde sig Ro i denne Nat. Jeg forenede mine Bønner med hans. Tjeneren, som skulde vaage, var tilstede, Sygevogtersken havde indtaget sin sædvanlige Plads, og paa vore Forestillinger begav Laura sig til Ro. Min Onkel sagde mig med inderlig Kjærlighed Godnat, og jeg faldt ogsaa i et Slags urolig Søvn. Ud paa Natten vaagnede jeg i mine sædvanlige Feberdrømme. Dog saae jeg tydelig Lauras aabne Dør, og at Tjeneren sad og sov. Det forekom mig da, som Døren til Corridoren aabnedes, og vor gamle Huuslæge traadte ind. Han nærmede sig min Seng, tog min Haand, følte min Puls, og sagde: „Jeg holder det for min Pligt at sige Dem, at De ikke kan leve. Hvis Noget ligger Dem paa Hjerte, da skynd Dem at ordne det, thi De har kun faa Dage tilovers." — Derpaa gik han til den Dør, hvorfra han var kommen, og jeg saae med Skræk, at Døden, saaledes som man afbilder den, med sin Knokkelhaand aabnede den for ham udenfra, stak sit Dødningehoved frem, og med et fælt Griin bukkede for ham, og lukkede Døren efter ham, ligesom en Tjener. — Jeg vendte Ansigtet bort, og mødte et Syn af en modsat Natur. Laura kom sagte ud fra sit Sovekammer i sin natlige

Dragt, indsvøbt i et stort, hvidt Shawl. Jeg rakte Hænderne imod hende; hun kom hen til mig, og satte sig paa Kanten af min Seng. Jeg greb begge hendes Hænder, og sagde: „Den gamle Doctor var her, og sagde mig, at jeg kun har faa Dage tilovers, inden jeg skal forlade dig og Livet.“ — „Nei!“ udbrød hun: „Her har Ingen været, det er en Drøm.“ — „Modsig mig ikke!“ svarede jeg: „Jeg veed det bedre, Døden staaer der udenfor Døren, og venter paa mig.... O græd ikke, min Laura! Gjør mig ikke Livet altfor kjært, nu da jeg maa forlade det! Men lad mig benytte de kostbare Øieblikke; — lad mig lette mit Hjerte, ved at skrifte for dig, min Elskede! — Og du, løs du mig den Gaade i dit Forhold til mig, som du lovede en Dag at løse mig; Dagene ere forbi for mig; lad mig nu nyde i Døden, hvad jeg aldrig nød i Livet: en fortrolig Samtale med dig!“ — „Tal,“ sagde Laura skjælvende: „Jeg skal svare som for Guds Ansigt. Han see barmhjertig herned i denne sørgelige Time!“ — Med en Veltalenhed, en Kraft, hvorover jeg selv forundrede mig, udviklede jeg nu min hele Skjæbne, fra det Øieblik af, da jeg gjorde Lises Bekjendtskab, til denne Time. Jeg forklarede de Motiver, der havde ledet mine Handlinger, anklagede og undskyldte mig selv. Jeg græd ved at omtale mine Børn, og anbefalede dem til Lauras Kjærlighed og Omsorg. Med Taarer og hæftig Bevægelse hørte hun paa mig. Derpaa sagde hun: „O min Elskede! jeg har længe vidst dit ulykkelige Forhold til dine Børns Moder. Jeg kjendte det, inden jeg gav dig min Haand. I det første Øieblik efter denne Opdagelse var det min Hensigt at bryde vor Forlovelse. Men vort Bryllup var nær forhaanden; min Fader var saa glad. Frygt for at bedrøve ham holdt mig først tilbage. Jeg overbeviiste mig om, at du umulig kunde finde din Lykke i hiin Forbindelse. Jeg vidste dog, du elskede mig. Jeg elskede dig høiere end mig selv. Jeg frygtede for at forstyrre din Skjæbne, om jeg traadte til-

bage, og besluttede at hellige mit hele Liv til at forsøde dit. Dog var det mig umuligt at dele dig med en Anden. Min Samvittighed, min Ærbødighed for Ægteskabets Hellighed modsatte sig en saadan Forening. Jeg besluttede at sige dig Alt, men min egen Undseelse og den Hæftighed, hvormed du svarede mig, da du begyndte at forstaae mig, bandt min Tunge. Jeg gav mine Ord en Vending, som om jeg anvendte paa mig selv hvad jeg fra først af havde meent anderledes, og dette Indfald syntes mig en god Indskydelse, som en Følelse af Delicatesse strax burde have indgivet mig, skjøndt det smertede mig at lade dig blive i den Tro, at Kjærlighed til en Anden fjernede mig fra dig, thi Gud er mit Vidne, at jeg har elsket dig, fra jeg var et Barn, og aldrig kan elske nogen Anden. Du er min første, min eneste, min sidste Kjærlighed. Jeg har liidt meget ved den bittre Tanke, at du dog maaskee var mig utro, at dit Hjerte maaskee endnu hængte ved din første Elskede. Naar du gik ud om Aftenen, tænkte jeg, at du var hos hende; saa lukkede jeg mig inde, og græd. O Gud være lovet! nu veed jeg, at du har været mig tro, og kun har elsket mig." — Hun bøiede sig ned til mig, omfavnede og kyssede mig. Ihvor salig jeg var i dette Øieblik, vovede jeg dog ikke at modtage hendes Kjærtegn. „Min Laura! vogt dig!" sagde jeg: „maaskee er min Sygdom smitsom. O Gud! om du blev syg og døde!" — „Ak!" udbrød hun: „hvad kunde jeg ønske høiere end at døe med dig? Men du kan ikke døe fra mig. Lev, min Julius! Lev for min stakkels Fader, for mig, for dine Børn!" — Det forekom mig nu, at mine to kjære Drenge stode ved min Seng; at Laura løftede dem op til mig, og lagde mig een i hver Arm. I det Samme udfoldede hun to store, hvide Vinger, som hun, idet hun bøiede sig over mig, udbredte over mig og Børnene, og hendes Hoved omgaves af en Glorie, for hvis Straaler jeg maatte lukke mine matte Øine; men fra de hvide Vinger udgik en Kjølighed, lig den, som Luften

og Havet udaandede paa hiin varme Sommeraften, da jeg, efter sex Aars Forløb, første Gang gjensaae hende. Min Feberhede forsvandt, en Duft omgav mig, som syntes at gyde nyt Liv i mine Aarer, og en sød, balsamisk Søvn nedsænkte sin Valmue over mig. Jeg vaagnede først langt ud paa den næste Formiddag. Jeg var fuldkommen ved mig selv, og følte intet Spor af Sygdom, uden en Mathed, der slet ikke var ubehagelig. Laura og min Onkel, ogsaa den gamle G., stode ved min Seng. Vor gamle Læge sad, og holdt min Haand. Han følte min Puls, ligesom mit natlige Syn havde viist mig ham. „Der er slet ingen Feber mere,“ sagde han: „Nu er al Fare forbi.“ Ved disse hans Ord gav Laura et Glædesskrig, og kastede sig med frembrydende Taarer i Lægens Arme, der selv meget rørt syntes at dele de Omstaaendes Henrykkelse. Den forrige Nats Begivenheder stode strax for mig. „Var det en Feberdrøm?“ sagde jeg ved mig selv: „Nei, det var alt for levende. Var De her inat, Hr. Doctor?“ spurgte jeg. Lægen benægtede det. „Jeg maa da vel have drømt det,“ vedblev jeg: „Jeg synes, De var her, og sagde til mig, at jeg kun havde faa Dage tilovers.“ — „Vor Herre bevares!“ svarede han: „Begaaer jeg saadanne Dumheder i mine Patienters Drømme? Nei saa bedrøvelige Tanker have været langt fra mig. De har jo rigtignok været meget syg, men jeg har dog bestandig havt godt Haab, og Gud skee Lov! det har ikke beskæmmet mig.“ — „Var du heller ikke hos mig inat, kjære Laura?“ spurgte jeg. „Det vil jeg ikke haabe,“ udbrød min Onkel: „Laura lovede mig at holde sig rolig, og hvile inat.“ — Hun svarede: „Jeg har ogsaa hvilet inat, og saa sødt, som aldrig før.“ — Det var da Altsammen en Drøm, tænkte jeg; og da jeg ogsaa ved nærmere Eftertanke overveiede det meget Phantastiske: Knokkelmanden, Lauras Vinger, mine Børns Nærværelse, og deslige, som havde blandet sig i disse Forestillinger, saa indsaae jeg, at det Hele var een af de

mange Feber-Phantasier, som i denne Sygdom havde beskjæftiget mig. Desuagtet gjentog jeg i mine Tanker med en usigelig Nydelse min Scene med Laura. „En Drøm," tænkte jeg, „indeholder jo mangen Gang den Virkelighed, som vi med vaagne Sandser forgjæves søge. Lauras Forhold imod mig kan godt forklares paa denne Maade, der aldrig tilforn er falden mig ind. Jeg vil holde mig til denne Forklaring." — Og virkelig, denne Feberdrøm indgjød mig nyt Mod, og medvirkede betydeligt til den Hurtighed, hvormed jeg gjenvandt min fuldkomne Sundhed.

Ingen Tid er saa behagelig, som en Reconvalescents under lykkelige Omgivelser. Det er, ligesom om Livet, der var ifærd med at forlade os, vendte tilbage, som en Elsket efter en Forsoning, for med fordobblet Fortryllelse at lade os føle sit Værd. Under denne lykkelige Periode gjorde Laura Alt for at fordrive mig Tiden paa en behagelig Maade. Hun læste for mig, spillede paa Guitar og sang mine Yndlingssange. Hendes hele Væsen var besjælet af saamegen Glæde, saamegen Kjærlighed, at jeg velsignede den Sygdom, der bragte mig en saa lykkelig Tid.

Uagtet min Tilstand hver Dag blev bedre, var Laura ikke at bevæge til at tage Deel i mindste Adspredelse. Den eneste lille Forandring, hun undte sig selv, var den: at hun ofte mod Aften tilbragte et Par Timers Tid hos sin Tante, der boede kun to Huse fra vort, medens hun tillige besøgte sin Amme, for hvem hun bar stor Godhed.

Samme Dag jeg havde faaet min Fornufts Brug tilbage, lod jeg Wilhelm komme til mig, og bad ham gaae til Lise med en Sum Penge, som han selv maatte udtage af mine Gjemmer. Han kom snart igjen, og sagde mig, at Lise havde modtaget Pengene, men tilføiet, at hun aldeles ikke havde været i nogen Forlegenhed, da hendes Brodersøn, en Sømand, som var kommen tilbage fra en lang Reise, havde forsynet hende rigeligt med hvad hun behøvede. Det forekom mig, som han bragte mig dette Bud

med en kjendelig Forlegenhed. Jeg blev bange for, at der var tilstødt mine Børn noget Ondt, som han vilde skjule for mig. Men da jeg yttrede Dette for ham, svarede han: „Hvor kan du falde paa Sligt? Nei tvertimod, Børnene blomstre som Roser, men Moderen er meget svag. Dersom jeg forresten seer forlegen ud, som du siger, saa er det kun en tosset Undseelse over at møde din Kone, naar jeg kommer fra at have gaaet et saadant Ærinde for dig.“

Saasnart jeg havde Lægens Tilladelse til at gaae ud, var min første Gang til mine Børn, der med Jubel modtoge mig. Jeg fandt Lise meget svag. Hun sad mat og bleg i Sofaen, men var langt mildere, end hun pleiede. — Hun sagde: „Naar Nøden er størst, er Hjelpen nærmest. Vi kunde ikke begribe, hvor du var bleven af. Men tre Dage efter at du sidst var her, saa sendte Vorherre min Brodersøn Henrik, som er tredie Styrmand, og har faret paa de lange Reiser siden han var ganske lille. — Han kom nu saa kjærligt og saa godt, og gav mig Penge og sørgede for mig paa alle Maader. Han sagde mig, at du laae syg, det havde han hørt af sin Capitain. Derpaa gjorde han igjen en lille Reise, og vi saae ham ikke i tre Uger. Men nu er han igjen vendt tilbage, og kommer her af og til om Aftenen. Han bringer mig mange rare Ting til min Vederqvægelse, og har al Omsorg for mig, hvilket kommer godt tilpas, da Madamen derinde er paa nogen Tid reist til Fyen, til sin Søster. Men Henrik er min Trøst og ogsaa Børnenes. Mod dem er han saa god. Og det er en Dreng, som kunde være Præst! Han læser Guds Ord for mig, og taler for sig, som en Engel.“ — Jeg takkede i mit Hjerte den velvillige, ærlige Sømand, og bad Lise om at gjøre mig bekjendt med ham, hvilket hun lovede.

En Maanedstid gik saaledes hen, hvori jeg vel bemærkede, at Lise blev bestandig svagere, og ofte maatte holde Sengen, men

jeg formodede dog ikke nogen nær forestaaende Fare, da hun spiste og drak med Appetit, ja endog var langt muntrere og meget blidere end før. Engang sagde hun til mig: „Min Brodersøn var her iaftes, og vi kom til at tale om dig og den megen Uret, jeg syntes, du havde gjort mig; men saa tog han dig ivrigt i Forsvar, og sagde, at det var mig, som havde Uret imod dig, og at han i dit Sted ikke vilde holdt det ud. Saa forklarede han det nu for mig med saadanne deilige Ord, at man ikke skulde troe, de kunde ligge den unge Dreng paa Tungen. Jeg kan vel ikke saa ganske fatte det, men ifald jeg har gjort Uret imod dig, saa beder jeg Gud og dig om Forladelse.“ — Disse Ord bevægede mig meget. Den gode Sømand havde jeg imidlertid ikke endnu kunnet træffe, thi i Almindelighed besøgte jeg Lise om Formiddagen, deels fordi hun da befandt sig bedst, deels fordi det hændte sig, at min Onkel og jeg i denne Tid vare meget beskjæftigede med en høist interessant Proces, der gjorde bestandige Sammenkomster nødvendige med flere Personer, hvis Forretninger bedst tillode disse at samles om Eftermiddagen og Aftenen.

En Gang kom en Mand for at tale med mig i denne Anledning, ligesom min Familie og jeg vare staaet fra Middagsbordet. Jeg bad ham træde ind i et Cabinet ved Siden af Dagligstuen, hvortil Døren stod aaben. Der blev imidlertid serveret Caffe. Laura og Vilhelm S. sadde ved Caffebordet. Min Onkel traadte ind til den Fremmede og mig. Jeg sad just saaledes, at jeg i et Speil kunde see Dem, som opholdt sig i den anden Stue, og med Forbauselse bemærkede jeg, at Vilhelm med en vis Forsigtighed fremtog en Billet, som han leverede Laura, idet han, mod al Sædvane, kyssede hendes Haand til Afsked. Laura, som nu var ene, aabnede Seddelen, læste den, og medens hun holdt den i sine foldede Hænder, hensank hun i dybe Tanker. Derpaa sprang hun pludselig op, saae ind ad den aabne Dør til

mig, betydede mig ved Tegn, at hun gik ind til sin Tante, og forlod Værelset.

I det første Øieblik tabte jeg Sands og Samling ved dette Syn, og min Onkels og hans Clients Tale til mig susede for mine Øren, uden at naae mine Tanker. Men en bedre Stemme vaagnede efterhaanden i mit Bryst. „Nei!“ tænkte jeg: „Det være hvad det vil, saa er hun uskyldig. Jeg vil holde fast paa min Tro om hendes høie Værd. Intet er vissere end dette. Men spørge hende ærligt og frit, naar hun kommer hjem, det vil jeg.“

Den Fremmede gik, og ligesom for at flye alle onde Tanker, gik jeg ind paa Contoret, og satte mig med Iver til at arbeide i den omtalte Sag. Det Contor, hvori jeg arbeidede, var et lidet Værelse ved Siden af det større, i hvilket G. og endnu en Medhjelper pleiede at befinde dem. I dette Øieblik var der Ingen. Med Eet blev jeg forstyrret af en hæftig Ordvexling i det ydre Contor. Jeg kjendte min Onkels Stemme, der syntes qvalt af Vrede, medens den gamle G. bønligt tilraabte ham: „Kjæreste Hr. Principal! kom til Dem selv! For Guds Skyld, for min Skyld, ti stille! Skal jeg forbande mig selv for min Fortrolighed til Dem? Hun er falden; men De er Fader, led hende tilbage paa rette Vei, og skaan Hr. Julius; tænk paa, at han nylig har været saa syg!“ — Han holdt min Onkel tilbage med sine svage Kræfter, da jeg hastig traadte frem, og spurgte forfærdet, hvad alt Dette betydede? — Min Onkel kastede sig med rasende Hæftighed om min Hals, og raabte med blege, skjælvende Læber: „Tilgiv mig, min Søn! jeg har draget dig med i min Ulykke; jeg har bundet dig til min falske Hustrues Datter. Du er forraadt, som jeg var det!“ — Mine Knæe skjælvede, jeg maatte sætte mig ned. — „Hvoraf veed De?„ .... var Alt hvad jeg kunde fremstamme. — Den gamle G. nærmede sig mig, krumbøiet med foldede Hænder, som han rakte imod mig. „Min

kjære, kjære Julius!" sagde han halv sagte: „Det er min Kjærlighed til Dem, min Sorg over at De blev bedragen, som bevægede mig til at opdage for Hr. B." .... „Ja!" raabte min Onkel: „vor ærlige G. har udspeidet, at Laura, hvergang hun foregiver at have været hos sin Tante, blot gaaer ind i hendes Huus, men kommer strax ud igjen, klædt i Mandsfolkeklæder, og gaaer alene i Tusmørket, Gud veed, hvorhen; derpaa kommer hun iilfærdig tilbage, klæder sig om hos Tanten eller Ammen, jeg veed ikke, hos hvilken, og kommer saa hjem, som om Intet var passeret. Forbandet være hele det letfærdige, falske, troløse Kjøn! Ikke Een iblandt dem er reen! ikke Een!" — Han sprang op, og raabte: „Følg mig, min Søn!" — „Hvorhen?" spurgte jeg, neppe mig selv mægtig. — „Ind til Fru W.," svarede han: „Dersom vi vilde taale en saadan Fornærmelse, da fortjente vi den. Kom med, eller jeg gaaer ene."

Jeg fulgte, mechanisk, kunde jeg sige, thi Alting løb rundt med mig, jeg kunde ikke samle mine Tanker. — Fru W. var ene, hun forbausedes ved at see vor Tilstand, over at høre min Onkels hæftige Spørgsmaal og Anklage. Med en imposant Rolighed svarede hun: „Hvor Laura er, veed jeg ikke, men hun være hvor hun vil, saa er hun paa Ærens og Pligtens Vei. Gaa og udspeid hendes Hemmelighed; derom beder jeg Dem Begge! Lad enhver Skygge forsvinde, thi hendes Handlinger vil taale Lyset, derom er jeg overbeviist, og det burde hendes Mand og Fader ogsaa være." Disse Ord berørte en sympathetisk Tone i mit Hjerte. Jeg greb Fru W's Haand, kyssede den, og sagde: „Min bedste Tante! De bringer mig til mig selv. Ja jeg vil troe paa Lauras Uskyldighed." — „Jeg ikke!" raabte min Onkel: „Jeg kjender det Blod, som flyder i hendes Aarer. Hvem saae mere uskyldig ud end Deres Søster?" — „Ak, lad de Døde hvile," svarede Fru W., og forlod Værelset. — „Lys vil jeg have," raabte min Onkel, og fløi ned til Ammens Værelser i

Kjelderen. Jeg fulgte. Konen var ude, men hendes Datter, en ung Pige, blev meget forskrækket ved min Onkels Tiltale, aabnede et lille Kammer, og sagde: „Der ligge jo Fruens Klæder; jeg har ikke rørt dem.“ — „Og i hvilke Klæder er hun da gaaet ud? Og hvor er hun gaaet hen?“ — „Hun gik i de Mandsklæder, hun pleier at gaae i,“ sagde Pigen grædende. — „Men hvor er hun?“ skreg min Onkel ganske rasende: „siig det, eller jeg dreier Halsen om paa dig.“ — „Gud være os naadig!“ raabte Pigen: „hverken min Moder eller Nogen veed, hvor hun gaaer hen, uden maaskee den Herre, som første Gang gik og ventede paa hende her udenfor.“ — „Den Herre?“ udbrød min Onkel: „hvem var det?“ — „Det var Lieutenant S.,“ sagde hun ganske ubekymret: „De kjender ham jo nok.“ — Nu blev det sort for mine Øine, og jeg veed næsten ikke mere hvad der skeete, førend vi stode ved Vilhelms Dør. Han sad ganske rolig og læste. Min Onkel, næsten aandeløs af Harme og Anstrengelse, krævede sin Datter af hans Haand, og paastod, at hun var hos ham. Vilhelm saae ud, som han tabte Næse og Mund. Jeg sagde Intet; jeg var som bedøvet, og stod maalløs, som en Støtte. Vilhelm saae paa mig med et Slags Forfærdelse og Medlidenhed. Han gjorde nogle Spørgsmaal. Derpaa sagde han langsomt: „I Mandsklæder? Alene?.... Her er hun ikke, men følg med mig, saa troer jeg at kunne vise Dem, hvor hun er.“

Disse Ord sagde han med en bevæget Stemme. Vi gik alle Tre, uden at verle et Ord, og toge Veien ad Christianshavn. En Anelse greb mig, idet jeg gik over Knippelsbro, hvor den klare Maane speilede sig i Vandet. Det var, som om dens Lys tændte et Lys i min Sjæl, som blev klarere og klarere, jo mere vi nærmede os Lises Bolig. Vi stode nu ved Døren. Vilhelm vilde ringe. Jeg greb hans Arm. „Lad være!“ sagde jeg: „Til denne Dør bærer jeg en Nøgle hos mig.“ — Min Onkel

stubsede. Dog fulgte han os ind i Huset. — „Vi maae gaae sagte,“ sagde Vilhelm: „Her er en Syg.“ Vi listede os op ad Trappen, og traadte ubemærkede ind i Stuen. Den var ganske mørk, men fik et svagt Lys fra Lises Soveværelse, hvortil Døren stod aaben. Vort første Diekast viiste os, hvad jeg alt havde gjættet: Laura, klædt som en ung Sømand, i en blaa Trøie, med et broget Silketørklæde, løselig slængt over den hvide Hals, og med en guul Straahat, som kun halvt skjulede de dunkle Lokker, sad midt i det oplyste Værelse ved Bordet, og læste høit for den blege Syge, der laae i Sengen med foldede Hænder. Min Johannes sad paa hendes Skjød, med sit Hoved lænet til hendes Skulder, som om han sov. Ved hendes anden Side stod min Fredrik, tæt klyngende sig til hende, med sin Arm om hendes Hals, og sine Dine fæstede paa hendes Læber, som om han vilde sluge hvert Ord. Vi stode ganske stille, næsten uden at turde drage Aande, og hørte hende læse Følgende: „Og de gik ind i Graven, og saae et ungt Menneske sidde ved den høire Side i et langt, hvidt Klædebon, og de forfærdedes. Men han sagde til dem: Forfærdes ikke! Hvi lede I efter den Levende blandt de Døde? Han er opstanden, han er ikke her. See, der er Stedet hvor de lagde ham.“ En Følelse af stille Andagt greb os uvilkaarligt. Min Onkel foldede sine Hænder. Vilhelm sagde sagte: „Det er Opstandelsens Evangelium, som hun læser for den Døende.“ — Taarerne randt mig ned ad Kinderne. — Jeg troede at see det himmelske Sendebud i Skikkelse af en ung Mand sidde i Graven, og forkynde Udødelighedens Trøst. Den Syge havde lukket Dinene, og var falden i en sagte Søvn. Laura taug. Min Fredrik klyngede sig fastere op til hende, og sagde: „Opstanden! Fætter Henrik, sagde du opstanden? Kan vi opstaae efter Døden?“ — Hun saae kjærligt paa ham, og svarede: „Vi haabe det.“ — „Troer du det?“ vedblev han, og saae hende trostyldig ind i Dinene. — „Ja jeg troer det,“ svarede

hun med en Stemme, hvis stille, skjønne Begeistring intet Ord kan udtrykke. — Hendes Fader blev saa henreven af dette Udtryk, at han uvilkaarligen udbrød: „Ja! Du har Ret til at troe det." Laura foer sammen. — Fredrik kom løbende ind og raabte til hende: „Her er Fader!" Hun reiste sig langsomt, lagde den lille sovende Johannes paa hans Seng, og kom ind til os. Min Onkel greb hende i sine Arme; jeg kastede mig maalløs for hendes Fødder. „Det er Fætter Henrik," sagde Fredrik forundret. Hun rakte mig kjærligt Haanden og hviskede: „For Alting, staa op, og sig intet Ord." Jeg kastede et Blik ind i Sovekamret. „Er her nogen Fremmed?" spurgte jeg. — Hun førte mig ind i Kammeret, pegede mod Lises Seng og hviskede sagte: „Ja en høitidelig, alvorlig Fremmed, hvem vi Alle engang ville lære at kjende." — I det Samme udtog hun af sin Vest en Billet, som hun neppe havde lagt i min Haand, før jeg strax begreb, at det var den, som Vilhelm havde leveret hende. Den var med Udskrift til ham, og lød, som følger: „Efter din Begjæring lader jeg dig herved vide, at min omtalte Patientinde paa Christianshavn neppe vil overleve den næste Nat. Din hengivne Broder."

Laura tog min Haand, førte mig hen for Lises Seng, og forlod mig, som for at hente Noget. — Jeg stod taus, og betragtede dette allerede af Dødens Haand berørte Ansigt, engang en Gjenstand for min Beundring og Ømhed, siden for min Modbydelighed. Nu var det blegt og roligt, og erindrede mig om hine tidligere Følelser. „Tilgiv mig!" hviskede jeg sagte: „tilgiv mig min Vildfarelse! Jeg meente det godt!" — Jeg tog hendes Haand. — Hun slog Øinene op, og sagde: „Godnat! lad mig sove i Fred!" — Laura var imidlertid kommen tilbage. Hun bød den Syge et Bæger. Lise drak nogle Draaber, trykkede, idet hun berørte Bægeret, Lauras Haand, og sagde: „Gud signe Dig!" Derpaa lukkede hun Øinene, og faldt tilbage i sin Dvale. — Jeg fulgte Laura hen til Vinduet, og sagde med sagte

Røst: „Min Laura, jeg staaer for dig som en Synder. Lov mig, ikke at dømme mig uhørt, men tillad, at jeg under fire Øine maa bekjende Alting for dig. Maaskee vil du da undskylde og tilgive mig.“ — „Kjære Julius!“ svarede hun: „Det har du gjort! Erindrer du ikke vor Samtale den Nat, du var saa syg?“ — „O Gud!“ udbrød jeg: „Hiint lyksalige Øieblik, var det da ikke et Spil af min Phantasie? Har virkelig en saa velgjørende Sandhed blandet sig i min Feberdrøm? De søde Ord, som løde fra dine Læber“ .... „Kom fra mit inderste Hjerte,“ sagde Laura, afbrydende mig: „Men Intet mere herom i dette Øieblik! Imorgen sees vi. Tillad mig at blive her inat!“ — „Hvorledes?“ udbrød jeg: „Du vil blive her alene?“ — „Nei,“ svarede hun: „Pigen vaager tillige med mig.“ — Forgjæves bad jeg om at maatte gjøre hende Selskab. Hun erindrede mig om min nylig overstandne Sygdom, og bad mig med saa megen Ømhed om at skaane min Helbred, at jeg maatte give efter. Jeg gik endnu et Øieblik hen for Lises Seng. „Far hen i Fred!“ hviskede jeg, og forlod Kammeret. I den forreste Stue sad min Onkel med Fredrik paa sit Knæ. „Jeg er din Bedstefader,“ sagde han til Drengen: „Du skal komme hjem til mig. Vi skal lege sammen.“ —

Vi sagde nu Laura Godnat, og fjernede os. Min Onkel gav strax et nyt Beviis paa sin indre Sjæleglæde, ved at give Pigen, der lyste os ned, saa store Drikkepenge, at hun tabte Lyset af Forundring. Paa Hjemveien gav han Almisse til alle de Fattige, vi traf paa vor Vei. Forresten talte han intet Ord, og vi Andre heller ikke. Da vi kom til et Sted, hvor Vilhelms Vei skilte sig fra vor, vilde han forlade os, men min Onkel forhindrede det, og bad ham følge hjem med os. — „I den bedste Viin fra min Kjelder,“ sagde han, „ville vi drikke min Datters Skaal med hinanden.“ — Den gamle G. kom med en ængstelig Mine ud mod os, saasnart vi vare traadt ind i Porten;

men neppe saae han min Onkels Ansigt, førend ogsaa hans Mine opklaredes. „Giv mig Haanden, gamle, trofaste Ven," raabte min Onkel, „og hjelp mig at helligholde en lille Fest til min herlige Datters Ære." — Han kaldte paa sin Tjener, der havde erhvervet sig et eget Talent til at udrette Alting efter sin Herres Ønsker, og meget snart var et festligt lille Bord dækket, og en nydelig Anretning bragt tilveie.

Da nu min Onkel, Vilhelm, den gamle G. og jeg sad sammen ved Desserten, og den ypperlige Viin havde aabnet vore Hjerter, spurgte jeg Vilhelm, hvoraf han vidste, at Laura var hos Lise? — „Det synes virkelig," sagde jeg smilende, „som om du var min Kones Fortrolige." — „Saamænd," svarede han: „En Confidents utaknemmelige Rolle har jeg rigtig spillet her i Huset. Baade Mand og Kone have ladet mig gaae deres Ærinder, uden at være mig meget hengivne for min Umage. Ogsaa maa jeg tilstaae, at jeg just ikke staaer med Palmer i Hænderne ved denne Leilighed." Paa vore indstændige Bønner tog han Ordet og sagde:

„Hvad jeg har at fortælle, begynder med et Slags Skriftemaal: Du veed selv, Julius, og du veed det af min egen Mund, at jeg elskede din forlovede Brud, og fandt det afskyeligt, at hun skulde binde sin Skjæbne til din, uden at vide den Forbindelse, hvori du levede med en Anden. I min Fortvivlelse herover, havde jeg, uden dog egenlig at have nogen Plan, en Samtale med Laura, hvori jeg halvveis tilstod hende min Kjærlighed, og i det Anfald af Skinsyge, som hendes Ord ved denne Leilighed opvakte hos mig, fortalte jeg hende din Ungdoms-Historie, som Ingen kjendte bedre end jeg, der allerede dengang var din Fortrolige. Men neppe var denne Beretning undsluppen mine Læber, før jeg inderlig fortrød hvad jeg havde gjort, thi Synet af Lauras Smerte derover hævnede i dette Øieblik den Synd, jeg havde begaaet mod min Ungdomsven. Et Par Dage efter sagde

hun til mig, at hun med egne Øine vilde see dine Børn og deres Moder. Jeg forestillede hende, hvilket Optrin et Besøg af hende vilde forvolde i Lises Tilflugtssted, hvilket Indtryk en saadan Begivenhed vilde gjøre paa dig. Hun svarede, at hun naturligviis vilde være ukjendt. „„Vi have her i Huset,"" sagde hun, „„en Sømandsdragt, som min Fætter i sin Opvært har brugt paa en Maskerade. Den kan jeg let forskaffe mig ganske ubemærket."" En hemmelig Gang med Laura var altfor piquant for mig, til at jeg skulde forsømme en saadan Leilighed. Vi aftalte altsaa det Fornødne, og næste Aften fulgte jeg hende i hendes Forklædning ud til Lise, hos hvem jeg udgav mig for en yngre Læge, som min Broder, der havde Forfald, sendte i sit Sted, og bad om Undskyldning, fordi en ung Sømand, der skulde vise mig til en anden Syg, var fulgt med mig derind. Mit gamle Bekjendtskab til Lise havde været flygtigt, og saa mange Aar vare henrundne, siden vi saae hinanden, at jeg stolede paa, at hun ikke vilde gjenkjende mig. Dette var ogsaa Tilfældet. Hun antog mig for Den, jeg udgav mig for, men modtog mig med en Strøm af Skjældsord paa min Broders Vegne, der havde fortørnet hende med Noget, jeg veed ikke hvad. Laura stod halv frygtsom, halv forundret ved dette Optrin. Hun gik hen til Børnene, omfavnede dem, og jeg saae, at hun tørrede sine Øine. Da Lise endelig havde udraset, nærmede hun sig til hende og indledede en Samtale. Laura gjorde hende adskillige Spørgsmaal om hendes Befindende, og spurgte, om hun slet ingen Paarørende havde. Jeg lagde den Gang ikke synderlig Mærke til denne Samtale, men siden erindrede jeg, at Lise fortalte hende, at hun i Jylland havde en Broder, hvis Søn var Søfarende, og at denne Sidste for syv Aar siden, som en tiaars Dreng, havde besøgt hende her i Kjøbenhavn, siden havde hun ikke seet ham. Jeg husker ogsaa nu, at denne Brodersøns Navn blev nævnet. — Paa Hjemveien sagde Laura: „„Det er dog ganske

umuligt, at Julius B. kan finde sin Lykke i denne Forbindelse.“ “ — „ „Sin Lykke?“ “ svarede jeg: „ „Nei tvertimod, jeg veed vist, at han er meget ulykkelig derover, men desuagtet forbliver han dog i den.“ “ — „ „Af Godhed,“ “ svarede hun: „ „af Pligt, af Kjærlighed til sine Børn.“ “ Hun sagde intet Ord mere, og jeg bemærkede, at hun hele Veien hjem var meget adspredt. — Faa Dage efter blev hun din Kone, og ikke med mindste Tegn, mindre med Ord, berørte hun nogensinde den omtalte Sag. — Rigtignok fristede den Onde mig et Par Gange til at slaae paa denne Streng, men hun straffede min Udelicatesse med sin Unaade, og allerede for lang Tid siden var følgelig alt det Forefaldne glemt. Men da jeg i din Sygdom gik et Ærinde til Lise, frapperede det mig hvad hun fortalte om den unge Sømand, og det faldt mig ind, at denne velgjørende Brodersøn hverken var meer eller mindre end den unge Fru B. Hvis jeg derfor — som du paastod — saae forlegen ud ved denne Leilighed, saa var det, fordi denne Idee beskjæftigede mig. Jeg styrkedes endnu mere deri for et Par Dage siden, da din Kone sagde til mig: „ „Jeg veed, at den Person, som vi engang besøgte sammen, er meget slet; jeg troer vist, at hendes Endeligt er nær. Viis mig den Tjeneste, at spørge Deres Broder, som er hendes Læge, hvad hans Mening er om hendes Tilstand.“ “ — Den forlangte Underretning bragte jeg hende allerede idag, og da jeg saae Dem, Hr. B., og min Ven Julius komme op til mig i en saadan Sindsforfatning som den hvori de Begge befandt dem, begreb jeg Sammenhængen, og tog ikke i Betænkning at forraade en Hemmelighed, som maatte gjøre Dem ligesaa lykkelige, som Deres Mistanke gjorde Dem ulykkelige.“

Vi takkede ham Begge for hans Meddelelse. — Min Onkel sagde: „Aldrig glemmer jeg det Syn, De viste os.“ — „Jeg ikke heller,“ svarede Vilhelm: „Naar man staaer for saadan en Engel af et Fruentimmer, saa maa En, som jeg, vel

gaae hen i en Krog, slaae sig for Brystet, og sige: Gud være mig Synder naadig!"

Den næste Morgen berettede Tjenestefolkene, at Fruen først ved Daggry var kommen hjem med to smaa Drenge, til hvilke hun havde ladet rede Seng i sit Sovekammer, hvor de endnu sov, og at hun ogsaa selv havde lagt sig til Ro. — Jeg drev omkring i et Par Timers Tid, og talte Minuterne, indtil jeg endelig hørte, at hun var opstaaet. Jeg iilte nu ind i hendes Værelse. Hun sad i en Lænestol med begge mine Børn paa Skjødet, et paa hvert Knæ. Det store, hvide Shawl, som hun hiin Nat havde baaret, hang ned paa hver Side, som to Vinger, under hvilke Børnene tittede frem. Mit Febersyn gjentog sig i Virkeligheden. Jeg kastede mig for hendes Fødder og udbrød: „O min Laura! Hiin Drøm var Virkelighed. Den viiste mig dig, som en Engel; det er du. Udbred dine Englevinger over disse Børn, som nu ere dine, og over mig, at ogsaa jeg maa komme Himlen nærmere!"

Kjære Læser! Dersom du med Taalmodighed og Deeltagelse har fulgt mig gjennem mit Ungdomslivs Labyrinth, saa ønsker jeg dig til Gjengjæld et Øieblik, som dette.

Mesalliance.

Første Deel.

I Vertshuset „Stadt London" i Hamborg sad en dansk Reisende, Lægen Volmand. Han var forrige Nat ankommen fra Tydskland, hvorhen han var bleven kaldet af en fordums Patient, der under sit Ophold i Kjøbenhavn havde fattet en overordenlig Tillid til ham. Volmand havde været lykkelig i sin Cuur, Reisen havde været behagelig, og han var nu paa Hjemveien.

Det var en smuk Morgen i Begyndelsen af Sommeren. Vor Reisende sad ved det aabne Vindue, og drak sin Morgen-Caffe, medens han ret med Behag nød den skjønne Udsigt over Alsteren og det muntre Syn af den smukke Jungfernstieg med dens livfulde Færdsel af Mennesker. „Hvor Hamborg dog er forandret, siden jeg første Gang saae den!" udbrød han ved sig selv: „Det er ogsaa fem og tyve Aar siden; og jeg selv er vistnok ligesaa forandret, som den, ja endnu mere, thi jeg er ikke blot forandret i Udseende, men en dybere, en væsenligere Forandring foregaaer visselig med ethvert tænkende Menneske i saa langt et Tidsrum. Med alt det, naar jeg ret tilbagekalder i Erindringen den Dag for fem og tyve Aar siden, da jeg sad her, Dagen før min Hjemreise, synes mig, det er for mig, som det var igaar. Det var ogsaa en smuk Sommermorgen. Vi sad ganske saaledes

ved det aabne Vindue, og saae ud over Alsteren og Jungfernstieg ..... Vi? — Ak! jeg var ikke ene, som idag. — Brave Hermansen! Du som havde gaaet med mig i Skole, var bleven Student med mig, havde fulgt mig hele Livet igjennem! ak hvorfor gik du saa tidlig ned i Graven, tidligere end din Ven, som var forenet med dig ved saamange Baand! — Hvor levende staaer dog dit Billede for mig i dette Dieblik! Jeg erindrer saa tydelig vor Samtale, da vi her paa dette samme Sted befandt os ligesom ved Indgangen til vort Fædreland, som vi i tre Aar ikke havde seet." —

Volmand overlod sig nu ganske til den veemodige Sødhed, som ligger i Erindringen og i Betragtninger over Livets Afvexlinger. — Den Ven, han her med saa megen Kjærlighed mindedes, var en med ham ved det fortroligste Venskab forenet, af Naturen begavet, men af Lykken forsømt theologisk Candidat, med hvem han for fem og tyve Aar siden var kommen hjem fra en Udenlandsreise. — De vare dengang Begge hemmelig forlovede: Hermansen med en født Grevinde af en høiadelig Slægt, af hvilken han var aldeles afhængig; under hans Fraværelse var hun bleven Hofdame; — Volmands Elskede derimod var en Datter af simple, borgerlige Forældre, i hvis Huus hun levede stille og indskrænket. Hermansen ængstedes høiligen for sin Kjærligheds Skjæbne. Det Høieste, han kunde haabe at tilbyde en ved sine personlige Fortrin og sin Stilling i Livet saa udmærket Dame, var en Landsby-Præstekones ydmyge Lykke. Volmand derimod troede, som Læge, at have bedre økonomiske Udsigter, og nærede ingen Frygt for sin Bruds Troskab. De kom Begge til Hjemmet, og Volmand fandt sin Elskede troløs. Han saae hende kun eengang igjen, for aldrig at see hende mere; og dette feilslagne Haab greb med saa grusom Haand ind i hans Skjæbne, at han aldrig giftede sig; Hermansens Mathilde derimod var trofast, og modstod med et sandt Heltemod sine Paarørende, der ved alle mulige Midler stræbte at

bryde hendes Forbindelse med den fattige Candidat. Efter et Par Aars Forløb vendte Lykken sig til ham: ganske uventet arvede han et stort Gods, og Mathildes stolte Forældre gave efter. Det trofaste Elskerpar drog som Ægtefolk til det Paradiis, over hvilket den strenge Cherub allerede svævede med sit Flammesværd; thi kun faa Uger varede deres Lykke, da angreb en pludselig og hæftig Sygdom den altfor lykkelige Hermansen; han døde og efterlod al sin Eiendom til sin elskede Hustru. Den ulykkelige Mathilde kæmpede med en Smerte, der truede med at forgifte hendes øvrige Dage. Kun lidt efter lidt hævede hun sig ved Kjærligheden selv til den Afdøde. Hun levede ganske for Alt, hvad der havde været ham kjært, og anvendte al sin Virksomhed for at fremme de af ham udkastede Planer tilbedste for Godset og dets Indbyggere, men som Døden havde hindret ham i at fuldføre. — En afdød Broder af Hermansen, en Landsbypræst, havde efterladt en Søn. Dette Barn blev moderløst paa samme Tid, som Mathilde blev Enke. Hun lod den seraarige forladte Dreng komme til sig, antog ham som sit eget Barn, og overførte sit rige Hjertes hele Kjærlighed paa ham. Hun bestemte ham til sin Arving, og opdrog ham i denne Hensigt.

Alle disse Begivenheder droge nu som Skyggebilleder forbi Volmands aandelige Syn. „Ja," sagde han ved sig selv: „I Kjærlighed er Trøst for Kjærligheds Sorg: det har ogsaa jeg følt. Min Søsterdatter, min lille Helene, er min Datter ligesaavel som sine Forældres, thi mig skylder hun sin hele Dannelse; og at være dette yndige Barns Lærer og Leder, har i Sandhed opholdt mit gode Humeur i de sidste fjorten Aar; thi hun var neppe fire Aar, førend en gjensidig Sympathie bragte mig til at beskjæftige mig med hende, og den lille Pige til at slutte sig til den aldrende, men dog muntre Onkel. Sand Dannelse har hun, det tør jeg vel sige, men der er dog Noget, som jeg ikke har formaaet at give hende, Noget som kun en qvindelig Opdrager

formaaer at bibringe sin Elev. Naar jeg kommer om Aftenen, og ved min Indtrædelse i Huset hører det gjenlyde af hendes lystige Sang, seer hende komme i eet Spring ned ad Trappen for at tage imod mig, medens de smukke, blanke Haar flyve i Luften og spille i den behagelige Farve mellem Blond og Bruunt, naar jeg seer hende i hendes nette daglige Dragt, og med det blomstrende, livsglade Ansigt, saa finder jeg hende fortryllende, og det gjøre Alle, som see hende saaledes. Men kommer hun i Selskab, hvor hun er fremmed, saa kjender jeg hende ikke igjen. Hun blusser, som hun havde Feber; hendes Ansigt er ganske forandret af lutter Forlegenhed; hendes Gang, hendes Stemme, Alt faaer et eenfoldigt Anstrøg, som overordenlig vilde bedrage Dem, der ikke kjendte hende. Jeg har ønsket at denne med naturlige Anlæg saa rigtbegavede Pige ogsaa skulde faae en Opdragelse, der satte hende istand til med Fornuft og Smag at nyde den store Formue, som engang skal falde i hendes Hænder. — Thi, „„Hvad er Lykken uden Aand?““ — Aand har hun, Gratie mangler hun ikke heller i sin huuslige Kreds, men hun mangler en vis Verdenstone og Tournure, som er elskværdig, men som jeg ikke har kunnet indpode hende, og som hun ikke har kunnet erhverve sig i sine borgerligt levende og tænkende Forældres Huus, hos min gode, simple, indskrænkede Søster og min retskafne, fortræffelige Svoger, der har levet og virket i en ganske anden Sphære end den, som Muser og Gratier besøge. — Jeg troer, det er en, mig selv halv ubevidst, Følelse af denne min Yndlings mindre glimrende Side, der har nogen Deel i den Uvillie, hvormed jeg undertiden har modsat mig hendes Lyst til Selskab og Forlystelser, og som er Skyld i at jeg i et af mine Breve har fortørnet hende. — Lad mig dog nok engang læse hvad hun skriver derom i sit sidste Brev“.....

Mod Slutningen af denne, kun indvortes fremsagte Monolog udtog nu Volmand af sin Portefeuille et langt Brev, hvor

han opledte følgende Sted, som han halvt høit oplæste for sig selv, og af og til afbrød eller ledsagede med et fornøiet Smill eller en lille Rysten paa Hovedet:

„Jeg veed nok, du synes, at alt Sligt ikke er værdt at tale om, og at det langt mindre er værdt at spilde Papiir og Blæk paa at afhandle det; men det synes mig ikke. — Jeg maa lette mit Hjerte ved at forklage dig for dig selv, thi du har virkelig gjort mig en stor Sorg: Det sidste Bal i denne Saison, hvori jeg ikke har været paa et eneste! Betænk dog dette! — „„Men i en Klub!““ svarer du: „„En Pige skal ikke dandse paa et Sted, hvor de raaeste Mennesker, saadanne der ellers ikke tør tale til hende, kan for et Par Rigsdaler tilkjøbe sig Ret til at holde hendes Haand i deres, see hende i Øinene, blande deres brændende Aande med hendes, omslynge hende med deres Arme; mindst maa du det, min Helene, som ikke følger derhen med din Moder, men med dine meget flaue Cousiner og deres (mellem os sagt) noget latterlige Moder, der næsten er det Modsatte af sin Broder, din gode Fader.““ — Saaledes skriver du, og der maa vel være noget Sandt i dine Yttringer; og i al Fald at gjøre Noget, som var dig imod, kunde jo ikke engang fornøie mig; altsaa i det Øieblik, jeg havde læst dit Brev, begreb jeg selv at denne Dør til Glæden havde lukket sig for mig. Men — jeg vil bekjende det — jeg græd derfor. — Jeg havde glædet mig til dette Bal i lang Tid. Mine Forældre havde tilladt mig at følge med mine Cousiner; min Pynt — betænk, hvad det vil sige — min nye, meget smukke Pynt var færdig. Nu maatte jeg selv sige: „„Nei! jeg kan ikke gaae med paa Ballet.““ — „„Hvad skal det betyde?““ raabte Tante og Cousinerne. — „„Min Onkel har skrevet mig til, at min Helbred ikke tillader, at jeg dandser.““ — „„Din Helbred! du vil nok gjøre Nar af Folk. Din Sundhed er jo ganske fortræffelig.““ — „„Min Onkel er Læge, han maa bedst forstaae det, og i alle Tilfælde

maa jeg adlyde ham, hvor ondt det gjør mig."" — At det Sidste var sandt, kunde de see, thi Taarerne stode mig i Øinene. — Jeg vidste ikke selv, hvad jeg skulde finde paa for Udflugter, og greb derfor til den omtalte. I Grunden brøde de dem nok ikke synderlig om at faae mig med, og toge derfor mine Undskyldninger for gode Varer. — Moder sagde slet Intet, men Fader tog mig tilside og sagde med en bekymret Mine: „„Hvordan har du det, min Tøs? Har din Onkel sagt, at din Helbred var svag?"" — Jeg beroligede ham, og fortalte siden mine Forældre Indholdet af de før omtalte Linier af dit Brev. Moder sagde: „„Ja min Broder har Ret. Saadanne Forlystelser ere egenlig syndige."" — Fader derimod rystede paa Hovedet, og sagde: „„Aa hvad! Saalænge Verden har staaet, har det jo været tilladt for en ærbar Pige at dandse med honnette unge Karle. Men det forstaaer sig, Svoger Volmand har mere Forstand paa Verdens Gang, end en slet og ret Borgermand, som jeg. Desuden mit Barn, er han saa god imod dig, og har lært dig saa mange rare Kunster og Videnskaber, saa dine Forældre ere ganske stolte af dig, og saa faae vi vel lade ham raade."" — Ja det faae vi, sukkede jeg ganske resigneret, men da Bal-Dagen kom, maatte jeg efter Løfte gaae ind til mine Cousiner og hjelpe dem med deres Pynt. Da jeg saa kom hjem, græd jeg. Moder saae det, — og tænk, hvor god hun er! Hun som hader al Spadseren, hun foreslog mig at spadsere med hende i Kongens Have. Vi gik da sammen. Ak Herregud! Det var en Søndag Eftermiddag. Vi gik der op og ned i den Blanding af brændende Hede og iiskold Østenvind, som udmærker vore tidlige Foraar. Mange Folk vandrede der, og saae ud til at kjede sig ligesaa meget som vi. Saa gik vi hjem igjen. Moder satte sig til at læse en Præken høit for mig. Jeg satte mig ved Vinduet, og saae ud paa Gaden. Alting saae gyselig kjedsommeligt ud. Sælgekonerne raabte med Holstenssild, som er den meest fortvivlede Foraarsvise,

jeg kjender. Jeg ønskede ret i mit Hjerte, at du et Øieblik kunde være i mit Sted; jeg var i meget slet Humeur, og — Gud forlade mig — istedenfor at høre paa den Præken, Moder læste, disputerede jeg i mine Tanker med dig, og bebreidede dig, at du saa ugjerne seer, at jeg tager Deel i de Fornøielser, som alle Andre deeltage i, og som passe for min Alder og mine Ønsker. Jeg disputerede med dig, siger jeg, thi uagtet jeg ved første Læsning af dit Brev besluttede at rette mig efter din Villie, saa kan der dog siges Meget imod dine Argumenter. Men det vil jeg nu ikke nærmere omtale denne Gang, men blot tilføie: At Alt er dødt og stille her hjemme; at mangen Gang synes mig, at jeg er færdig at kunne flyve af indvortes Glæde og Lystighed, Gud veed hvorover; og undertiden færdig at græde af Længsel, Gud veed hvorefter; og med ingen af Delene veed jeg, hvor jeg skal tye hen. — Jeg gaaer da mangengang ind til Cousinerne, og er glad over at de boe ved Siden af os. Jeg veed jo nok, de ere ikke efter dit Sind, ja heller ikke saa ganske efter mit; men de ere unge ligesom jeg, vi ere lystige med hverandre, og det er dog altid en Forandring. Der seer heller ikke altid eens ud i Huset, saadan som hjemme hos os. — Ja, der er ikke saa pænt og ordenligt, vil du svare. Det er sandt! Men paa den anden Side er det da ikke ogsaa kjedsommeligt, at de gamle og gammeldags Meubler, som mine Forældre kjøbte, da de bleve gifte, altsaa for 36 Aar siden, 18 Aar inden jeg blev født og 18 Aar efter staae uden mindste Forandring paa samme Plet? — Dersom jeg undertiden flytter lidt omkring med dem, kan Moder ikke lide det. Det generer hende, naar blot en Stol staaer paa et andet Sted, end den har staaet i alle disse mange Aar. Jeg vil bekjende for dig, at jeg tidt ønsker, jeg kunde komme rundt om i Verden, i den store, fornemme, prægtige Verden, at jeg ret kunde nyde alle dens Herligheder. — Nu kommer det Værste: „„Du tager dig ikke ud i stort Selskab,““ siger

du. Det var ret bedrøvelige Ord. Jeg veed nok, at du var misfornøiet med mig ved det store Bryllup og i de Selskaber i den Anledning, i hvilke vi saaes; jeg kjedede mig ogsaa selv, fordi jeg følte, jeg bar mig tosset ad. Men dersom jeg oftere kom i Selskab, saa blev jeg ogsaa anderledes, det troer jeg vist. — Betænk alt Dette, og vær ikke saa streng imod mig en anden Gang. — Nu maa jeg dog fortælle, at jeg har høstet en stor Fordeel af min Lydighed imod dig ved denne Leilighed. Dagen efter Ballet kaldte Fader mig ind i Contoret og forærede mig en heel Bunke Bancosedler, og sagde: „„Jeg veed, du gjerne vilde have dit Lukaf derovenpaa ret pænt og kjønt. Der har du Penge. Gjør det nu istand efter dit eget Hoved, saa kan du sidde ret som en Prindsesse deroppe, og tegne og male, og læse med din kloge Onkel."" — Jeg blev meget glad, og gjorde strax mine Planer til at indrette mig et eget lille Paradiis af mit gamle forfaldne Kammer. — Og nu skal du forundre dig, naar du seer, hvor nydeligt det er. Naar man kommer derop, er det, som om man kom i en anden Verden. Du skal see, hvorledes de smukke Bøger, du har givet mig, staae og prale i et deiligt Bogskab med Glasruder; det er ganske fuldt af dem. — Mit Staffelie og min lille Commode med Farver, kort alle dine Gaver staae der og glæde mine Øine. Paa Gulvet ligger et Teppe, der seer ud som lutter Blomster; i Vinduerne staae Blomster, og mellem disse min kjære Stillids, ogsaa din Gave. Hver Morgen, naar Solen skinner, lukker jeg ham ud. Han er endnu bleven tammere, end da du saae ham sidst. Jeg har ofte ønsket ham saa megen Forstand, at han kunde flyve over Ø hen til dig, og vende hjem igjen med Hilsen og et Par Ord fra dig; thi behøver jeg at sige dig, at i al min nye Herlighed mangler det Bedste: den gamle Ven, den gamle Fortrolige, uden hvem jeg ikke kan være rigtig glad, og som jeg savner overalt" ......

Volmand afbrød sig selv paa dette Sted, med et fornøiet Ansigt. — Han vilde lægge Brevet hen, da han blev en Efterskrift vaer, som han tilforn havde overseet, og læste endnu Følgende:

„Jeg maa endnu underrette dig om, at jeg i denne Tid har to Friere: min forbums Religionslærer, der nu har faaet Præstekald, og Urtekræmmer Olsen. Vorherre bevare mig fra Nogen af dem! — Den nye Præst er altfor hæslig; saadan en styg Mand vil jeg ikke have. Og den Anden, det er jo ret en Spidsborger. Tante beskytter ham rigtignok, fordi han er Capitaine ved Borgerskabet, og jeg altsaa blev Frue, ifald jeg tog ham. Men jeg vil ikke have saadan en Mand, der ikke kunde være et passende Selskab for min Onkel og behage ham. Men hvor findes en Saadan?" —

Noget tankefuld sad Volmand endnu med dette Brev i Haanden, da en ung Mand kom farende ind ad Døren. „Gustav Hermansen!" raabte Lægen: „Du her? — Kjære unge Ven! hvilken Glæde at see dig igjen efter to Aars Fraværelse!" — Gustav lod ham neppe Tid til at tale ud. Med stor Urolighed udbrød han: „Gud være lovet, at jeg træffer Dem, kjære, hjertenskjære Doctor! Følg mig for Guds Skyld til Grev Falkenstjerne; han har duelleret imorges, og er saaret, vistnok farlig saaret." — „Var ingen Chirurg tilstede ved Duellen? spurgte Volmand. — „Jo," svarede Gustav, „han er hos ham endnu, men det Menneske er ligesom han var reent forvirret. Falkenstjernes Modstander bragte ham med sig; nu veed jeg ikke hvad der forvirrer ham saaledes; jeg troer, han mistvivler om sin egen Færdighed, eller han frygter for at blive udsat for Ubehageligheder fra Rettens Side, fordi han var tilstede ved Duellen. Nok det er: Kuglen er endnu ikke udtagen af Saaret; Chirurgen ønskede selv, at en anden Læge blev kaldet til Medhjelp, da lykkeligviis Falkenstjernes Tjener fortalte, at De var ankommen hertil

inat. Jeg veed aldrig at være bleven saa glad, som over denne Nyhed."

Medens Lægen saa hurtigt som muligt aabnede sin endnu tilpakkede Kuffert, og udtog sit chirurgiske Bestik, og fulgte med Gustav til Vertshuset Der römische Kaiser, hvor den saarede Greve opholdt sig, sagde han til den unge Mand: „Jeg tænkte ikke paa at møde dig her: Jeg troede, at du var allerede kommen hjem." — „Det er ogsaa mod min Villie," svarede Gustav, „at jeg er her endnu, men i Hannover fik jeg Brev fra Grev Munck, som bad mig, paa Veien at besøge et Gods i Holsteen, og reise hjem i Selskab med hans Stedsøn. Vi bleve opholdte der længer end jeg ventede. — De kjender jo," vedblev han, „den unge Grev Falkenstjerne?" — Da Lægen benægtede Dette, udbrød Gustav forundret: „Hvorledes? Alexander Falkenstjerne! min Tante Mathildes Neveu! hendes Broders, Grev Muncks Stedsøn?" — „Nei, nei!" raabte Volmand, „jeg kjender ham ikke. Jeg troer vel, jeg har seet ham hos Fru Hermansen, da han var en Dreng, men jeg erindrer ham ikke længere. — Hvordan er han kommen til at duellere? Og med hvem?" — „Med Baron Luckmann fra Godset Wolfsanger i det Holsteenske," svarede Gustav: „Falkenstjerne har i nogen Tid opholdt sig der, og, som jeg troer, været halv om halv forlovet med Baronens Datter, men har siden trukket sig pludselig tilbage; og derfor har den unge Baron, hendes Broder, udfordret ham. De reiste begge til det hamborgske Gebeet, for at afgjøre deres Trætte. Greven havde, som den Udfordrede, det første Skud, men manquerede aldeles sin Modstander, hvis første Skud derimod traf ham i Siden!" — „Hm!" svarede Volmand: „Dersom Baronens Søster af en eller anden Grund mishagede Greven, saa vil jeg ikke fortænke ham i, at han traf sig tilbage, og hellere valgte en Kugle i Livet end et paatvunget Ægteskab." —

De traadte nu ind til den Syge, og Volmand studsede ved

Synet af hans Skjønhed, der forekom ham saa udmærket, at den syntes at nærme sig Idealet, og det kostede den gamle Practicus en virkelig Overvindelse, med sine skarpe Instrumenter at berøre et saadant Naturens Mesterværk. Hans Interesse for Patienten forøgedes end mere ved det Mod og den Fatning, som denne viste under den smertelige og langvarige Operation, som gjordes nødvendig for at uddrage Kuglen, der var trængt dybt ind i Legemet, uden dog at nogen Livsfare var en nødvendig Følge af dette Saar.

Saasnart Volmand blev ene med Gustav, trøstede han denne bekymrede Ven med det Løfte, at han ikke vilde forlade Hamborg, førend den unge Greve var saa godt som helbredet, idet han tilføiede: „Vi skal nok faae ham frisk igjen. Det var jo Jammerskade, om saadan en Skjønhed skulde sluges og fortæres af den gjerrige Grav. Det har ret bevæget mig at see ham i denne Tilstand. Skjønhed gjør et dybt Indtryk paa mig, det tilstaaer jeg, og det har jeg tilfælleds med alle Mennesker; men derved at jeg tilstaaer det ligefrem, derved adskiller jeg mig fra de Fleste, thi almindeligviis skamme de dem ved den Magt, som denne Naturgave fremfor nogen anden udøver over alle Mennesker af hver Alder, af hver Stand. De give alle deres Tribut til Skjønheden; men de ville nødig være det bekjendt." — „Tilgiv," svarede Gustav, „men det synes mig tvertimod, som om ingen Fortjeneste i Verden blev saa meget priset, baade i Vers og i daglig Tale, som netop den udvortes Skjønhed." — „Det er vel sandt," sagde Lægen: „men prøv at sige høit: Jeg vil ikke ægte den Pige, fordi hun slet ikke er smuk; jeg ønsker mig en smuk Kone: saa skal du bare see, hvor de fornuftige Folk vil vende dig Ryggen og kalde dig et plat, sandseligt Menneske. Naar jeg som Læge siger til Forældre: Det eller det vil fordærve deres Barns Skjønhed; — saa smile de saa selvtilfredse, og sige: O Gud! ikke Andet end det! det kan saamænd

være det Samme! — Jeg veed Mødre, som med Fornøielse gjøre store Opoffrelser for at skaffe deres Døttre modern Pynt, men siger jeg til dem: Den megen Broderen fordærver Deres Døttres Øine, og det altfor stillesiddende Liv skader deres Sundhed og Skjønhed, saa svare de: Med Sundheden har det vel ingen Nød i saa ung en Alder; og Skjønhed! ja Herregud! Skjønhed bryde vi os kun lidt om." — „Men det mene de ikke," udbrød Gustav. — „Nei," svarede Lægen: „det veed Gud, de mene det ikke. Imidlertid handle de dog, som om de meente det. De have ikke mindste Omsorg for den opvoxende Slægts Skjønhed, og i det Hele taget forsømme de fleste Mennesker hertillands aldeles deres Udvortes. Klæderne ere dem virkelig meget meer end Legemet, og deri troer jeg vist, at en Hovedgrund ligger til den Mangel paa Skjønhed, som udmærker især den mandlige Deel af vor Nation, saavelsom Tydskerne. — Men hillemænd! jeg mærker, jeg kommer af de Hundrede i de Tusinde, som man siger, og beviser af mit eget Exempel, at det ikke blot er Jurister, som gjerne høre sig selv tale." — „Kjære Doctor!" udbrød Gustav: „Behøver jeg at sige, hvor gjerne jeg hører Dem tale? — Fra jeg var en lille Dreng af, har jeg saamangen Gang glemt mine egne Tanker for at følge Deres, naar De besøgte min Tante, og sad og talte med hende. Mangen saadan Samtale har stor Deel i min Opdragelse; og om der er noget Godt ved mig" .... „Om der er?" afbrød Volmand ham: „Ikke Mange kjende dig saa godt, som jeg. Behøver jeg at sige dig, at du ogsaa er fastgroet til mit Hjerte. Naa! tag ikke ilde op, at jeg endnu siger Du til dig." — „Gid De aldrig maa finde mig uværdig til denne Ære," svarede Gustav. — „Nu farvel!" sagde Volmand: „jeg kommer igjen idag endnu et Par Gange. Jeg haaber, Alting skal gaae godt." — Han skyndte sig nu hjem, for at skrive nogle Breve til Kjøbenhavn, og melde sin opsatte Reise. — I sit Brev til Helene fortalte han det Lidet, han vidste om den unge Greves

Eventyr, og gav en levende Skildring af hans Skjønhed og af det Mod, han havde udviist under sine Lidelser, men betænkte eller anede ikke, at den unge Pige udmalede sig dette Billede med endnu varmere Farver end hans.

Grevens Helbredelse gik daglig frem med sikkre Skridt. — Dog hengik flere Uger, inden hans duelige og omhyggelige Læge troede at kunne forlade ham. Ogsaa syntes det, som om de to unge Venner kun med megen Bekymring tænkte paa at skulle undvære hans daglige Selskab; og Enhver, som kjendte Bolmand, deelte sikkert denne Følelse med dem, thi det er vist, at faa Mennesker ere i Besiddelse af en saadan Omgangstone, af en saadan, aldrig uddøende Conversation, paa eengang saa let og saa dyb, saa tilsyneladende tilfældig, og saa virkelig indholdsrig. Saavel Lægen, som Gustav tilbragte næsten alle Aftener hos den syge Greve, og efterhaanden, som denne gjenvandt sin Sundhed, blev deres gjensidige Omgang saa fri og fortrolig, at hverken de selv indbyrdes eller nogen tredie Mand kunde tænke paa, at nogen væsenlig Forskjel i Alder eller Stilling fandt Sted imellem dem. Dog vare selv de unge Menneskers Stilling og Udsigter forskjellige; og saavidt som menneskelige Øine kunde see, vilde deres Veie gjennem Verden føre dem i modsatte Retninger. Greven syntes bestemt til at spille en glimrende Rolle i den store Verden; Gustav derimod til at tilbringe sit Liv i et landligt Hjem. Sine sidste Skoleaar og sine første Studenterdage havde han tilbragt i Kjøbenhavn i Grev Munck's Huus, og fra dette Tidspunct skrev sig hans nøie Forbindelse med Grev Muncks Stedsøn, vor unge Patient. De traf nu sammen her efter en Adskillelse af to Aar, i hvilket Tidsrum Gustav havde reist udenlands. Det varede imidlertid ikke længe, før det blev klart for Bolmands gjennemtrængende Blik, at de to unge Mænds indbyrdes Venskab mere var en Følge af Vane og ydre Forhold end af Sympathie; ja det syntes ham indlysende, at deres Ideer og Anskuelser næsten

vare hinanden ganske modsatte, hvilket ogsaa forvoldte, at de uophørligt disputerede med hinanden, dog uden at deres Ordstrid nogensinde udartede til bittre eller fornærmelige Udladelser; tvertimod, deres forskjellige Synsmaader vare snarere en Kilde til Morskab for dem Begge.

Lægen blev derfor meget forundret, da han en Aften ved sin Indtrædelse troede at bemærke, at en alvorligere Strid havde fundet Sted imellem dem. Gustav var kjendelig forstemt, og Greven havde en halv fortørnet, halv ironisk Mine. Mod al Sædvane vilde Samtalen ikke komme i Gang. Endelig sagde Greven: „Hør, Gustav! jeg beklager mig over dig til Doctoren, og gjør ham til Dommer imellem os, for endelig engang at faae Fred." — „Gjør det!" raabte Gustav: „jeg forlanger ikke Bedre. Lad Doctoren dømme!" — „Ja," sagde Greven: „De veed, kjære Doctor, at Gustav har været overmaade god imod mig i min Sygdom; men hvad De ikke veed, er, at siden jeg ved Deres Hjelp og hans Omsorg er kommen paa Benene igjen, saa piner han Livet af mig med et forbandet Thema, som han uophørlig synger for mig; det er at sige: med moralske Forestillinger i Anledning af den dumme Historie, som jeg maatte duellere for. Og nu vil jeg fortælle Dem denne Historie, skjøndt det er en delicat Sag; men til en Mand, som Dem" .... Lægen afbrød ham med den Forsikkring, at kun i medicinske, ikke i Samvittigheds-Sager troede han at turde paatage sig en Raadgivers og Fortroligs vanskelige Rolle. Men de unge Mænd paastode begge, at de ingen bedre Dommer ønskede sig. Greven sagde: „De er en Mand som kjender Verden." Gustav sagde: „De har et blødt Hjerte, der er reent som Guld." — „Nu," sagde Volmand: „Siden De tillægge mig saa skjøn en Forening som den, Schiller kalder „„des Weltmanns Auge mit des Schwärmers Herz,"" saa maa jeg, af Taknemmelighed for saa smigrende en Mening, vel være forbunden til at meddele Dem hvad

en aldrende Mand kan have erfaret ved Hjelp af hine Organer.“ — Reconvalescenten sprang op af sin Lænestol, og skyttede den midt ud paa Gulvet. Han førte Lægen hen til den, og sagde med et dybt Buk: „Tag Plads her, min ærværdige Hr. Dommer, og tilgiv at jeg formedelst legemlig Svaghed ikke kan foredrage min retfærdige Sag staaende, hvilket jeg burde, men tillad at jeg og min Modstander maae, siddende paa disse to ringere Stole, tage vor Plads her foran Dem i en ærbødig Afstand.“ — Med disse Ord tog han en Stol og satte sig. — Gustav gjorde det Samme, idet han sagde, halv sukkende, halv leende: „Herre Gud! saa alvorlig en Sag afhandle vi paa en saa comisk Maade!“ — „Det kan ikke skade,“ raabte Volmand: „Det støder i det Mindste ingen Læge. Vi pleie ofte at forgylde de værste Piller, og give en ildesmagende Mixtur en Tilsætning af en velsmagende Sirup.“ — Greven satte en høitidelig Mine op, og i et Foredrag, der i Førstningen havde et comisk Anstrøg, derpaa et ironisk, men til Slutning gik over i en simpelt fortællende Tone, aflagde han sin Beretning i følgende Ord:

„Min Stedfader, Hans Excellence, Hr. Carl August Ferdinand Greve af Munck..... hans Embeder, Ordener o. s. v. turde jeg vel tillade mig her at springe over, da disse saavel som hans ærværdige Person ere Hr. Dommeren vel bekjendte. Altsaa, høibemeldte min Hr. Stedfader ønskede for tre Maaneder siden, at jeg skulde ledsage ham paa en Reise til Holsteen. Paa denne Reise besøgte vi Baron Luckmann paa Godset Wolfsanger. Samme Baron er en lykkelig Fader til to fortræffelige og drabelige Sønner, samt til en smuk Datter; og saasom Ungdom og Viisdom sjelden følges ad, saa begav det sig, at denne unge Dame syntes at blive rørt af mine ringe Fortjenester; og da jeg iøvrigen bestræber mig for altid at vise mig, som det en Riddersmand egner og anstaaer, heller ikke er af Stok og Steen meer end Andre, saa var jeg ikke utaknemmelig mod den Gunst, som

den ædle Frøken bar for mig, af hvilken Bevæggrund jeg ogsaa blev tilbage paa Wolfsanger, da min Stedfader for sine Forretningers Skyld maatte reise hjem igjen. Min Skjønne og jeg kjendte kun lidt til hinanden, jeg tøvede derfor med formelig at anholde om hendes Haand. Hendes Fader havde Ord for at være rig, Moderen lod mig underhaanden vide, at hendes Datter kunde vente en 60,000 Mark Courant i Medgift. — Det klinger nu som en stor Rigdom, men det kunde være betænkeligt nok for en ganske uformuende Kammerjunker og Lieutenant at gifte sig med en Pige, der var opdragen i saa stor Luxus, som denne Frøken, naar han ikke kunde vente større Indtægter end Renterne af denne Sum og sine egne fattige Ressourcer. Imidlertid fik jeg ikke lang Tid til at gjøre mine Betragtninger og Beregninger i denne Henseende, thi med Eet kom et uheldigt, om ikke uventet Tilfælde, der nødte Baronen til at gjøre Bankerot, og bragte hans Eiendomme under Concurs. Da de første Dages Graad og Tænders Gnidsel var vel overstaaet, tog Baronen mig ind i sit Cabinet, og sagde, at det i høi Grad lettede hans af Sorg betyngede Faderhjerte, at en ung Mand med mine Fortjenester og gode Udsigter elskede hans Datter, og naturligviis havde redelige Hensigter. Jeg svarede, at jeg havde altfor redelige Hensigter til at tilbyde hans Datter saa slette Udsigter, som at dele mine Kaar. — Han talte om min Stedfader, som sad i høie Embeder. Jeg forklarede ham, at min Stedfaders Embeder ikke vare mere indbringende end netop til hans egne Fornødenheder, at han var uformuende, og allerede havde gjort mere for mig, end han havde Raad til. — Nu betroede han mig, at han havde sikkret sig saa Meget ved sin Bankerot, at han hemmelig kunde give sin Datter en 400 Species aarlig; men det maatte blive mellem os. Jeg svarede ham, at det var utilstrækkeligt, at hans Datter og jeg ikke elskede hinanden nok, til at leve sammen i knappe Kaar, at vi ikke vare formelig for-

lovede o: s. v. — Manden blev vred, og lod mig gaae. — En Timestid efter kom han igjen, og sagde, at han foruden de aarlige 400 Species vilde give sin Datter en Medgift af 600 Species, hvorfor vi kunde etablere os. — Jeg var kjed af dette Brøvl, og vilde ikke indlade mig deri, men gjorde Anstalt til at reise bort, da Frøkenens ældste Hr. Broder kom farende som en Rasende, og sagde, jeg havde forspildt hans Søsters Rygte, jeg maatte ægte hende, eller slaaes med ham. Jeg vilde med al Fornøielse slaaes med den Nar. Resten er Dem selv bekjendt. Det gjør mig kun ondt, at jeg ikke kom til at give ham en Erindring af mig, der kunde forskjønnet hans glatte Ansigt med et lille mandigt Ar. Men nu vil Gustav overtale mig til at bære mig ad som en Dreng der har faaet Riis, og sige, at siden jeg har faaet Straf, saa er jeg gaaet i mig selv, og vender nu som den forlorne Søn tilbage til Wolfsanger, for ydmygt at bede om den ærede Frøkens Haand. — Hvad mener Doctoren herom?" —

Volmand fandt det noget vanskeligt at dømme i denne Sag, da Gustav sagde: „Nu er det min Tour at tale: Alexander veed selv, at jeg kun har maadelige Tanker om Baron Luckmann, hans Frue og Sønner. Deres Opførsel ved denne Leilighed er saa udelicat, som muligt. Men den stakkels Frøkens Sag vil jeg tale. Det er en god Pige; hun elsker Alexander, hun er den Lidende i denne Sag" .... Greven afbrød ham: „Saaledes taler du nu, men da vi traf sammen paa Wolfsanger, sagde du til mig: Det er ingen Kone for dig, det er en ubetydelig Pige. Du er flygtig, og vil snart blive kjed af hendes Selskab." — „Ja det sagde jeg," raabte Gustav: „men husk, at jeg tilføiede: lad os reise herfra jo før jo hellere; gjør ikke den stakkels Piges Rolighed til et Spil for din Forfængelighed! — Men da svarede du, at hun behagede dig, som hun var. Rigtignok lagde du til: at man flygtede ikke fra en kjøn Pige med saa stor en Medgift, thi dengang havde du en ret phantastisk Idee om Faderens Rig-

dom, ifølge nogle umaadelige Løgne, som den yngste Broder, med sit sædvanlige Praleri, havde bundet dig paa Ærmet. Nu indbildte du hende, og maaskee dig selv, at du elskede hende, og saasnart du erfarede, at hun ikke var rig, var Kjærligheden forbi. Kan en Mand af Ære handle saaledes? Havde jeg været hendes Broder, havde jeg ikke forelagt dig det Vilkaar, om du vilde ægte min Søster, eller slaaes med mig. — Men jeg havde sagt: Min Søster skal De ikke ægte, men En af os skal døe, fordi De har fornærmet en uskyldig Pige, som det tilkommer mig at forsvare." — „Det klinger prægtigt," sagde Greven: „men lad os i en saa vigtig Sag betænke, at Livet har ogsaa en Side, der ikke er romantisk, men ganske daglig. Dersom vi havde været offentlig forlovede, saa havde jeg skadet hendes Rygte, men nu var det en Sag mellem os, som Ingen havde behøvet at blande sig i. Der er Mange, som have gjort hende deres Cour, og med hvilke Rygtet har spaaet hendes snarlige Forlovelse; den samme Ære kan det gjøre mig, uden hendes Skade." — „Men," udbrød Gustav, „hun elskede dig! Hvad maa hun ikke have liidt i denne sidste Tid?" — „Men," gjentog Greven: „hvad vilde hun ikke lide ved at leve i knappe Kaar, uden nogen anden Nydelse end en Mands Selskab, som vilde holde sig for ulykkelig ved hendes Side?" — „Knappe Kaar!" svarede Gustav: „Med det aarlige Bidrag, hendes Fader vilde give eder, tilligemed det du har i Indtægter, kunde I leve ret anstændigt." — „Ja vist!" raabte Greven: „For det Første veed jeg ikke, hvilken Sikkerhed Baron Luckmann i dette Øieblik vilde stille for, at denne Sum virkelig blev os udbetalt hvert Aar. For det Andet, hvad kan en saadan aarlig Sum hjelpe mig, naar jeg ikke først kan faae en Capital, hvormed jeg kan rangere mig og betale min Gjæld. Jeg har, Gud bedre det, en betydelig Gjæld. Jeg skylder Gud og alle Mennesker, som man siger. Og saa for det Tredie: Den aarlige Indtægt, som Baronen lovede os, om vi ogsaa fik den,

saa kunde vi ikke leve deraf — hvad jeg kalder at leve, som ikke er det Samme, som man i Kjøbenhavn kalder at leve, thi det er kun at forstaae bogstaveligt, nemlig at opholde Livet, uden at lide af Kuld, Sult eller egenlig Nød. Men jeg kalder det kun at leve, naar man nyder Livet, og kan gjøre sig det behageligt. Jeg er ung, i en Stilling, som tilbyder mig tusinde Fordele; jeg vil leve, inden jeg døer. Dersom jeg gifter mig med en rig Kone, kan jeg forskaffe hende og mig en lykkelig Tilværelse; dersom jeg derimod ægter en Pige, hvis Formues-Tilstand nøder os til at indskrænke os, saa maae vi ved den pure Kjærlighed forsøde hinandens Liv. Hvorlænge skulde det vel vare? Diner de mon coeur et souper de mon ame, siger Franskmanden, og det holder man ikke længe ud." — Lægen kunde ikke lade være at smile ved at høre denne, som han troede, forældede Sentens og hele dette Raisonnement i den unge Mands Mund. Greven troede heri at see et Tegn paa hans Bifald, og vedblev saaledes: „Skulde jeg bortgive min skjønne Frihed og paatage mig en Huusfaders Pligter for at sidde inden fire Vægge, og gyse for hver Rigsdaler, jeg ønskede at give ud? Dersom jeg kunde finde mig i et saadant Levnet, saa havde jeg for længe siden friet til min Cousine, Comtesse Emilie. Det er dog en Kone, man kunde have Ære af. Hun er talentfuld, vittig og glimrende, en af Byens Skjønheder; og uden Forfængelighed, saa veed jeg, at hun foretrækker mig for alle sine Tilbedere. Men hun eier slet Intet: — Altsaa: Farvel mit Barn, hils dine Forældre!" —

Gustav sagde alvorlig: „Dit Saar maa, Gud skee Lov, være godt lægt, siden det ikke springer op ved saadan en rivende Strøm af Veltalenhed, som den, hvormed du prøver dine Lungers Styrke. Jeg kan ikke maale mig med dig i verdslig Viisdom, men tillad mig dog at sige dig, at man vistnok kan nyde Livet i en meget høi, ja i den høieste Grad, uden al Rigdom. Det indseer jeg godt, at Mangel og Trang qvæle al huuslig Lyksalighed,

og ere et Onde, man ikke bør udsætte sig for. Men under anstændige, om end tarvelige Kaar maa man jo dog kunne leve som i Paradiis, ved daglig Omgang med et elsket Væsen. Heller ikke kunne alle andre Nydelser være tillukkede for den Uformuende. Har man ikke Kilder til Glæde i Naturens Skjønhed, i Kunst og Videnskab, i faa, men fortræffelige Menneskers Omgang? Men du forstaaer ved et indholdsrigt Liv at kunne gjøre et prægtigt Huus, holde en heel Sværm Tjenere, kostbare Heste, spille høit, og kort sagt, vise sig, glimre, opvække Andres Misundelse, og derved pleie sin Forfængelighed." — „Ja, hvor er Grændsen for Luxus?" sagde Greven: „Det som er Overflødighed for En, er det ikke for en Anden. I min Stilling er Rigdom et mægtigt Middel til at forskaffe sig Lykke og Betydenhed. Du kan sagtens tale saaledes, som du gjør; du er Arving til et stort Gods. Dersom Tante Mathilde havde testamenteret dette til sin nærmeste Slægtning, til sin Broder og hans Arving, saa var det en anden Sag med mig. Men nu veed du nok, der er et ungt Menneske, der er kommen os iveien." — Gustav blev rød og svarede med sagte Stemme: „Hverken du eller din Fader vilde have indgaaet Tantes Vilkaar: I vilde neppe have opgivet eders Stilling i Hovedstaden, for at forpligte jer til at leve bestandigt paa Godset og kun virke for det." — „Nei," svarede Greven: „for Dieblikket vilde jeg det ikke, men dog heller end begrave mig med Frøken Luckmann i et indskrænket kjøbenhavnsk Livs Kjedsommelighed; thi førend jeg gjør det, før slaaes jeg med den anden Broder og hele Familien, og faaer ti nye Kugler i Livet. — Men nu have vi plaideret mere end nok, for at en Mand, som vor Ven, Doctor Bolmand, kan dømme os imellem, og gjøre Ende paa vore evige Disputer i denne Anledning. Altsaa: Herved indlades Sagen til Dom."

„I Sandhed!" sagde Lægen: „det er vanskeligt at dømme i denne Sag, som De her har gjort mig den Ære at betroe mig.

Deres Eventyr bestyrker mig i den Mening, at der ingen fast og urokkelig Regel gives i Forhold af denne Natur, men at Enhver i det afgjørende Dieblik vil finde en Stemme i sit eget Bryst, der tilsiger ham hvad Fornuften byder, ved en Dom, hvis Præmisser han ofte først efter lang Tids Forløb fatter. Saameget tør jeg vel imidlertid sige, at Den, som sætter Livets bedste Lyksalighed i de Glæder, som den blotte Rigdom kan forskaffe, vil snart føle, at Alt er tomt og forfængeligt. Der gives visselig en bedre Verden, der ikke er tom, og som vi formaae at tilegne os og nyde i denne. De, Hr. Greve, har vistnok Krav paa denne Verdens Herlighed, der ikke er at foragte, men det skulde meget bedrøve mig, om De ikke ogsaa havde Krav paa et høiere Liv, og først naar man er i Besiddelse af dette, kan Rigdom blive et mægtigt Middel til vor Lykke. Efter min Mening har De derfor Uret i at ville indgaae et Ægteskab, der egenlig kun behager Dem, fordi det bringer Dem Formue. Er det ikke imod Deres egen Værdighed? Oprøres ikke Deres Stolthed ved en saadan Tanke? Uden at tale om mange andre Betragtninger, som De vil kunne sige Dem selv." — Greven udbrød, idet han slog Hænderne sammen: „Min fortræffelige Doctor! Er det muligt, at De saaledes endnu bevarer des Schwärmers Herz?" — Lægen smilede, og sagde med en Godmodighed, hvormed han ligesom formildede det Bittre i den følgende Replik: „Dersom De bruger Ordet at sværme, saaledes som man pleier at bruge det om Insecter og Fugle, nemlig i Betydning af at hæve sig fra Jorden, og ikke med begge Fødder sidde fast i Dyndet, saa vil jeg vist stræbe at leve og døe som en Sværmer." — „De er altsaa," sagde Greven, „af samme Mening, som Gustav, at jeg mod min Villie skal ægte denne Frøken?" — „Nei! langt fra," udraabte Lægen; „tvertimod! Dersom De, som De siger, vilde føle Dem ulykkelig ved hendes Side, saa maa hun hellere taale en rimeligviis forbigaaende Smerte, end et heelt Livs Misfor-

nøielse." — „Nu taler en viis Mand, raabte Greven: „Altsaa dømmer De Gustav til ikke meer at plage mig med denne Sag?" — „Det gjør jeg," svarede Lægen, og hermed vare alle Parter tilfredse.

Det gik nu Vølmand, som det desværre altid gaaer: Efter denne Samtale, hvori han troede at have opdaget en Skyggeside hos Greven, som han vel tilforn havde anet, men dog ikke gjort sig klar, mødte der næsten daglig Noget, som svækkede det behagelige Indtryk, hvilket denne unge Mand hidtil havde gjort paa hans Sind. Saaledes bemærkede han nu bestandig, at Greven misbrugte Gustavs Hjertens-Godhed, med en skaanselløs Egoisme. Han modtog ikke blot alle de smaa Opoffrelser af Penge, som Denne formaaede at gjøre; men mange Smaating, Bøger og Andet, som Gustav eiede og satte Priis paa, laante Greven af ham, og beholdt dem eller behandlede dem skjødesløst; men hvad som var endnu værre: han gjorde sig ikke mindste Samvittighed af at lade ham vækkes om Natten, uden Nødvendighed, blot for at holde sig med Selskab, naar han selv ikke kunde sove, og formaaede som oftest den velvillige Staldbroder til at blive hjemme, naar denne undertiden vilde unde sig selv en Timestids Frihed; kort sagt: Greven forlangte af sin Ven alle de Opoffrelser, som Den, der kræver dem, kalder smaa, men Den, som daglig bringer dem, kalder store. — Volmand sagde ved sig selv: „Denne Falkenstjerne er et besynderlig indtagende og farligt Menneske, men der er noget høist Uædelt i hans Character. Det kan ordenlig bedrøve mig, thi han har i sin Omgang noget saa Tiltrækkende, at naar jeg seer ham, maa jeg dog holde af ham, tiltrods for de af hans Egenskaber, som jeg haber."

Greven var nu fuldkommen helbredet: Han begyndte at kunne nyde den friske Luft, og Lægen saae ikke længere nogen Grund til at forlænge sit Ophold i Hamborg.

Med oprigtigt Venskab fra alle Sider skiltes nu han og hans unge Venner fra hinanden, og han ilede til Kjøbenhavn, hvor den længselsfulde Helene modtog ham med barnlig Glæde og Ømhed.

De sædvanlige Beskjæftigelser, Forretninger og Nydelser gik nu deres gamle Gang. Ofte maatte Volmand fortælle den videlystne Pige om sin Reise, og bestandig førte hun ham paa det Capitel om den syge Greve, af alle Materier den hvori han mindst ønskede at indlade sig med hende. Den Interesse for denne hans Patient, som han mod sin Villie havde opvakt hos hende, mishagede ham meget.

Grev Munck havde besøgt Volmand strax efter Dennes Ankomst, og bevidnet ham sin varme Taknemmelighed for den Hjelp han havde ydet hans Stedsøn. Ogsaa de unge Venner, som nu vare komne tilbage, havde begge besøgt Lægen, Greven endogsaa flere Gange. Gustav var reist ud paa Landet til sine Ønskers og Erindringers Hjem.

Mod Slutningen af August kom Helene en Dag sin Onkel imøde med et halv lystigt, halv veemodigt Ansigt. Hun holdt et Brev i Haanden, som hun leverede ham, idet hun sagde: „Læs denne Indbydelse, og dersom du nu ogsaa nægter mig den Glæde, som her tilbydes mig, saa maa en Løvinde have været din Amme, og intet Menneskehjerte slaae i dit Bryst.“ — Volmand smilede og læste Brevet. Det var fra en gammel Ven af Familien, en Landsbypræst, som Helene med sine Forældre undertiden havde besøgt paa Landet, og hvis Døttre, naar de kom til Kjøbenhavn, pleiede at boe i Huset hos Svendsen (saaledes hed Helenes Fader). Helenes forrige Religionslærer, der som Præst havde faaet en Kurv af hende, havde søgt Trøst hos den ældste af de omtalte Præstedøttre, og Faderen indbød nu Svendsens Familie til hendes Bryllup; ogsaa den før omtalte Tante og hendes Mand, Major og Hofkræmmer Strüds, med Døttre vare

indbudne. Den gjæstfrie Præst skrev: „Vi vil holde et fornøieligt Bryllup efter gammel Skik, med Sang og Klang og Dands hele Natten, at de unge Mennesker ret kunne være glade; og da vi have mange Gjæstekamre, saa udbede vi os vore ærede Venners Ophold hos os forlænget til flere Dage." — Helenes forskende Øine vare fæstede paa hendes Onkels Øine og Læber, som om hun ventede en Dom, der angik Liv og Død. „Du siger Ja!" raabte hun: „Jeg læser det i dit Ansigt." — „Min kjære lille Helene!" udbrød Volmand, og trykkede hende til sit Bryst: „Jeg siger Ja til denne og enhver Glæde, jeg kan forskaffe dig. Det smerter mig inderligt at nægte dig Noget, og for end mere at vise dig, at din gamle Ven uopfordret kan tænke paa sin Yndlings Fornøielser, saa skal du see hvad jeg har til dig." Han fremtog nu en Billet til en Loge i første Etage i Skuespilhuset, og fortalte Helene, at en Familie, han kjendte, havde abonneret denne Loge til hver Løverdag Aften, og overladt ham to Pladser, hvoraf hun skulde benytte den ene. „Jeg har," tilføiede han, „taget den anden Plads til mig selv, paa det jeg kan følge og hente dig, om jeg end ikke faaer Tid til at bivaane den hele Forestilling." — Den henrykte Pige omfavnede ham, og med høie Spring fløi hun ned ad Trappen og ind til sine Forældre, og forkyndte dem sin Lykke, idet hun holdt Billetten høit over sit Hoved, og dandsede rundt paa Gulvet af Glæde. De fornøiede sig hjertelig over hendes barnlige Lyksalighed, og takkede den kjærlige Onkel.

Faa Dage efter reiste hele Familien ud til Præstegaarden, som laae en syv Mile fra Hovedstaden, og fire fra Fru Hermansens Gods.

Den største Munterhed herskede i den landlige Bolig. Præsten havde flere Døttre. De mange unge Piger, som nu vare forsamlede, havde utallige Ting at fortælle hinanden. Brylluppet var berammet til den næste Dag. Klokken fire om Eftermiddagen

skulde man gaae til Kirken, og siden dandse i en stor Havestue. Udenfor denne var en meget rummelig Rundbeel, belagt med Grønsvær, og indhegnet af høie Træer. Denne Plads skulde illumineres om Aftenen, og alle Træerne vare allerede behængte med Guirlander af smaa Lamper, der bestode i udhulede Agurker. Desuden skulde der anbringes andre Guirlander af friske Blomster mellem Træerne. Borde med Forfriskninger skulde ogsaa dækkes paa dette Sted. Disse og en Rad af Havestole stode der allerede.

Den næste Morgen ganske tidlig forsamlede de unge Piger sig her, og satte sig paa disse Stole med et umaadeligt Forraad af Blomster og grønne Grene, som laae for dem paa Bordene. De vare alle beskjæftigede med at binde Krandse, medens de i deres ungdommelige Glæde selv lignede en Krands af friske Roser. Marie, Brudens ældste Søster, der sad Helene nærmest, bøiede sig til hende og sagde: „Idag er du da rigtig meget smuk. Lad mig see, du kan beholde det samme Udseende til iaften, og lad mig ogsaa see, du klæder dig smukt; thi jeg troer vist, at vi faae fornemme Fremmede." — „Hvad mener du?" udbrød Helene. — „Du skal ikke tale derom," svarede Marie: „det er kun saadan faldet mig ind, at maaskee den unge Hermansen fra Lindenborg og Grev Falkenstjerne kunde komme her til Brylluppet." — „Grev Falkenstjerne!" raabte Helene, og alt Blodet foer op i hendes Kinder. Marie bemærkede det ikke, da hun sad og saae ned paa sit Arbeide, men vedblev: „Ja jeg skal sige dig, Fader havde igaar et Ærinde paa Lindenborg, og saa indbød han Fruen til Brylluppet; hun undskyldte sig, men tilføiede: at hendes Pleiesøn Gustav Hermansen skulde møde paa hendes Vegne; og nu formoder jeg, at Grev Falkenstjerne kommer med, thi han er i disse Dage paa Lindenborg, og pleier ikke at forsmaae nogen Lystighed." — „Har du seet ham?" spurgte Helene. „Ja!" svarede Marie: „Han og Hermansen ride daglig ud sammen, og de vare her for nogle Dage siden. Greven rider

paa sin egen Hest, som han kom paa fra Kjøbenhavn. Gud! du skulde have seet ham komme ridende over Engen derhenne! Nei saadant et Syn har jeg aldrig seet. Saadant et deiligt Menneske er der ikke Mage til i Verden. Han ligesom fløi hen ad Jorden paa den prægtige Skimmel, og da de kom her i Gaarden, svingede han sig ned af den med en Lethed og Gratie.... Ja det skulde du have seet! — Han har det allerbehageligste Væsen.... en Stemme og et Par Øine! — Det siger jeg reent ud, at hvilket Fruentimmer, han vil gjøre sin Cour, hun kan ikke modstaae ham, det er umuligt." — Helene følte en hende selv uforklarlig Forvirring ved disse Ord. Efter et lille Ophold sagde hun: „Min Onkel kjender Grev Falkenstjerne, og er en Ven af den unge Hermansen. Hvordan er han?" — „Aa!" sagde Marie: „han er som Folk ere fleest. Min Søster Sophie finder rigtig nok, at han er smuk og seer fornem ud. Han har en spids, krum Næse, og et langt, blegt Ansigt. Han er mager og tynd. Ved Siden af Greven seer han ud som den Blomst, jeg her holder i Haanden, saa vissen og tør." Med disse Ord kastede hun Blomsten langt bort. „Men," vedblev hun: „det er ellers et meget godt og fornuftigt Menneske. — Han er meget elsket paa Godset og i hele Egnen." — Denne Samtale afbrødes af de andre unge Piger. Blomsterne vare nu bundne i Krandse. Den unge Skare vandrede til Kirken, som paa det Høitideligste blev smykket med grønne Grene og Blomsterkrandse, medens meer end een af de unge Piger tænkte paa den Dag, hun selv skulde staae Brud. Derpaa pyntede man den grønne Plads og Dandsesalen, og gik nu hen at tænke paa den Pynt og Forskjønnelse, som var Enhver den allervigtigste, nemlig sin egen. Helene var indtagende i sin. Uagtet den var kostbar, herskede dog en vis Simpelhed deri, hvilket ikke altid var Tilfældet, men dennegang vilde en god Genius, at den omtalte Marie, som klædte sig paa tilligemed hende, var i Forlegenhed

med sin Pynt, hvorfor den godmodige Helene deelte sin Stads med hende, og blev belønnet for denne gode Handling af alle de Gratier, der maaskee havde forladt hende, om hun var bleven klædt i al den Herlighed, som var meer end Nok til To; thi det var ved en lignende Overflødighed, at hendes Cousiner bleve et Par latterlige Figurer. — De to unge Veninder vare endnu ikke ganske færdige, da En af de omtalte Cousiner bankede paa Døren til Kammeret, og raabte ind: „Marie! Helene! hør, hvad mener I! Grev Falkenstjerne og Hermansen ere komne her. De ere inde i Præstens Studerestue, og klæde sig om. Jeg saae kun et Glimt af dem. Men Greven er deilig, saa meget saae jeg dog. Skynd Jer at komme ned i Storstuen; nu samles Alle, Bruden er færdig.“ —

Da de traadte ind i den omtalte Storstue, hvor den største Deel af Selskabet efterhaanden indfandt sig, sad Bruden pyntet og med et ganske fremmed Physionomie, der paa eengang var høitideligt og forlegent. Det syntes ogsaa, som hun følte sig geneert af sin usædvanlige Pynt. Hendes Moder sad ved hendes Side. Hun saae ogsaa anderledes ud, end hun pleiede. Den gamle Præst tog sig godt ud i sin Ordensdragt, men Brudgommen derimod var i sin, om muligt, endnu hæsligere end ellers. Han stod midt paa Gulvet, med Hænderne i Lommerne, og modtog de Indtrædende med et kort Buk, idet han med en vis indædt Vrede betragtede Helene, der vendte sig til Marie, og hviskede: „Gud skee Lov og Tak, at det ikke er mig, der er Bruden!“

Nu gik Døren op, og Greven og Hermansen traadte ind; den Første i sin glimrende militaire Stads-Uniform, dog endnu langt mere glimrende ved sin egen Skjønhed, der indtog Alle. De unge Piger flokkede sig sammen, og kastede halv frygtsomme Sideblikke til ham. Han saae sig frimodig om i den hele Kreds, og hans Øine syntes med Velbehag at hæfte sig paa Helene, der

rødmende sløg sine til Jorden. Ikke ganske saaledes havde hun tænkt sig ham. Mere sværmerisk havde hun forestillet sig Udtrykket af hans Skjønhed. Dog vidste hun ikke at forklare sig, om det levende Billede, der stod for hende, ikke var endnu skjønnere end det, hendes Phantasie havde dannet.

Efter Kirken, medens Selskabet belavede sig paa at gaae tilbords, nærmede Greven sig til Præstens Døttre, der stode i en Kreds af unge Piger, mellem hvilke Helene ogsaa befandt sig. Han indledte en Samtale, og henvendte sig i denne med nogle Ord til Helene. Den Forlegenhed, som nu overfaldt den stakkels Pige, betog hende saa aldeles, at hendes Ansigt ligesom forvandlede sig. Det blussede, og hendes ellers meget smukke Mund fortrak sig krampeagtigt, og ligesom skjælvede. Hendes Fødder bevægede sig i smaa Skridt, uden at flytte sig af Stedet, og med sine Hænder var hun i største Forlegenhed; hun trak i sine Handsker, saa de gik istykker; hun pillede paa sin Pynt; hun hørte ikke det Halve af hvad Greven sagde, og svarede hen i Veiret. — Et lille satirisk Smiil svævede om hans Læber, til ikke liden Opmuntring for Cousinerne, der ikke vare undseelige, men gave al deres Vittighed og gode Tone tilbedste med stor Veltalenhed og Frihed. Den stakkels Helene var færdig at græde, og ønskede sig hjem i sit stille, rolige Kammer. Lykkeligviis traadte nu Gustav ind med den Brudegave, han paa sin Tantes Vegne skulde overrække Bruden. Denne Foræring, som bestod i et smukt forarbeidet Stykke Sølvtøi, bemægtigede sig nu Selskabets Opmærksomhed og Beundring, og skaffede Helene Leilighed til at smutte hen i en Krog og skjule sig med sit bankende Hjerte.

Ved Bordet sad Greven mellem Bruden og hendes Moder, og ganske ved den modsatte Bord-Ende sad Gustav med Helene og Marie, mellem den yngre Deel af Selskabet. Maries venlige Snaksomhed og Gustavs beskedne og ukunstlede Samtale satte

snart Helene tilbage i hendes naturlige Tilstand. Gustav talede til hende om hendes Onkel, og forundrede sig over, at de, som havde et saa nær Foreningspunct, for første Gang saae hinanden idag. Han fortalte hende om sin Tante og dennes Elskværdighed, om Lindenborgs Skjønhed, og vidste saaledes at indvikle hende i en venskabelig Samtale, at hendes virkelig dannede og aandrige Væsen levende aabenbarede sig for ham. En stor Munterhed herskede nu i den unge Kreds. Greven sad i en alvorlig Samtale med de Ældre. Helene gjorde for første Gang den tause Bemærkning, at hendes Forældre i deres simple Dragt toge sig langt bedre ud, og havde et meget værdigere Udseende, end hendes Onkel Majoren og hans Frue med deres brogede og nymodens Pynt, der ikke syntes at passe til deres Personer. For første Gang i sit Liv overførte hun denne Bemærkning paa sig selv og sine Cousiner, og en Idee om den Gratie, som kun viser sig i Simpelhed, fødtes for første Gang i hendes Sjæl, og hun forstod nu mange af sin Onkels Formaninger.

Dandsen begyndte. Gustav havde bedet hende om den første Dands. Naar denne unge Pige var i Selskab, hvor Undseelsen overfaldt hende, som en Sygdom, formaaede hun ikke at gaae over Gulvet med ordenlige, naturlige Skridt; men dandsede hun derimod, blev hun strax et andet Menneske; her vare hendes Bevægelser ganske frie og lette. Hun svævede nu ogsaa hen ad Gulvet ved Gustavs Side med et Udtryk af barnlig Glæde, der forskjønnede hendes indtagende Ansigt. Greven sad denne Dands over; han fulgte med Øinene den smukke Dandserinde, og spurgte derpaa Verten i Huset, hos hvem han sad, hvem den unge Pige egenlig var. Præsten fortalte ham nu, at hun var eneste Datter af hans gamle Ven, forrige Skipper, nu Kjøbmand, Svendsen, som sad ikke langt derfra med sin aldrende, ærbare Hustru. „Svendsen er min Ungdomsven," sagde Præsten, „og en sjelden Mand, der har arbeidet sig op fra slet Intet til stor Rigdom.

Han var længe forlovet med sin Kone; hun var en Præstedatter fra Landet, og var hos en Familie som et Slags Huusjomfru; han foer som Styrmand paa de lange Reiser. Endelig hjalp Nogen ham med et Pengelaan, og han saae sit Snit, og kjøbte en Jagt, hvormed han foer paa Holland. Nu giftede han sig med sin Kjæreste, og min salig Fader viede dem saamænd i sin Landsbykirke. Siden er det gaaet Svendsen meget ypperligt. Han fik sig flere Skibe, og foer selv, og handlede, og Lykken var besynderlig med ham. Disse Ægtefolk vare gifte i atten Aar uden at faae Børn, da Vorherre endelig beskjærede dem denne Datter, som er deres Øiesteen, og det er ogsaa en sjelden Pige. I de sidste sexten Aar har Svendsen ikke selv faret tilsøes, men er bleven Kjøbmand og handler paa Island og Grønland og mange andre Steder. Hans Skibe fare i Nord og Syd, og han eier ogsaa Fiskeqvaser. Han er om sig allevegne og er vistnok ogsaa en af de rigeste Mænd i Landet. Hans Søster Fru Struds hun siger — men hun siger da saa Meget, kan jeg troe, men forsikkre det, gjør hun dog: at Jomfru Svendsen skal faae en heel Tønde Guld i Medgift." —

Saasnart Dandsen var endt, nærmede Greven sig til Helene, og bad hende om den næste Dands.

Uden at ville ubetinget indrømme Maries Paastand, at intet qvindeligt Hjerte kunde modstaae denne unge Mand, saa er det dog vist, at han syntes at have modtaget et Slags Faddergave af en gunstig Fee, der gjorde ham paa en uforklarlig Maade tiltrækkende og forførerisk. Den uskyldige Pige, som i Dandsens Hvirvel befandt sig i hans Arme, følte ganske denne Trolddom. Der var i den Maade, hvorpaa han vidste at føre sin Dame, noget Ubeskriveligt, noget Ærbødigt, Forelsket, noget Ømt og Skaanende, som om han vilde beskytte og forsvare Den, som støttede sig til hans Arm, og paa hvem hans dunkle Øine hvilede, som om han intet Andet kunde see i Verden. Det var ikke

Helene muligt at dandse den næste Dands; han satte sig i den eensomste Krog, hun kunde finde, og søgte at besinde sig. En sød, aldrig følt Forvirring havde ligesom beruset hende. Greven dandsede nu med Bruden, og med inderlig Glæde syntes Helene at bemærke, at hans Dands ikke havde samme Characteer, som da han dandsede med hende. Han bød atter Helene op til den næste Dands, og under hele Ballet var det kjendeligt, ikke blot for hende, men for alle de unge — over hendes Lykke noget misundelige — Piger, at denne Dagens Helt udmærkede hende fremfor alle Andre.

Morgenen frembrød, og Selskabet beredte sig til at adskilles. Flere unge Mennesker, deels fra Nabolaget, deels fra Hovedstaden, saavelsom Falkenstjerne og Hermansen, gik ind i Præstens Værelser, for at omklæde sig. Vogne bleve forspændte, Heste sadlede. Unge og Gamle som boede i Præstegaarden, ilede til deres Værelser. Nogle af de unge Piger gik ud at spadsere, for at nyde den skjønne Morgen. Helene vilde ikke gjøre dem Selskab. Hun undskyldte sig med Træthed, og gik ud i Haven, hvor hun satte sig paa en Havestol under et Træ paa den grønne Plads.

Enkelte Lamper brændte endnu med et dæsigt, grønligt Skin, der contrasterede med det sølvblaae Dagskjær. En og anden Fugl vaagnede i Træerne, og hilsede Dagen med Qvidren, Hanerne galede, og de Bortreisendes Heste vrinskede i Gaarden, medens deres halv berusede Kudske og Tjenere støiede. Helene havde ikke længe siddet her, førend hun saae Greven i Ridedragt komme fra Huset, og ile hen imod hende. „Jeg søgte Dem overalt," sagde han: „Jeg kan ikke tage bort, uden at sige Dem Farvel, og takke Dem for denne Nat, hvis eneste Stjerne De har været." — Han satte sig nu ved hendes Side, og begyndte strax at tale om, at han nu først havde erfaret, at Doctor Volmand var hendes Onkel. Med Enthusiasme omtalte han denne sin Ven og Vel-

gjører, som han kaldte ham, og steg selv derved saa betydeligt i Helenes Gunst, at hun med største Frihed og Fortrolighed indlod sig med ham. Hendes kjære Onkels Ven, meente hun, maatte ogsaa være hendes. Naturligviis kom man til at nævne Grevens Duel i Hamborg. Med klosterligt Sind udtalte Helene sin Afsky for det Umoralske i Dueller, medens Greven kortelig bestred hendes Mening. — „Er det ikke grusomt," sagde hun, „at udsætte de Mennesker, som elske Dem, for den Sorg, at miste Dem, og Dem selv for at forlade disse og Livet?" — „Ak!" svarede Greven: „der var Ingen der elskede mig, uden min Stedfader. Paa ham tænkte jeg ogsaa med Bedrøvelse. Men Æren er hans Gud, som min; og hvad Livet angaaer, saa brød jeg mig ikke dengang saa meget om det. — Maaskee," tilføiede han, idet han tog hendes Haand, og vovede at kysse den: „maaskee vilde jeg idag være mere betænkelig ved at udsætte mig for at forlade Livet." — Helene søgte at skjule sin Forlegenhed, idet hun sprang op, og sagde: „Jeg synes, Noget rørte sig i Løvet bagved os. Jeg er saa angest for Slanger og Snoge." Greven loe. Helene vedblev: „Er De ikke bange for saadanne fæle Dyr?" — „Nei," svarede han: „for de fæle Dyr er jeg aldeles ikke bange, ikke engang for store Slanger, som desuden ikke findes her tillands. Men for en lille Slange er jeg bange, for den lille Gud Amor, som skjuler sig i disse yndige Smilehuller i Deres Rosenkind. Men desværre! naar man først føler hans Nærhed, er det allerede for silde at blive bange. — Naar sees vi igjen?" tilføiede han hurtigt. „Gud veed det," svarede Helene: „vore Veie i denne Verden ere saa forskjellige." — „De kunde dog vel mødes," udbrød Greven: „De er skabt til at forskjønne enhver Vei i Livet."

De bleve nu afbrudte af Gustav og Marie, der længe havde søgt dem og ventet paa dem. — De unge Mænd toge Afsked og bestege deres Heste. Marie og Helene stode i Porten, og saae dem flyve bort paa de prægtige Dyr. Greven vendte sig tilbage

i en lille Frastand, og svingede med sin Hat til Farvel, medens hans dunkle, smukt bølgende Haar skinnede i den opgaaende Sols Straaler. Marie udbrød: „Naa hvad har jeg sagt! Gives der et skjønnere Syn end dette? Kan der være et deiligere Menneske i Verden? Ja Helene! du kan sige, du er lykkelig, thi det kan Enhver see, at han er bleven forelsket i dig. Jeg burde misunde dig, men jeg gjør det ikke. — Men kom, lad os nu gaae hen og lægge os til at sove et Par Timers Tid. Du seer allerede ud, som du drømte.“ — Med disse Ord trak hun Helene ind i Huset med sig, og da de bortilende Ryttere endnu engang vendte dem, og saae tilbage, var hun forsvunden for deres Øine.

Dagen efter at Helene og hendes Familie vare komne hjem til Kjøbenhavn, var en Søndag, og efter gammel Skik samledes Adskillige af Familien paa denne Dag af Ugen i Svendsens Huus. Volmand kom silde, og fik neppe Tid at hilse paa de Hjemkomne, førend man gik til Bords. Madame Svendsen sagde nu til sin Broder, at hendes Datter havde Hilsener til ham fra den unge Hermansen, hvis Bekjendtskab de havde gjort ved Bryllupbet. „Ja,“ udbrød Svendsen: „og fra den unge Greve, som du har cureret i Hamborg.“ — „Grev Falkenstjerne!“ raabte Volmand: „Var han der? Ja saa!“ — Fru Struds og hendes Døttre begyndte nu en vidtløftig Beretning om Alt hvad der var hændt ved Bryllupbet, og indblandede mangen spydig Anmærkning om den Udmærkelse, Greven havde viist Helene. „Gud bevares, Søster!“ udbrød Svendsen: „Har Greven ikke dandset med dine Frøkener? Det var plat af ham.“ — „Nei,“ svarede Fruen spodsk: „Jeg vil sige dig, at en Tønde Guld i Medgift gjælder meer i vore Tider, end at være Frøken.“ — „Men jeg skal ogsaa sige dig,“ sagde Svendsen: „at virkelig fornemme Folk, Greven og Baroner, de bryde sig feil om saadanne Frøkener, som dine Døttre og deres Lige!“ — „Hvad mener du dermed?“

spurgte Fruen. — „Jeg mener hvad du tidt har hørt: at jeg ikke kan lide denne Rangsyge mellem Borgerne. Er det ikke Ære nok at være en brav, ærlig, stræbsom Borger, en dygtig Haandværksmand? Er der noget fornuftigt Menneske i Landet, fra den Høieste til den Laveste, der ikke agter en saadan Mand? Hvad skal da de Narrebjelder til?" — „Kjære Svoger!" sagde Majoren: „du betænker ikke hvad du siger. Vor militære Rang er jo ingen tom Titel. Vi ere jo virkelige Majorer, Capitainer o. s. v., naar vi ere i Tjenesten, og jeg skulde troe, at Kjøbenhavns Borgerskab" . . . . Svendsen afbrød ham: „Har reddet Byen for et Par hundrede Aar siden. Ja Gud bevare os! hvem veed ikke det? De have ogsaa siden viist sig brave, og ville altid, naar det behøves, vide at forsvare Huus og Hjem, Kone og Børn, Konge og Land, som jo enhver Mand maa ville. Det er jo ogsaa ligefrem, at naar I ere i Tjenesten, maae I være Commanderende og Lydende, men naar I komme hjem i eders Huse og tage Alenen eller Vægtskaalen, Læsten eller Høvlen i Haanden, saa ere I Borgere, Kræmmere, Haandværksfolk, og saa klæder det jer reent naragtigt at forestille militaire Personer, som man bestandig er vant til at tænke sig som Folk, der ikke have Andet end en stor Ære, ligesom de gamle Riddere, man kan læse om. Det er et ganske andet Slags Ære end en Borgers. Hvem har større Commando end en Skibscapitaine? Han er en lille Fyrste paa sit Skib. Det er noget ganske Andet end eders Myndighed. Men naar han kommer hjem til Kone og Børn, finder han ingen Frue og Frøkener, og er selv ingen Rangsperson. Hvordan klæder det, naar En kommer og siger: Hr. Major! Kan jeg faae for 4 Skilling grøn Sæbe? Eller: Hr. Capitaine! Det er skammeligt, som De har syet mine Varer?" — „Ja, ja," sagde Fruen: „det er ikke værdt at tale oftere om den Sag. Nu kan du selv komme i en fornemmere Familie end din egen, naar din Datter maaskee bliver Grevinde."

— „Aa Snak!“ raabte Svendsen vred: „Hun bliver ikke Grevinde af at dandse engang med en Greve. Hun skal ikke være Grevinde. Ikke fordi min Tøs jo er fiin nok til at blive en fornem Dame, men fordi hendes simple Forældre ikke vilde passe til saadan en Svigersøn, og den gamle Fader og Moder vil hun aldrig bedrøve.“ — „Den stakkels Helene, der under denne Samtale med blussende Kinder havde reist sig fra Bordet, og gik omkring og opvartede Selskabet, som hun pleiede, befandt sig i dette Øieblik bag sin Faders Stol. Han greb hende om Livet, trykkede hende til sig, og kyssede hende. Hun kastede sig i hans Arme, og søgte at skjule, at Taarerne stode hende i Øinene.

Volmand, der ikke uden en vis Ængstelse havde hørt tale om Grevens Opmærksomhed for Helene, og bemærket den piinlige Forlegenhed, hvori denne Materie satte hende, afbrød Samtalen, og fortalte, at han samme Dag havde skrevet til Hermansen, og tilbudet ham at logere hos sig en Deel af Vinteren, som han vilde tilbringe i Kjøbenhavn for at høre nogle naturhistoriske Forelæsninger. „Jeg boer rummeligt,“ sagde han, „og glæder mig til at forsøde min Eensomhed med denne unge Mands Selskab.“ Han tilføiede, idet han henvendte sig til Svendsen: „Jeg beder dig tillade, at jeg maa indføre ham i dit Huus. Jeg haaber, vor lille Cirkel skal befinde sig vel ved at forøges med ham.“ — Helene kastede et inderligt fornøiet Øiekast til sin Onkel, hvori denne med Glæde troede at læse, at hans unge Ven havde behaget hende, og var langt fra at tænke paa, at Grunden til hendes fornøiede Mine var den, at Gustavs Nærværelse forekom hende som et Baand mellem hende og hans Ven og Frænde, i hvis Selskab hun havde seet ham.

Nogle Dage efter, da Theater-Saisonen var begyndt, og Helene med sin Onkel befandt sig i Skuespilhuset, saae de Grev Falkenstjerne, som stod i Parquettet, og paa det Ærbødigste og Forbindtligste hilste op til deres Loge. Da Forestillingen

var forbi, tøvede han med at forlade Huset, for endnu engang at kunne sende dem en betydningsfuld Hilsen. Næste Løverdag var Volmand ikke fulgt med, og det Første, som mødte Helenes Øine ved hendes Indtrædelse, var Greven, som sad i den næste Loge, paa den Plads, som var hendes nærmest. Med smigrende, begeistrede Ord udtrykte han sin Glæde over igjen at befinde sig ved hendes Side: den Plads, sagde han, som han meest længtes efter paa Jorden, og uden hvilken han ikke kunde tænke sig Himlen. — Han fortalte hende, at en Ven, som havde abonneret denne misundelsesværdige Plads, havde paa hans indstændige Bønner overladt ham samme, imod at han hver Løverdag forskaffede ham en Plads i Parquettet. Han bebreidede hende, at ingen sympathetisk Følelse førte hende til Vinduet, naar han hver Formiddag gik forbi hendes Forældres Huus, i det Haab at see et Glimt af hende. Helene var saa uskyldig og ærlig at underrette ham om, at hun hver Dag havde seet ham gaae forbi, men at hendes lille Værelse var i øverste Etage, og at han blot havde seet til de nederste Vinduer. — „Jeg takker Dem," raabte han henrykt: „Hvor De er elskværdig! Imorgen vil jeg vove at hæve mine Øine nærmere til Himlen."

Vor unge Veninde besluttede ved sig selv, paa Hjemveien at fortælle sin Onkel, om ikke ordret denne hele Samtale, saa dog at hun havde truffet Greven og talt med ham. Men hver Gang hun vilde begynde paa denne Beretning, følte hun en saadan Hjertebanken, at det ikke var hende muligt at faae et Ord derom over sine Læber.

Med sit unge, varme Hjertes hele grændseløse Hengivenhed overgav Helene sig nu til Tanken om Greven og hans Kjærlighed. Paa denne troede hun at være vis, og denne Vished hævede hende til en Salighed, der udbredte sit Gjenskin over hendes hele Væsen. Hun havde ingen Plan for Fremtiden. Alle hendes Tanker dreiede sig blot om den Lyksalighed, hver Morgen at see

Greven gaae frem og tilbage forbi hendes Vindue, møde hans Hilsen og hans kjærlige Blikke, og glæde sig til næste Løverdag, da hun skulde sidde ham saa nær og tale med ham.

Da denne lykkelige Aften kom, hændte det, ligesom sidst, at hun kom ene, uden sin Onkel, og ligeledes at Greven gik bort, inden Skuespillet ganske var forbi, saa Volmand heller ikke denne Gang traf ham, da han kom for at hente Helene. Det forekom hende imidlertid, som om det øvrige Selskab i hendes Loge var blevet opmærksomt paa Grevens og hendes ivrige, skjøndt sagte Samtale, og hun følte Nødvendigheden af at underrette sin Onkel om Grevens Naboskab, en Beslutning, som hun ogsaa udførte paa Hjemveien, men med en saa stor Forvirring, en saa skjælvende Stemme, at det velgjørende Mørke, Undseelsens bedste Ven, ikke forslog til at dølge hendes Stemning, og Volmand følte en virkelig Angst ved Tanken om den Fare, som hans Yndling muligviis var udsat for. Han var fristet til strax at fortælle hende Grevens Historie i Hamborg. Dog tænkte han: „Nei, det har han betroet mig, og desuden, gaaer det ikke med saadanne smaa Tilbøieligheder, ligesom med de smaa Sygdomme? Tiden helbreder dem let, Lægemidler gjøre dem kun værre. Greven er stolt og forfængelig. Han betænker sig vel, inden han for Alvor tænker paa at ægte en Pige af saa simpel Stand." — Volmand indskrænkede sig derfor til nogle Bemærkninger om Grevens ham bekjendte kolde Egoisme og Forfængelighed, og den liden Betydenhed, som ellers betydende Ord have i Galanteriets Sprog. Næste Dag, som var en Søndag, blev han imidlertid meget frapperet ved at høre Tanten og Cousinerne uden mindste Skaansel dutte Helene paa, at hun og Greven hver Morgen førte en stum Samtale med hinanden fra hendes Vindue. Helene tog Mod til sig af lutter Angst, og sagde: „Jeg kan ikke forbyde Nogen at gaae paa Gaden, forbi vort Huus." — „Men du kan lade være at sidde ved Vinduet," raabte Tanten. Helene brast

i Graad, og hendes Fader følte sig saa rørt over hendes Taarer, at han svoer paa, hun skulde have Lov til at sidde hvor hun vilde i sin egen Stue, og hilse hvem hun vilde fra sit eget Vindue. — Nu foresatte Lægen sig at være opmærksom, og næste Løverdag veg han ikke fra Helene, men da han havde fulgt hende ind i Logen, satte han sig bagved hende paa den næste Bænk.

Greven sad allerede paa sin Plads, han hilsede paa Volmand, og henvendte sin Tale til ham med største Forbindtlighed, uden derfor at forsømme at vise Helene al Opmærksomhed. Han holdt en meget smuk Rose i Haanden, en Sjeldenhed paa den daværende Aarstid. En anden ung Herre traadte ind i Grevens Loge, og sagde, at hans Cousine, Comtesse Emilie, der sad i en anden Loge, lod ham bede om at komme over til hende; hun vilde tale med ham. — „Jeg kommer jo endnu iaften i Selskab med hende," svarede Greven: „Hils hende, og siig, at nu sidder jeg altfor godt til at forlade min Plads." — „Jeg veed hvad hun vil," vedblev den anden Herre: „hun vil bede dig om den Rose, du holder i Haanden." — „Nei!" svarede Greven: „den passer ikke til hendes øvrige Pynt, der er saa fuldendt, at der Intet kan lægges til den eller forandres derved uden Skade. Siig hende Dette." — Da den omtalte Herre havde fjernet sig, tog Greven Rosen, og bød Helene den med de Ord, hvormed engang et lignende Offer blev overrakt Madame Tallien: „Vous les effacez toutes." — Ved disse Ord, som ledsagede den Elskedes første Gave, følte Helene sig lykkelig og stolt; denne lille Triumph over en glimrende Medbeilerinde kildrede i høi Grad hendes qvindelige Forfængelighed; og den Hyldest, Greven bragte hende i hendes Onkels Nærværelse, var hende desuden et Pant paa hans Hensigters Reenhed. I denne lykkelige Formening styrkedes hun snart endnu mere, thi da Teppet faldt efter det første Stykke, som var Fornuftgiftermaalet, henvendte Greven

sig til Lægen, og sagde: „Jeg synes, at alle brave Adelsmænd burde gjøre Parti om at udpibe dette Stykke. De Meninger, som heri tillægges vor Stand, kan vi virkelig ikke længere vedkjende os. En Pige, som Heltinden i dette Stykke, er jo saa vel opdragen, at kun en adelig Nar kunde kalde en Forbindelse med hende en Mesalliance." — Volmand gjorde nogle Bemærkninger om den unge Elskers Letsindighed, som et Motiv for hans Fader til at modsætte sig hans Ægteskab. — „Ak, Hr. Doctor!" udbrød Greven: „Naar man først engang bliver ret forelsket, saa forgaaer Letsindigheden og al Slethed. Man bliver et nyt Menneske. Der gives jo desværre Hindringer nok, som modsætte sig Hjertets Ønske, men denne Mand her i Stykket er rig og uafhængig. Sønnen bærer sig ad, som en ussel Dreng, ved at opoffre sin Kjærlighed for sin Faders Fordomme. Det er et jammerligt, et utilgiveligt Stykke."

Fra dette Øieblik besluttede Volmand at opgive sin og Helenes Plads i denne Loge, og derimod at erstatte hende Tabet, ved hver Uge at gaae i Parquettet i hendes Selskab, hvor han nok skulde vide saaledes at tage sine Forholdsregler, at Greven ikke oftere skulde blive Helenes Sidemand. Uden at tale til hende derom, afgjorde han denne Sag med Vedkommende, og næste Fredag blev Helene meget ubehageligt overrasket ved at erfare, at hendes Onkel samme Aften indbød hende til at følge med sig i Parquettet, eftersom hendes forrige Plads i Logen for imorgen og alle tilkommende Løverdage var overladt til en Anden. Hun anede sin Onkels Grund til denne Forandring, og hun græmmede sig derover. Greven gik rigtignok hver Morgen to Gange forbi hendes Vindue, men hun vovede kun flygtig og med stjaalne Blikke at hilse ham, af Frygt for de spionerende Naboersker. Efter en Løverdag, da han rimeligviis paany forgjæves havde ventet at møde hende, saae han misfornøiet ud; og efter en Ugestids Forløb udebleve ogsaa hans Morgenvandringer, og hun

saae ham ikke i flere Dage. Den stakkels Pige led af Længsel og Uvished. Hun blev stille, og hendes Rosenkinder syntes at falme, til stor Urolighed for hendes Fader og hendes Onkel.

Imidlertid var Gustav bleven indført i Svendsens Huus. De mange aandelige Fortrin, som udmærkede denne unge Mand, hans gode Tone, hans rørende Godmodighed, der gjorde ham kjær for Alle, gik heller ikke Helene ubemærkede forbi. Hun følte sig let og fri i hans Omgang, og opmuntrede sig ved hans Samtale. Dog var der et Æmne, hvorom hun ikke turde tale til ham, og som hun ikke kunde tilgive ham, at han aldrig bragte paa Bane, og dette Æmne var den unge Greve, som han ikke nogensinde nævnede. I den Uvidenhedens og Bekymringens Tid, hvori hun nu befandt sig, fristedes hun uophørlig til at spørge Gustav, om hvad der meest laae hende paa Hjertet at erfare, men Undseelse og Frygt bandt hendes Tunge. En Aften var Gustav ene hos hende og Moderen, der sad med sine Briller paa, sin Strikkestrømpe i Haanden, og en Bog for sig, hvori hun ganske fordybet læste. Helene sad med et Arbeide, som hun holdt i Hænderne, uden selv at vide, at hun ganske adspredt og fraværende dreiede det omkring, uden at arbeide. Gustav sad taus, og betragtede hende, medens en stille Veemod, en øm Medlidenhed udbredte sig over hans ædle, udtryksfulde Træk. Han troede at gjætte hendes Tanker, og besluttede at trøste hende: „De er ikke i godt Humeur," sagde han: „og dersom jeg ikke var saa lykkelig at sidde her hos Dem, vilde jeg ogsaa være i ondt Humeur og længes meget efter Lindenborg, især i disse Dage, da jeg maa blive her i Byen, medens Grev Falkenstjerne er saa lykkelig at være reist derud." — En høi Rødme farvede Helenes Kinder. Hun saae glad paa Gustav, og sagde: „Er Greven reist paa Landet?" — „Ja," svarede Gustav: „For flere Dage siden." — Han saae alvorligt paa Helene, og tilføiede med et dybt Suk: „Han er lykkeligere end han fortjener!" — Denne

Ytring, som Helene tog i en anden Mening, end den, hvori den blev sagt, bragte hende til, fornøiet at udbryde: „Var han maaskee ikke glad over at reise fra Byen?“ — „Nei, jeg troer det ikke,“ svarede den godmodige Ven: „Han sagde, han havde et Ærinde derud.“ — Den Byrde, som ved disse Ord lettedes af Helenes Hjerte, den glade Forvandling, som derved foregik i hendes hele Væsen og Udseende, var saa synlig, at Gustav glædede sig over at have tjent sin Medbeiler, skjøndt han med Smerte saae, hvor stor Magt, den Følelse, der talte Grevens Sag, allerede havde vundet i den unge Piges Bryst; thi han selv hængte med sin hele Sjæl ved Helene.

En Eftermiddag sad Svendsens Familie i deres Dagligstue. Et Par Skibscapitainer, gamle Venner af Huusfaderen, vare tilstede. Han sad med dem ved den muntert knittrende Kakkelovnsild. Foran dem paa Bordet stod en rygende Bolle Punsch. De sad i en lystig Passiar, hver med sin Tobakspibe i Munden ligesom Svendsen, og dampede, saa hele Stuen stod i een Sky af Røg. De Fremmede vare komne lige fra deres Skibe; de vare klædte i deres daglige Sømandsdragt, og bare saa smudsige Støvler, at uagtet der var strøet Sand paa Gulvet, saae det dog ud, som om der var Jordbund paa det Sted, hvor de sad. — Ved et andet Bord i nogen Afstand sad Helene og hendes Moder, den Sidste ved sin Spinderok, den Første med en Bog, hvori hun læste. Theemaskinen med Tilbehør stod for hende. Hun var færdig med at skjænke Thee, og vilde just lægge sin Bog tilside og reise sig, for at tage af Bordet, da det bankede paa Døren. Den ene Skibscapitain raabte: „Det er Styrmand Madsen, som kommer for at hente mig. Kom ind, du gamle Kameel!“ — Døren gik op, og ikke Styrmand Madsen, men Grev Falkenstjerne, ziirlig klædt, traadte ind og bukkede for Selskabet. De sprang Alle op ved dette uventede Syn. Svendsen fattede sig, og gik ham imøde. Helene stod, som fastnaglet til

Gulvet. Greven undskyldte i høflige Udtryk sin Paatrængenhed, men tilføiede, at han kom fra Landet, hvor han blandt Andet havde aflagt et Besøg hos den før omtalte Præste-Familie, og paataget sig selv at bringe dennes kjøbenhavnske Venner et Brev og en Kurv med Frugter. Han leverede nu Svendsen et Brev, og gik derpaa til Døren, udenfor hvilken hans Tjener stod med en stor, tillukket Kurv, som Greven modtog af ham, og leverede Madame Svendsen. Derpaa nærmede han sig Helene, og sagde med en ærbødig og betydningsfuld Mine: „Jeg har ogsaa et Brev at levere Dem fra Præstens Datter, Deres Veninde Marie.“ Han tog Brevet frem, men idet han leverede hende det, tilføiede han sagte: „Jeg har i Commission, indstændig at bede Dem om at aabne og læse det i Eenrum.“ — Noget forundret stak Helene Brevet til sig, uden at svare et Ord. De godmodige Forældre vare rørte over Grevens Artighed. De takkede ham, bade ham sidde ned, og Svendsen spurgte beskeden, om han turde byde ham et Glas Punsch? Han presenterede de Fremmede for ham, og tilføiede: „Jeg sidder her, og gjør mig tilgode med et Par gamle trofaste Venner.“ Greven bukkede for dem, og satte sig ved Bordet hos dem, uden dog at modtage det ham tilbudne Glas Punsch. De stakkels Capitainer i deres simple Klæder vare meget forlegne. Deres høirøstede Munterhed var forsvunden, de lagde deres Tobakspiber hen, da de bemærkede, at Tobaksrøgen i Stuen generte den fornemme Fremmede. Madame Svendsen spurgte Greven, om hun maatte opvarte ham med en Kop Thee. Han takkede, og reiste sig, for at flytte sig hen til Theebordet, hvor hun og hendes Datter sad. Theemaskinen var gaaet af Kog. Helene løftede den af Bordet, for at bære den ud. Greven holdt hende tilbage med mange Complimenter, og vilde tage Maskinen fra hende, for selv at bære den. Den stakkels Pige var færdig at græde af Undseelse. Svendsen blev utaalmodig over alt Dette, og raabte med Stentorstemme paa Pigen, som opholdt sig i det

tilstødende Kjøkken. Denne kom ind, med synlige Spor af at hun stod midt i et grovt Arbeide, med et smudsigt Kjøkkenforklæde ophæftet til den ene Side, og med vred Mine, fordi hun i denne Tilstand skulde vise sig inde i Stuen. — „Bær Maskinen ud, og skaf Vand," sagde Svendsen. — „Ja saa kommer De saagu til at vente," svarede Pigen, „for der er ikke mere kogt Vand." — Greven bad, at man dog for Guds Skyld ingen Ophævelser vilde gjøre for hans Skyld; han var desuden ikke vant til at drikke Thee saa tidlig paa Aftenen. Gustav var imidlertid ogsaa kommen, og havde været Vidne til dette Optrin. Han gjorde nu Ende paa al Forlegenhed ved at nærme sig Helene og sige hende: „Vil De ret gjøre Alexander og mig tilgode, saa giv os nogle Frugter af Kurven og et Glas af den fine Dessert-Viin, som deres Fader forleden fik hjem." — Helene ilede ud, og kom fornøiet tilbage med en Presenteerbakke, hvorpaa en Flaske, omvunden med Kurv, slebne Glas, en Sølvfrugtkurv med Frugter, og Sølvknive, Altsammen gammeldags, men rigt. Greven udtømte sig i Berømmelser over denne Anretning, og syntes at betragte den med sand Fornøielse. Han og Gustav satte sig hos Helene og hendes Moder, og nød dette lille Maaltid med stor Velbehag. Da Gustav bemærkede, at Svendsen og hans Venner syntes forstemte ved hans og Grevens Nærværelse, brød han op saa snart, som muligt, og fik Falkenstjerne, ikke uden Møie, til at gaae bort med sig. Paa Veien yttrede han sin Forundring over at møde Greven i det Svendsenske Huus, og tilføiede alvorlig: „Alexander! hvad er din Hensigt? — Denne uskyldige, elskværdige Pige! vil du gjøre hende" .... Greven afbrød ham: „Til Grevinde vil jeg gjøre hende; det er min Hensigt." — „Hvorledes!" raabte Gustav: „Du vil ægte hende?" — „Ja det veed Gud, jeg vil," svarede Greven: „Er hun maaskee ikke god nok?" — „Jo," udbrød Gustav: „tusinde Gange for god til at blive et Offer for egennyttige Beregninger." — „Aa

Snak!" sagde Greven: „jeg elsker hende virkelig." — „Ja," svarede Gustav: „ligesom du elskede Frøken Luckmann, saalænge du troede, hendes Fader var rig." — „Ja du min Gud!" sagde Greven langsomt: „Dersom hun var fattig, ligesom jeg, saa var jeg vel nødt til at opgive den Plan at gifte mig med hende. Men derfor vilde jeg ikke kunne undlade at finde hende nydelig, og dersom hun vilde elske mig, uden at blive Grevinde, saa kan du troe, jeg sagde ikke Nei, om hun var aldrig saa fattig." — Gustav blev opbragt over den Tone, som Greven tillod sig, og udbrød i hæftige Udtryk. „Naa! naa!" raabte denne: „Tag dig det ikke saa nær. Jeg vilde blot sige dermed, at jeg er virkelig forelsket i hende, og forresten har det ingen Fare med Svendsens Formue. Hans Rigdom er solid. Det veed jeg fra gode Kilder. — Jo det er en fortræffelig Pige i alle Maader. Rigtignok er hun lidt gauche sommetider, men man kan vel opdrage hende." — „Du er endnu ikke ved Maalet," sagde Gustav: „og oprigtig talt: Jeg haaber, du kommer der aldrig." — „Skal vi vædde?" svarede Greven: „Helene elsker mig, det har jeg godt mærket. Forældrene kan ingen Ting nægte hende, det veed jeg ogsaa. Den eneste Anstødssteen, jeg frygter, er den Onkel, den Doctor. Det var et forbandet Indfald af mig, at fortælle ham min Historie med Frøken Luckmann. Nu er han istand til at have Mistanke til mig. Det var ogsaa din Skyld; nu kunde du til Gjengjæld lægge et godt Ord ind hos ham." — „Nei tvertimod!" udbrød Gustav: „jeg vil hellere sige hvad jeg mener: at du er Helene uværdig." — „Ha ha!" raabte Greven: „Maaskee jeg gaaer her og betroer mig til en Medbeiler? Maaskee du selv er skudt?" — „Ja," svarede Gustav: „jeg skammer mig ikke derved, jeg elsker hende af mit ganske Hjerte. Men en Medbeiler, som jeg, er ingen Medbeiler for en Mand med dine Fortrin. Jeg er ikke smuk, ikke elskværdig. Jeg er heller ikke

Helene værd.“ — „Saa kan vi jo være lige gode Venner for det,“ sagde Greven leende, og gav ham Haanden, idet de skiltes ad.

Helene greb imidlertid det første det bedste Paaskud for at liste sig op paa sit Værelse og aabne det hemmelighedsfulde Brev. Med Forundring fandt hun inden i Maries Brev et andet, med Udskrift til hende, skrevet af en ubekjendt Haand. Nysgjerrig brød hun dette strax, men hvor slog hendes Hjerte, ved at see Falkenstjernes Underskrift! — I ydmyge, men lidenskabelige Udtryk bad han om hendes Haand og Hjerte, forsikkrende at det første Glimt af hende havde antændt en uudslukkelig Ild i hans Bryst, at hans Liv, hans Rolighed var afhængig af hende. Tilsidst bad han hende tillade, at han formelig maatte begjære hende af hendes Forældre. Og da Vanskeligheden af at faae en Samtale under fire Øine var saa stor, bad han hende give sig et Tegn, og foreslog hende at hænge et couleurt Silkebaand ud af hendes Vindue, blot saaledes, som om det af Vanvare var lukket ud imellem Vinduet og Karmen. Han vilde da næste Morgen gaae forbi, og dersom det lykkelige Baand hang der, see et Ja i dette Tegn. Var der derimod intet Baand, vilde han deri see et Svar, som vilde bringe ham til Fortvivlelse. — Tre Gange læste Helene dette Brev, med gløbende Kinder. — Endelig kom ogsaa Touren til Maries, hvori det havde været indsluttet. Den tjenstagtige Veninde skrev, at Greven i Fortrolighed havde udøst sit Hjerte for hende, en Udmærkelse, hvorover hun syntes overordenlig smigret. I høie Toner talte hun om hans brændende Kjærlighed til Helene, og prisede Denne lykkelig frem for alle Jordens Piger. „Naar du bliver Grevinde Falkenstjerne,“ skrev hun: „saa kan du rigtignok sige, du er fød i en lykkelig Time, og har vundet det høieste Lod i Skjæbnens Lotterie.“

Med Stolthed og ubeskrivelig Glæde havde Helene læst alle disse Forsikkringer om den elskede Mands Kjærlighed, da hun i det Samme hørte sin Onkels velbekjendte Trin paa Trappen.

Hurtig forvarede hun Brevene, og gik ham imøde, da han traadte ind ad Døren. Hendes Forvirring undgik ham ikke; men han tilskrev den blot Falkenstjernes nylige Besøg. Han lod, som han Intet mærkede, og efter flygtig at have sagt: „Her har jo været Fremmede;" gik han strax over til at tale om andre Ting, og ved at forlange og gjennemgaae en fransk Opgave, han Dagen tilforn havde givet Helene at udarbeide, gav han hende Tid til at fatte sig. Medens han nu sad saaledes og med fornøiede Miner og enkelte venlige Ord tilkjendegav sin Tilfredshed med Helenes Fremgang, sad hun taus ved hans Side, og betragtede disse velbekjendte, tilforn saa elskede Træk, tænkte paa den Tid, for saa kort siden, da hun betroede ham alle sine Tanker, og bebreidede sig, at hun fordulgte for den prøvede Ven det vigtige Anliggende, som i dette Øieblik beskjæftigede hende. Hun tog hans Haand, hæftede sine skjønne dunkelblaae Øine paa hans, og sagde: „Jeg veed ikke rigtig at forklare det, men jeg synes, der er noget Fremmed i din Tone imod mig. I forrige Tider var du aldrig streng. Vil du da være det nu? Om jeg nærer et dristigt Ønske, er jeg derfor ikke længere din egen Helene? Tør man ikke selv have en Mening og en Villie i sit eget nærmeste Anliggende?" — Volmand saae paa hende med en Blanding af Ømhed og Forundring. „Hvad mener du, kjæreste Barn?" sagde han: „Forklar dig! Din Lykke er min, enhver Ting, som er af Vigtighed for dig, er det ogsaa for mig. Tvivler du derpaa?" — I det Samme kom Helenes Moder ind i Værelset, for at hente dem ned. „Aftensmaden staaer paa Bordet," sagde hun: „det er allerede silde." — De fulgte Begge. — Helene vidste ikke selv, om hun var glad eller bedrøvet over den afbrudte Samtale. — Volmand fandt et Øiebliks Leilighed til at hviske til Helene: „Jeg kommer til dig imorgen Aften igjen, thi jeg længes meget efter en nærmere Forklaring imellem os."

Den paafølgende Nat sov Helene ikke saa roligt, som hun pleiede, og hendes første Forretning den næste Morgen var at hænge et rosenrødt Silkebaand ud af hendes Vindue. Baandet var smalt, det faldt ikke i Øinene, men havde et saa uskyldigt Udseende, at Enhver maatte troe, det af Vanvare var gledet ud, idet man havde aabnet Vinduet, og siden, idet man havde tillukket det, var blevet hængende iklemme udenfor. Dog flagrede det i Vinden, og vinkede den lykkelige Elsker, der tidligere end sædvanligt indfandt sig, og hilsede sin Lykkes Herold med glædedrukne Blikke. Jomfruelig stod Helene skjult bag Gardinet, og var Vidne til den Elskedes glade Mine, uden dog at lade sig see af ham.

Samme Eftermiddag, da Helene vilde gaae op paa sit Værelse, mødte hun i Forstuen Grev Falkenstjernes Tjener, som spurgte, om Hr. Svendsen var hjemme, og tilføiede, at han skulde levere et Brev i hans egne Hænder. Hun viste ham ind paa Contoret, og ilede op paa sit eget Værelse, hvor hun i den ængsteligste Svæven mellem Frygt og Haab kastede sig paa sin Sofa, bestandig lyttende til enhver Bevægelse i Huset. Hun hørte Tjeneren løbe ned ad Trappen og ud af Gadedøren; og efter en halv Times Forløb hørte hun sin Fader gaae fra Contoret ned i Dagligstuen, for, som hun meente, at raadføre sig med hendes Moder. Kort efter hørte hun atter Gadedøren aabnes, og saae sin Fader gaae ud, — noget ganske Usædvanligt paa den Tid af Dagen. Efter en lang Time, hvis Secunder bleve den stakkels Pige ligesom tiltalte af hendes bankende Hjerte, hørte hun Nogen komme, og gjenkjendte sin Faders og sin Onkels Stemme paa Trappen. Det var allerede temmelig mørkt, og Helene havde ikke tændt Lys; tvertimod, hun havde gjerne indhyllet sig i en trefold Nat. Hendes Fader og Onkel kom begge ind til hende. „Du sidder her i Mørke, min Pige?" sagde Svendsen, idet han omfavnede hende: „Hvorledes er det

fat? Jeg synes, du skjælver?" — Helene svarede nogle intetsigende Ord. — „Hør, min bedste Glut," vedblev Svendsen: „Du har en fornem Frier. Den Greve, som var her iaftes, har skrevet mig til, og begjært dig tilægte. Men du kan nok selv indsee, hvor lidt dine Forældre og alt vort hele Væsen kan passe til ham og hans Familie. Din kjære Onkel, som du vel kan tænke, jeg næst Gud og din Moder maatte raadføre mig med, han siger, at denne Greve er et Menneske der ikke fortjener vor Helene. See det er det Vigtigste, og derfor ønske vi, at du vil samtykke i vor Bestemmelse, at give ham en Kurv." — Helene taug. Hun troede, at hendes Hjerte skulde briste. Volmand sagde: „Tillad, kjære Svoger, at jeg maa tale ene med din Datter." — „Ja, det veed Gud, du maa," svarede Svendsen: „Du har selv været en Fader for hende. Men lad mig see, du faaer mig Pigen i godt Humeur, for jeg kan ikke taale at see hende bedrøvet."

Da Volmand blev allene med sin Yndling, greb han hende i sine Arme, og trykkede hende til sit Bryst. Helene kastede sig om hans Hals, og brast i hæftig Graad. Ogsaa Volmand kunde ikke holde sine Taarer tilbage. Endelig sagde han dybt bevæget: „Tro mig, jeg forstaaer dig, og deler din Smerte. Jeg selv har følt, hvad det vil sige at elske og at maatte affige den Elskede." — „Hvorfor maa jeg det?" spurgte Helene, og rev sig løs fra ham. „Du har min Skjæbne i dine Hænder; hvorfor vil du gjøre mig ulykkelig?" — „Hvad siger du, kjære Pige!" raabte Volmand: „Om du ønskede en skjøn Frugt, som jeg vidste, var giftig, skulde da din Ven, din Læge række dig den?" Han forestillede hende nu Grevens Characteer, saaledes som han saae den, han fortalte hende hans Eventyr med Frøken Luckmann. Det syntes ham under disse Omstændigheder tilladt at røbe denne Hemmelighed. Grevens Opførsel ved denne Leilighed var kjendt af Flere, og desuden var den Forbittrelse, han følte

ved Tanken om at hans Yndling skulde falde i uværdige Hænder, saa stor, at den berøvede ham hans sædvanlige Maadehold. Den unge Mand, der engang havde behaget ham saa meget, var nu bleven ham saa forhadt, at selv hans Skjønhed og Elskværdighed i hans Øine havde faaet et hæsligt og falsk Udtryk. Han afmalede hans Skyggeside med stærke Farver. „Han elsker Intet i Verden,“ sagde han, „uden sig selv. Forfængelighed og Egoisme ere hans inderste Væsen. For mig, som føler dit Værd og elsker dig saa høit, er det næsten utroligt; men jeg veed det: det er ikke dig, men din Formue, som er Gjenstanden for hans Kjærlighed. For at bevise dig Dette, bad jeg din Fader svare ham, at han Intet havde mod eders Forening, men troede at burde underrette ham om, at han saaledes havde disponeret over sin Formue, at du hverken kunde vente Arv eller Medgift. Jeg er overbeviist om, at hvis din Fader havde indvilget i dette Forslag, da vilde Falkenstjerne have trukket sig tilbage. Men din Fader blev næsten vred, og sagde: Skulde jeg saaledes blamere mig selv, og fornærme en Mand, der ikke har fornærmet os?“ —

Volmand talede endnu længe, uden at Helene var istand til at svare. Den for et elskende Hjerte saa ydmygende og oprørende Tanke, at blive veiet paa Guldets Vægtskaal, og Intet gjælde paa Kjærlighedens, var saa smertelig, at den stakkels Pige næsten knustes af denne første svære Modgang. Hendes faste Tro til hendes Onkels Sanddruhed og Ømhed for hende, de Facta, han fortalte hende, og endelig de beskedne Tanker, hun havde om sit eget Værd, alt Dette tilsammen lod hende føle hendes hele Ulykke; og forbittret mod den utaknemmelige Elsker, gav hun, skjøndt med blødende Hjerte, sit Samtykke til det Afslag, man vilde give ham.

Volmand gik ind til hendes Fader, for i Forening med ham at skrive et Brev til Greven, som Lægen paatog sig, næste Morgen at besørge i hans Hænder. Helene kastede sig ned paa

Knæ, med sit Ansigt skjult i Sofapuderne. Hendes Moder kom ind med Lys, gik hen til hende, løftede hende op i sine Arme, og gjorde Alt for at trøste hende, ikke med Fornuftgrunde eller Formaninger, men blot med sin Kjærlighed, sin Deeltagelse i hendes Smerte, sin Omhu og Pleie. Helene vilde ikke forlade sit Kammer; hendes Moder blev hos hende, bragte hende tilsengs og forlod hende ikke før langt ud paa Natten, da endelig Søvnen nedsænkede sig over den bedrøvede Piges forgrædte Øine.

Da Helene næste Dag stod op, tog hun det rosenrøde Baand, som hun den forrige Dag havde brugt som et Elskovsbrev, kyssede det, vædede det med sine Taarer, gjemte det; og en Stemme, der var stærkere end alle Onklers og alle Beviisers, hævede sig for Greven i hendes Hjerte. Hun kunde ikke lade være, skjult bag Gardinet at speide efter Synet af ham. Men han lod sig ikke see. Med blege Kinder, der bare Spor af de mange Taarer, kom Helene ned til sine bekymrede Forældre, der saavel som Onklen opbød Alt hvad de kunde optænke, for at glæde og adsprede deres Yndling. Men denne, ellers ved enhver lille Opmærksomhed saa barnlig glade Pige modtog nu deres Foræringer og Kjærtegn med et veemodigt Smiil og fremtvungne Taksigelser.

Efter to Dages Forløb kom om Formiddagen hendes ældste Cousine, Frøken Malle Struds, for at besøge hende. De gode Forældre modtoge hende med Glæde i det Haab, at hendes Nærværelse skulde adsprede Helene, til hvis Værelse de strax førte hende op. Saasnart de unge Piger vare allene, sagde Malle: „Helene! jeg har en stor Hemmelighed at tale med dig om. Du veed, jeg gaaer til den tydske Jomfru, og lærer at gjøre Blomster. Igaar Eftermiddags var jeg der. Jeg sidder gjerne med mit Arbeide ved Vinduet, og hvad seer jeg paa Gaden? Gjæt engang! — Grev Falkenstjerne, som gaaer op og ned udenfor Huset. Det anede mig strax, at han vilde tale med mig, for Ingen af de Andre, som gaae der, kjender ham. De begyndte nu med

deres Gloser: „„See hvilken galant Herre, som gaaer her udenfor og spankulerer. Jeg synes, han hilste Dem, Frøken Struds?““ — „„Ja,““ svarede jeg rask: „„Det er en Greve af mit Bekjendtskab.““ — De gjorde store Øine, og endnu mere gloede de, dengang Timen var ude, og vi gik, thi Greven kom strax med sin artige Mine hen til mig, og bad, han maatte have den Ære at følge mig hjem. Jeg brød mig Pokker om de Andre, og gik strax med ham. Han sagde nu til mig, at han alt ved vort første Bekjendtskab havde anseet mig for en Dame af Verden, til hvem man i en delicat Sag kunde betroe sig. Nu fortalte han mig Alt. Han tilbad dig, sagde han, og han haabede ogsaa, at du elskede ham. Han havde begjært dig af dine Forældre, men de havde sendt ham et Afslag, hvorover han medrette følte sig dybt fornærmet og krænket. Han var ganske bleg og ude af sig selv. Han sagde, han kunde ikke leve, uden han fik en Samtale med dig, og hørte af din egen Mund, om du vilde forskyde ham. Han bad mig saa rørende, at give dig dette lille Brev, som jeg har her; jeg kunde umuligt sige ham Nei. Jeg kan ikke begribe, hvor man kan modstaae det elskværdige Menneskes Bønner, og det haaber jeg da, du ikke heller kan.“ — Helene tog Brevet, og læste det med Taarer. Det bar saa kjendeligt Præg af dets Forfatters næsten fortvivlede Stemning, og var affattet i saa hæftige Udtryk, at det forfærdede hende. Greven bad hende om et Øieblliks Samtale, og foreslog hende at møde ham samme Eftermiddag i Løngangene, i hendes Cousines Selskab. Han havde — tilføiede han — aftalt Alting med denne Veninde. — Helene takkede Malle inderligt for hendes Venskab, men betænkte sig dog paa at indlade sig i hemmelige Stævnemøder, uden sine Forældres og sin Onkels Vidende, og upaatvivlelig imod deres Villie. — „Aa, ikke Andet!“ raabte Malle: „din Fader er jo gal og urimelig. Hvilken Svigersøn er ham god nok, naar ikke Grev Falkenstjerne er det? Og din Onkel,

skal han bringe Greven til Fortvivlelse, fordi denne maaskee ikke behager ham?" — Helene kunde ikke modstaae. Malle blev, og spiste til Middag hos Svendsens, og efter Bordet foreslog hun at gaae en Spadseretour med sin Cousine, et Indfald, hvorfor de gode Forældre meget takkede hende; og Arm i Arm vandrede nu de unge Piger til Løngangene, under hvis Buer de allerede langt borte opdagede Greven, og saae ham ile dem imøde. Han greb Helenes Arm i sin, trykkede den til sit Hjerte, og holdt den fast, medens de, skjulte af den dæmrende Dag, vandrede sammen.

Falkenstjernes Udseende bar virkelig Præg af en stor Sinds-Urolighed. Han takkede Helene inderligt for hendes Godhed at forunde ham disse kostbare Øieblikke. Han takkede ogsaa Frøken Malle, og ønskede, at han som en Nærpaarørende maatte sit hele Liv igjennem kunne vise hende sin Erkjendtlighed. Frøkenen fandt sig meget lykkelig ved disse Yttringer, og viste strax, hvor nøie hun ansaae sig forbunden med de Elskende, idet hun ikke et Øieblik fjernede sig et eneste Skridt fra dem, men snart holdt Helenes Arm fast i sin, og hæftede bestandig sine Øine paa hende, snart, for desbedre at tage Deel i Samtalen, løb om til Grevens Side, bøiede sig til ham, og gjorde Mine til at tage hans Arm, hvilket han dog paa en fiin Maade vidste at forebygge. Det var ikke muligt for de Elskende at tale et fortroligt Ord med hinanden. Endelig, under en af Frøkenens Vandringer fra den ene Side til den anden, fik Greven hviskeet til Helene: „Det er vel ikke saa heldigt, at De forstaaer Fransk, og Deres Cousine ikke?" — „Jo," svarede Helene, „det er virkelig Tilfældet." — „Himlen være lovet!" udbrød Greven, og begyndte strax i dette Sprog, som han talte med megen Færdighed, at udøse sit Hjerte for hende. Bittert beklagede han sig over den Foragt — saa kaldte han det — hvormed hendes Nærmeste havde forsmaaet ham, og bebreidede Helene, at hun selv saa let havde opoffret

ham for Andres Villie. — Helene havde aldrig været at formaae til at tale nogetsomhelst fremmed Sprog, ikke engang under fire Øine med sin Onkel, der især havde været hendes Lærer, men Øieblikkets Nød brød her alle Love. Hun svarede den Elskede paa Fransk. Man mærkede, at hun manglede Øvelse. Paa hendes Udtale var desuden Adskilligt at udsætte; dog talte hun Sproget selv med temmelig Lethed og correct, ja hun udtrykte sig endogsaa smukt. Med Undseelse tilstod hun, at hun frygtede for ikke at være elsket med en sand Kjærlighed; og paa Grevens Spørgsmaal, om Grunden til en saadan Mistanke, aabenbarede hun ham den Virkning, Eventyret med Frøken Luckmann havde gjort paa hendes Sind. Efter et lille Ophold sagde Falkenstjerne: „Dette Eventyr har jeg selv betroet Deres Onkel; jeg kunde derfor vel medrette beklage mig over, at han misbruger min Fortrolighed til et Vaaben mod mig selv. Imidlertid tilgiver jeg ham Dette, for den Kjærlighed til Dem, som jo maa gjøre ham endnu kjærere for mig, end han allerede var, førend jeg vidste, at han eiede en saadan Søsterdatter. Ja vistnok har jeg Uret i denne Historie, men for Dem kan jeg ogsaa anføre Undskyldninger, som jeg af billig Skaansel ikke vilde yttre for Doctor Volmand og Hermansen. Den unge Dame forelskede sig i mig. Jeg var rørt over hendes Kjærlighed, og nær ved at hengive mit Hjerte til hende; men ved nærmere Bekjendtskab følte jeg, hvad ogsaa min Fætter Hermansen sagde mig, at hun var en meget flau Pige. Jeg erkjendte, at jeg ikke elskede hende, og søgte en Leilighed til at trække mig tilbage. Den kom, førend jeg havde ventet, men saaledes at min Opførsel fik et forhadt Udseende. Jeg fandt det imidlertid retskafnere at give vort afbrudte Forhold denne Vending, end at skyde Skylden paa hendes personlige Mangler. Jeg tilstaaer desuden virkelig, at jeg anseer Næringssorger for et stort Onde, og ikke begriber, hvad der skulde bevæge mig til selv at lide dette, og føre et Fruentimmer i en saadan Ulykke,

naar jeg ikke engang formaaede ved min Kjærlighed at opretholde hendes Mod og mit eget. Ak, Helene! jeg vidste dengang ikke, hvad det var at elske, jeg kjendte ikke Dem. Den Uforsigtighed, jeg begik, var nær ved at koste mit Liv. Jeg har altid tænkt, at Deres Onkel reddede mig, men langt hellere maatte han ladet mig døe, end, som nu, grusomt berøve mig det Eneste, der kan give mit Liv Værd." — Helene var meget rørt. Den Elskede var fuldkommen retfærdiggjort i hendes Øine. Hun følte sig som i Himlen. Hun tilstod ham sin Kjærlighed, fortalte ham hvad hun havde liidt ved sin uretfærdige Mistanke imod ham, lovede ham sin Troskab, bad ham vente Alt af Tiden og af hendes Forældres og Onkels Kjærlighed til hende. Greven paastod, at han ikke kunde leve, uden at see hende daglig, at Tiden var en langsom Gift for hans Rolighed. Han bad hende tillade, at han maatte begynde en ny Underhandling, og formaae sin Stedfader Grev Munck til at tale med Doctor Volmand, og bad, at hun da selv vilde forene sine Bestræbelser med deres. I lidenskabelige Udtryk, der i det franske Tungemaal toge sig meget prægtigt ud, forsikkrede han Helene, at hun var hans første og sidste Kjærlighed, at dersom hun blev ham berøvet, vilde han forlade Alt, og gaae i fremmed Krigstjeneste, hvor hun snart skulde erfare, at han paa en sin Elskede værdig Maade havde søgt og fundet Døden.

Uden at paastaae, at Greven ganske alvorligt havde besluttet at gribe saa voldsomme Forholdsregler, eller egenlig, strengt taget, kunde besværge hvert af disse sine Ord, vilde man dog gjøre ham Uret ved at troe, at alt Dette var Falskhed. Nei, det Skibbrud, han frygtede i sin Beilen til Helene, gik ham overmaade nær til Hjertet. En Forbindelse med hende forekom ham som en Lykke, der gjorde Ende paa alle hans Sorger, ved den lykkelige Omstændighed, at den Rigdom, der forekom ham som Nøglen til al Uafhængighed og Lykke, bragtes ham af en Person, der virkelig

var hans Hjerte nærmere, end nogen Anden nogensinde havde været. Den Uskyldighed, den Beskedenhed, den sande Qvindelighed, som udmærkede denne unge Pige, ere altid uimodstaaelige for et mandigt Hjerte, og havde heller ikke forfeilet deres Virkning paa Grevens, uden at han dog var sig bevidst, at det just vare disse hendes Fortrin, der havde fortryllet ham.

Helene lovede Alt hvad den Elskede forbrede, og de skiltes ad med tusinde kjærlige Forsikkringer og med lettede Hjerter. Paa Hjemveien mærkede Helene nok, at hendes Cousine var stødt. Hun følte selv med Skamfuldhed, at hun og Greven havde gjort sig skyldige i en Uhøflighed mod deres Fortrolige, og hun stræbte ved mange Kjærtegn og Taksigelser at formilde hende, men det var forgjæves. Frøkenen forblev kold og spids, og da de kom til Svendsens Huus, vilde hun ikke gaae ind med Helene, men gik til sit eget Hjem, hvor hun foregav for sine Forældre, at hun kom inde fra Svendsens, hvor hun havde tilbragt hele Dagen. Men ikke saasnart var hun ene med sin yngre Søster, førend hun paa Øieblikket med grædende Taarer forklagede Greven og Helene, og forraadte den hele Hemmelighed, naturligviis under Taushedds Løfte. Men Søsteren, som var Moderens Kjælebægge, stod som paa Naale for at komme ind til denne, og berette et saa interessant Eventyr, og inden en Times Forløb var hele Majorens Familie indviet i de Elskendes Hemmelighed.

I Svendsens Huus sad man rolig ved Aftenbordet. Gustav var der og sad hos Helene, meget glad over den rolige Munterhed, som han syntes at spore hos hende. Ogsaa hendes Forældre vare særdeles opmuntrede over den lykkelige Forandring, som var foregaaet med hende, da i det Samme Fru Strubs kom farende ind, og i de haardeste Udtryk, uden mindste Skaansel, fortalte det nysopdagede Stævnemøde. — „Det er min Maade," raabte hun, „at gaae reelt frem i Verden; derfor siger jeg dig, min Broder, saavelsom din Kone, at saaledes er eders

Datters Opførsel. Dersom I erfare noget Saadant om En af mine Døttre, saa haaber jeg, I advare mig, som eders Pligt fordrer. Baade jeg og mine Døttre ere for gode til at holde Lyset og være Skjærmbræt for deres gode Cousine og hendes fornemme Kjæreste, og I kan troe, jeg har belønnet Malle med et Par gode Ørefigen for hendes Tjenstagtighed, saa en anden Gang, min Pige, naar du vil gaae paa forbudne Veie, saa maa du see dig om en anden Følgesvend, som heller ikke kan parlere Fransk." — Svendsen foer opbragt op fra Bordet, og raabte: „Søster!" Derpaa vendte han sig til sin Datter, og sagde streng: „Tøs! hvad er dette for Historier?" — Den ulykkelige Helene, der under dette Optrin var bleven blegere og blegere, sank afmægtig ned af Stolen. Gustav greb hende i sine Arme, hendes Moder løb til hende, og forfærdede bare de hende op paa hendes Værelse, hvorhen hendes Fader i største Sjæleangst fulgte dem. — Endelig kom hun tillive. Alle omringede hende med Ømhed og Kjærtegn. Hun var mat og talte intet Ord. Hun havde en hæftig Feberkulde. Gustav tilbød sig strax at opsøge Doctor Volmand, og bringe ham. Han søgte ham forgjæves paa flere Steder, inden han endelig fik ham fat. De ilede nu Begge til den kjære Syge, medens Gustav med faa Ord fortalte hvad der var foregaaet, hvilket syntes meget at forurolige Volmand. Han fandt Helene tilsengs, trøstede hende og hendes Forældre, og forordnede adskillige Lægemidler, som den tjenstagtige Gustav med ilende Hast selv hentede.

Lægen blev endnu til silde ud paa Natten hos sin Yndling, og gik derpaa hjem i Gustavs Selskab. Paa Veien udbrød Volmand i bittre Klager over dette Forhold til Greven, og yttrede sit Forsæt, af alle Kræfter at modsætte sig dennes Forening med hans Søsterdatter. Gustav derimod talte de Elskendes Sag. „Jeg siger ikke," sagde han, „at Alexander er Helene værd. Ak nei! langt fra! Men hvo kan vel fortjene hende? Og elske

hende, det gjør han. Det troer jeg virkelig. Hvor var det ogsaa muligt, at han ikke skulde tilbede en saadan Pige, der elsker ham saa høit? Der er ogsaa meget Godt ved ham. Hans Character er mild. Mod sin Stedfader har han altid været en taknemmelig Søn." — „Hvorledes!" udbrød Lægen: „Du taler hans Sag! Veed du ikke alt Dette bedre? Sætter du ikke mere Priis paa min Helene? O Gustav," tilføiede han med taareqvalt Stemme: „Jeg havde ganske andre Planer. Jeg indbildte mig, at du selv elskede hende." — Gustav greb hans Haand, og kyssede den. „Hvad gjør du?" raabte Volmand forbauset. — „O min ædle Ven!" sagde Gustav: „hvilket Ord kom her over Deres kjærlige Læber? Ja jeg elsker hende tilvisse, jeg vil aldrig ophøre at elske hende, men just derfor kan jeg ikke taale at see hende lide som nu. Jeg skjælver for hendes Liv og hendes Ungdoms Munterhed. Jeg kan taale at miste hende, naar jeg blot maa nyde den Trøst, at see hende glad og tilfreds." —

Helene havde en hæftig Feber hele Natten. Begge hendes Forældre vaagede ved hendes Seng. Først mod Morgenen faldt hun i en rolig Søvn. Svendsen gik nu hen at søge et Par Timers Hvile, og den kjærlige Moder redte sig et Leie i den Syges Kammer.

Da Helene vaagnede næste Morgen, befandt hun sig bedre. Volmand kom, og erklærede, at Feberen var standset. Han bad hende holde sig rolig paa Sjæl og Legeme, og gik snart igjen. Helene stod op og klædte sig paa, men var saa angreben, at hun ikke kunde holde sig iveiret, men lagde sig paaklædt paa Sofaen. Hun var aldrig vant til at være syg; hun holdt sig selv for langt sygere, end hun var; hendes store Sindsbevægelse bidrog især deles hed til hendes Ildebefindende og til det forandrede Udseende, som forfærdede hendes Forældre. Om Eftermiddagen var hun ene med sin Moder, hun tog hendes Haand, kyssede den med mange Taarer, og bad hende med qvalt Stemme og i Udtryk,

der tydede paa, at hun selv ansaae sig som en Døende, om at tilgive hende den Uret, hun havde begaaet mod sine Forældre. „Og dog! bliv ikke vred,“ sagde hun: „men jeg kan ikke fortryde at have undt en ulykkelig Ven den Trøst, at retfærdiggjøre sig for mig.“ Hun tilstod sin Moder, at hun elskede Greven, at hun gjerne vilde døe, dersom hun skulde skilles fra ham. Den stakkels Moder vidste ikke hvad hun skulde svare hende, men henviste hende til Tiden og til Religionens Trøst. Hun forlod Værelset, da Frøken Malle Struds kom ind. Denne styrtede hen til den Syge med Taarer og Hulken, og bad hende om Forladelse for den Ulykke, hun havde afstedkommet. „Jeg troede dog aldrig,“ sagde hun, „at man ikke turde betroe sin Søster et Ord, uden at den Sladderhank, det Asen af en Tøs, skulde rende med det, og bringe En i saadant Spektakel.“ — Helene svarede hende i resignerede Udtryk, og tilføiede: „Dersom jeg skulde blive endnu sygere end jeg er, saa beder jeg dig vise mig det Venskab at komme ind til mig og gaae endnu et eneste Ærinde for mig.“ — „Er det til Greven?“ spurgte Malle. — „Ja,“ sagde Helene: „Dersom jeg mærker, at jeg maae døe, saa vil jeg bede dig bringe ham et Baand og en Rose, som ligge i den øverste Skuffe i min Chiffonniere, og sige ham mit Farvel.“ — Med Ideer af denne Natur trøster et ungt Gemyt sig i sin Sorg, som med et Digt, der opløser Smerten i sød Veemod. — Frøken Malle tog skrækkeligt paavei ved disse Helenes Ord, og inden hun gik hjem, gik hun ind til sin Onkel og Tante, og fortalte dem grædende sin Samtale med deres Datter. Svendsen rystede paa Hovedet, og da han blev ene med sin Kone, sagde han: „Herregud, Moder! hvad skal vi gjøre? Vi kan dog ikke lade vort Barn døe. Det er reent galt fat. Gud veed, hvor nødig jeg giver hende til denne Greve. Jeg troer aldrig, jeg kan fatte nogei rigtigt Hjertelag til ham. Det er ligesom der sad mig en Klump i Halsen, naar han er tilstede; og din Broder siger, han

duer ikke noget. Ak du store Gud! hvorfor er det dog ikke den unge Hermansen, hun holder af? Det er et Menneske efter mit Sind!" — „Ak kjære Mand!" sagde den bekymrede Moder: „Det er nu saadan Guds Styrelse, at vor Datter skulde fatte en stor Kjærlighed til denne unge Greve. Hvem veed, hvad hans vise Hensigter ere dermed? Helene var jo altid en fornuftig Pige. Tal selv med hende. Hun er meget bedrøvet, og jeg er bange, at hun er farlig syg."

Svendsen ilede op til sin Datter, og det blotte Syn af hendes blege og sørgmodige Ansigt var allerede Nok til at overtale den elskende Fader til enhver Opoffrelse. Med største Ømhed bad han om hendes Fortrolighed, og forelagde hende aabenhjertig og troskyldig sine Indvendinger mod Greven. Med al Kjærlighedens og Enthusiasmens Veltalenhed forsvarede Helene den Elskede. Hun fortalte sin Fader deres Samtale fra den forrige Dag. Hun tilføiede: „Han anseer sig for ringeagtet og forskudt af dig og af min Onkel, som han har havt saa kjær og betroet sine hemmeligste Anliggender. O kjære Fader! Er det hans Skyld, at han er født Greve? Han foragter ikke os, fordi vi ere Borgerfolk. Skulle vi foragte ham, fordi han er Adelsmand? Han er saa ulykkelig. Han vil reise langt bort i Krigen, og søge Døden. Jeg kan ikke overleve en saadan Angst og Sorg." — — „For Guds Skyld, min egen Glut!" raabte Svendsen: „Det maa gaae som det vil, saa kan jeg ikke taale at see dig saa bedrøvet. Du skal leve og være glad. Du skal faae din Greve. Jeg vil selv hente ham strax." — Med et høit Glædesskrig sprang Helene op, og kastede sig for sin Faders Fødder. Hun omfavnede hans Knæe med skjælvende Arme, og uden at kunne tale. Svendsen løftede hende op, satte hende paa sit Skjød, og sagde: „Barn, du forskrækker mig! I Piger ere noget skrøbeligt Gods. Fanden veed, hvorledes man skal omgaaes jer." — Roserne vendte pludselig tilbage til Helenes Kinder. Hun græd

og loe af Henrykkelse, og udøste sit Hjerte i brændende Takſigelser til sin Fader. Den gode Mand var henrykt over hendes Glæde. Han kaldte paa sin Kone, og sagde: „Ja Moder! Nu er det gjort. Pigebarnet har faaet sin Villie. Vorherre give sin Velsignelse! Nu gaaer jeg i Guds Navn og henter Kjæresten.“

Greven stod just færdig til at gaae ud, da man meldte ham Svendsen. Med en halv glad, halv bange Anelse gik han ham imøde. Svendsen fortalte ham med faa Ord hvad der var foregaaet. Greven kastede sig henrykt i hans Arme. „Naa Gud velsigne Dem!“ sagde den bevægede Fader: „Gjør mig Pigen lykkelig. Hun er et godt Barn og sine Forældres Øiesteen. Gaa nu hjem til Mit, og see at trøste hende, at vi kan faae hende frisk igjen. Jeg kommer strax efter. Jeg maa hen til min Svoger Doctoren.“

Volmand sad i sit Studereværelse, og Gustav hos ham, da Svendsen kom ind. Denne saae forlegen ud. Han tog Volmands Haand, og sagde: „Hør, allerbedste Svoger! Den gode Gud veed, at der paa hele Jordens Rige ikke er nogen Mand, som jeg agter lige med dig, men jeg har da rigtignok alligevel forseet mig imod dig. Jeg fik ikke Tid til at faae dit Samtykke, som jeg burde. Kort at fortælle, jeg har .... reent ud sagt .... jeg har givet mit Minde til at Helene maa faae Greven.“ — „Ak Svendsen!“ sukkede Volmand: „Er det ikke, som jeg før har sagt: Du er i Grunden letsindig, som et ungt Menneske.“ — „Nei Fanden skal tage mig,“ raabte Svendsen, „om Dette ikke er skeet af bare Tungsindighed. Pigebarnet var saa syg, hun var saa bleg og elendig, hun græd, hun talte om sin Død. Skulde vi miste vor Helene, naar vi formaaede at redde hende? Saa maatte vi jo være sande Cannibaler.“ — „Hendes Sygdom er slet ikke farlig!“ svarede Lægen. — „Ja mange Tak!“ raabte Svendsen: „Det sige I Doctorer saa tidt, naar Vorherre dog tager Patienten. I kan saagu ikke gaae ind i Mennesker, og

see hvad der feiler dem. Den Syge kan bedst selv føle, om der er Fare paafærde, eller ei." — „Er det afgjort?" spurgte Volmand: „Har Greven bit Ja?" — Svendsen slog ham venlig og trohjertig paa Skuldrene med begge Hænder, idet han sagde: „Gjør mig ikke den store Sorg at blive vred paa mig, og sig ikke noget uvenligt Ord til Din Søster eller vort Barn. Jeg kunde saagu ikke staae imod. Alting er rigtignok klappet og klart." — „Nu!" sukkede Lægen: „Naar det er skeet, saa kan det jo ikke hjelpe at tale mere derom. Saa lad os tage det fra den bedste Side. Lad os da gaae hjem til Helene, og fornøie os over hendes glade Ansigt." — Gustav havde reist sig, og stod ved Vinduet, og saae ud paa den mørke Gade. — Han vendte sig nu, tog Svendsens Haand og sagde: „Lad mig lykønske Dem af et ærligt Hjerte. De har handlet godt og kjærligt. Det er umuligt at see Helene syg og bedrøvet, og ikke trøste hende, selv mod sin Villie." — „Ikke sandt?" sagde Svendsen fornøiet. Idet han saae paa Gustav, bemærkede han, at Taarerne stode Denne i Øinene. Han trykkede hans Haand, og tilføiede lidt beklemt: „Ak kjære unge Ven! Mennesket spaaer, men Gud raader."

Den næste Dag var Helene ganske frisk. Om Formiddagen kom Grev Falkenstjerne, og bragte et uventet Besøg med: sin Stedfader, Grev Munck. Denne Mands ærværdige Udseende, hans høie Figur, hans ædle Træk, hans sneehvide, lokkede Haar, det besynderlig Imposante og Milde, som forenede sig i alle hans Miner og Ord, erindrede om en forsvunden, romantisk Tidsalders Riddersmænd. Med usigeligt Velbehag fæstede han sine Øine paa Helene; med faa, men hjertelige Ord hilsede han hende, og tog hendes Haand, for at føre den til sine Læber. Uvilkaarligt bøiede hun sig over hans. Han trak den tilbage, omfavnede hende, og kyssede hendes Kind, idet han sagde: „Nei ikke saaledes! men tillad mig da at trykke mine gamle Læber til disse

friske Roser, som skulle forsøde min Alderdom." Helene følte sig gjennemtrængt af kjærlig Ærbødighed for denne Mand, idet hun med Glæde og Stolthed tænkte paa, at hun skulde være saa nær forbunden med ham.

Ogsaa hendes Forældre følte sig tiltrukne af hans indtagende og aabenhjertige Væsen, der formildede den Forlegenhed, som ved første Diekast greb dem ved Synet af en Figur, hvis Lige aldrig før var forekommen dem i Livet. Med ydmyge Miner og i beskedne Udtryk indbød Svendsen de nye Paarørende til denne Aften, for i Selskab med hans Svoger Doctoren og den unge Hermansen at helligholde hans Datters og Grevens Forlovelse. Med megen Fornøielse blev denne Indbydelse modtagen. Grev Munck sagde: „Doctor Volmand er en Ungdomsven af mig, skjøndt endeel yngre end jeg. Hans bedste Ven, den afdøde Hermansen, var gift med min kjæreste Søster. Det er en Tilvært i den Lykke, som dette Huus bringer mig, at et nyt Baand nu skal end nøiere forene ham og mig."

Om Aftenen havde de gode Svendsens opbudet Alt for at helligholde den elskede Datters Forlovelse. Alt hvad Svendsen med sine Skibe skaffede Huset af fremmede, gode Producter, skulde ved denne Leilighed benyttes. Salen var varmet; de gammeldags røde Damaskes Stole med Canapee vare befriede for deres Lærreds-Overtræk; tunge Sølv-Armstager med høie Spermacetlys stode paa de hvide Marmorplader under de gamle Speile. Theebordet skinnede af lutter Sølvtøi og forgyldte chinesiske Kopper; den fineste Thee i en med Atlask overtrukken Daase ventede alt længe paa de fornemme Gjæster.

Helene havde gjerne udelukket Majorens Familie fra [illegible] Fest, men Svendsen sagde: „Ja jeg er selv gal paa min Søster, fra sidst af, men fornærme hende og hendes Mand, det gaaer dog ikke an." Denne Deel af Selskabet indfandt sig inden Kl. 6; Lægen kom tidligere end sædvanligt, men, tilføiede han, for at

sige sin Søster, at hun ikke maatte vente Greverne før i det Tidligste Kl. 8, da disse Folks Tid var inddeelt efter en anden Maalestok end den i hendes Huus. Den ferme Huusmoder blev meget urolig ved denne Efterretning, og skyndte sig ud i Kjøkkenet, for at raade Bod paa mulig Skade ved en saadan forandret Tidsregning. Imidlertid kom de forønskede Gjæster dog strax efter Syv. Man satte sig til Theebordet. Falkenstjerne var lutter Opmærksomhed for sin Helene. Munck var, med det fineste Galanterie mod Forældre og Datter, tillige saa fri og ligefrem som en gammel Ven, man længe havde kjendt. Han forærede Helene en kostbar Ring, som havde tilhørt hans afdøde Kone, Falkenstjernes Moder. Brudgommen satte en simpel Forlovelsesring paa hendes Finger. Den henrykte Pige ilede, paa et Vink af sin Onkel, med denne op paa sit Værelse, hvor hun mellem sine smaa Smykker udvalgte en Ring med en lille, men sjelden Antik, som Volmand fra sine Reiser havde hjembragt, og foræret hende. Med yndig Blufærdighed satte hun denne paa Falkenstjernes Finger, og saae ham ind i Dinene med sit ærlige, sjælfulde Blik.

Det lille Selskab, som her var forsamlet, vilde, forbundet ved Omstændigheder og fælleds Interesse, have tilbragt en ret behagelig Aften, om ikke Majorens Familie havde været tilstede, men disse Personer vare ved denne Leilighed at sammenligne med en Lirekasse paa Gaden, naar man læser høit eller spiller paa et Instrument inde i Værelset. Majoren sad ganske taus, men lyttede med spændt Opmærksomhed efter Alt hvad der foregik, idet han betragtede de Fremmede, især Grev Munck, med opspilede Dine, medens han imidlertid uophørlig lod sine Tommelfingre løbe rundt om hinanden. Hans Frue derimod skjød en Stol hen i Nærheden af den gamle Greve, og begyndte at udspørge ham om alle kongelige og fyrstelige Personers Befindende og Levemaade, og krydrede denne Samtale med saa udelicate Be-

mærkninger og Spørgsmaal, at den gamle Verdensmand mod al Sædvane geraadede i en for ham meget ubehagelig Forlegenhed. Hendes Døttre, især Frøken Malle, beleirede den unge Greve med en uudtømmelig Snaksomhed og stor Frihed. De kaldte ham Cousin, sagde flere Gange, som af Vanvare, Du til ham, og kjedede ham saaledes, at han gabede den ene Gang efter den anden.

Endelig fik Svendsen Leilighed til at afbryde sin Søsters Veltalenhed, og sagde til Grev Munck og sin Svoger, at han ønskede at tale ene med dem begge. „Jeg vilde gjerne," sagde han, „at vi Gamle skulde tale et Par Ord sammen om vore unge Folks Bedste." — Han tog en stor Armstage, og førte Grev Munck og sin Svoger op i sit Contor. Han tog sine Bøger frem, lagde dem for Greven og Volmand, og sagde: „Alt hvad jeg eier, har jeg ved Guds Hjelp og Velsignelse fortjent selv, og har døiet meget Ondt i forrige Tider, inden jeg kom i Gang og medens jeg endnu foer tilsøes. — Jeg kan ikke nok prise den Lykke, jeg har havt. Jeg regner mig selv, som disse Bøger vise, for en Mand paa en tre Tønder Guld. Handel og Søfart ere mit Liv. Jeg troer ikke, jeg kunde trives, uden at færdes med dem. Men Tiderne ere jo desværre ikke hvad de have været, og derfor har jeg for flere Aar siden draget omtrent det Halve af min Formue ud af min Handel, og hundrede tusinde Rigsdaler har jeg sat saaledes fast, at de kun efter endeel Aars Forløb og med adskillige Vanskeligheder kunne hæves. Halvtredsindstyve tusinde har jeg sat i kongelige Obligationer, og anseer dem som en Rødskilling til Et og Andet. Ved alt Dette har jeg tænkt paa min Datter og den Tid, som nu er kommen, da jeg skulde have den Glæde at gifte hende bort. Renterne af disse fastsatte 100,000 Rdlr. skal efter min Bestemmelse tilhøre hende og hendes Mand fra Bryllupsdagen af, og jeg vil overlade dem samme, som deres Eiendom, ved en ordenlig Contract. Desuden eier jeg en meget galant stor Gaard paa et af Byens

bedste Steder; den vil jeg forære min Svigersøn. Det træffer sig just, at en Etage er ledig og under Reparation; den vil jeg lade istandsætte efter de unge Folks Smag og Behag, og i alle Maader udstyre min Helene, som en Grevinde sig hør og bør. De behøve ikke at vente længe med Bryllupet, for min Kone har skrabet sammen og henlagt af Linned og udvendige Ting over i ti Aar, troer jeg. Jeg har desuden tænkt at overlade mit Pigebarn en aparte lille Indtægt til hendes egne smaa Udgifter; og der ere mange Ting, jeg handler med, som kan hjelpe lidt paa Børnenes Huusholdning. Saaledes mener jeg, at Deres Hr. Søn, som jo ogsaa selv har nogen Indtægt, maa vel paa denne Maade kunne leve med sin Kone efter sin Stand." — Grev Munck trykkede hans Haand, takkede ham med Varme, og sagde: „Jeg har i min mests Tid levet anstændigt med langt Mindre." — Svendsen følte sig ret i sit Element ved det Regnskab, han havde aflagt over sin Formue og sine Hensigter, og de gamle Mænd gik nu tilbage til Selskabet i det allerbedste Lune. Lægen fulgte dem taus. Denne Samtale havde snarere forstemt end opmuntret ham. Ved Tanken om Helenes Rigdom sagde han ved sig selv, at Kong Svend Tveskjæg kun slet havde belønnet de danske Qvinder for deres Opoffrelser, ved at give dem Arveret.

Medens denne Scene foregik i Contoret, havde Grev Falkenstjerne nærmet sig sin tilkommende Svigermoder og begyndt en Samtale med hende. Den gode Kone indlod sig troskyldig og fortrolig med ham, og sagde: „Kjære Greve! De gifter Dem i en simpel, borgerlig Familie, der vistnok ikke forstaaer at omgaaes Dem og Hans Excellence, Deres fornemme Hr. Stedfader, som den burde. Men jeg indseer allerede, at han er en velsignet, ligefrem Mand, og Dem vil jeg elske og bære paa mine Hænder, som De var min egen kjære Søn, naar De bliver min Datters Mand, og er god imod hende. Hun er vort eneste Barn,

som Gud uformodet skjænkede os, efter at vi i atten Aar forgjæves havde bedet ham om at velsigne vort Ægteskab med Børn. Det tør jeg sige, De vilde aldrig fundet en Kone, som havde et bedre Hjerte end vor Helene. Min Broder har lært hende mange rare Ting, som jo kan komme hende godt tilpas i hendes nye Stand; men det vil kun Lidt sige; der er Noget, som er bedre: De kan være vis paa, at hun skal forstaae at føre sit Huus som Faa, og det skal være en sjelden Kokkepige eller Kok, som skal lære hende Noget i hendes Kjøkken. Og Dette anseer jeg, næst Gudsfrygt og Kjærlighed og Lydighed mod sin Mand, for en Kones fornemste Dyd. Min Helene er opdragen i Huuslighed og i Gudsfrygt, og denne er, efter mine ringe Tanker, den vigtigste Støtte for ethvert Huus. Den har været min Trøst og Støttestav i mangen svær Gjenvordighed. Naar min gode Mand var paa Søreiser mange hundrede Mile fra mig, og jeg gik her hjemme allene, da var mangengang mit Hjerte færdigt at briste. Var det Storm, saa tænkte jeg: Hvor græsseligt maa et saadant Veir dog være paa det vilde Hav! Hvem veed, hvor mangen Gang det har været saadan et Uveir der, hvor han just seilede med sit Skib? — Var det godt Veir, tænkte jeg: Vidste jeg dog, at det var saa deiligt Veir, hvor han er! Men hvem veed, om Solen endnu skinner paa ham? — Saa bad jeg til Gud, hvis Øie vaager over den hele store Verden, og saa følte jeg mig trøstet, og syntes mangengang, det var ligesom jeg kunde have en Fornemmelse af, at min kjære Mand levede; ja det var mig mangengang, som om han talte til mig, og trøstede mig. Naar jeg da ventede ham hjem, saa maatte Alting i Huset være blankt og skinnende som Guld; og naar vi saaes igjen, hvilken Glæde! saa maatte hans Livretter staae paa Bordet for ham; og Alt, hvad der kunde behage ham, være tilstede. Ja jeg har bedet for ham naar han var borte, og pleiet ham naar han kom hjem, og aldrig havt anden Villie end hans. Næst Gud, har

han altid været mig det Første af Alting, og saa er han endnu. Og derfor troer jeg ogsaa, at Gud er saa god at kalde mig en kort Tid førend ham, at jeg ikke skal gaae og længes efter ham meer end jeg har gjort.“ — Hun tørrede sine Øine, og sagde derpaa: „Seer De, kjære Greve! saaledes vil ogsaa Helene tænke. Hendes Mand skal være hende næst Gud det Høieste, og dernæst hendes gamle Forældre, som elske hende saa hjerteligt; og hendes værdige Svigerfader, det forstaaer sig.“ Helene kastede sig i sin Moders Arme, og trykkede rørt sit Ansigt til hendes. Falkenstjerne vendte sig til Gustav og hviskede: „Det var en deilig Præken om Gudsfrygt og Madlavning.“ — „Skam dig!“ svarede Gustav: „Kan du være kold ved denne troskyldige Tale, der ret har bevæget mig?“ — „Ja saa!“ sagde Greven: „Jeg glemte, at du er en Præstesøn, ligesom Madame Svendsen er en Præstedatter. Blodet er aldrig saa tyndt, det jo er tykkere end Vand.“ —

I Dagligstuen var dækket et Bord, rigt prydet med Sølvtøi, chinesisk Porcelain og Glas med forgyldte Kanter og Zirater. Man satte sig om dette, og mange Retter varm Mad vidnede om Madame Svendsens Kogekunst. Dog manglede et ledigt staaende Couvert til en god Aand, der kunde fjerne Tvedragt og Uheld fra Gildet. Adskillige smaa Fortrædeligheder indfandt sig. Madame Svendsen blev mismodig ved at see, at hendes fornemme Gjæster næsten Intet nød af hendes skjønne Retter. Grev Munck tog vel af alle Ting paa sin Tallerken, men spiste kun meget Lidt, og Grev Falkenstjerne lod det Meste gaae sig forbi, og holdt sig kun til Desserten. Da den velmenende Vertinde ivrigt nødte ham, svarede han, at han spiste silldig til Middag, og aldrig var vant til at gjøre noget solid Aftensmaaltid. — „Da er det meget ilde,“ raabte Svendsen: „thi Aftenen er den bedste Tid til Selskabelighed, til at nyde noget Godt, og til al Fornøielse. Saa er man fri for sine Forretninger og i godt Humeur.“ —

Grev Munck svarede: „Ja, jeg tænker ogsaa med Savn tilbage paa den Tid, da Aftenselskaber vare de meest besøgte, ja næsten de eneste; da man sad tilbords, spiste, drak, og sang herlige Viser." — Disse Yttringer behagede Svendsen særdeles, og en levende Samtale mellem ham, Grev Munck og Lægen syntes at opmuntre dem alle Tre, indtil et lille Uheld forstyrrede det Hele. Da man ikke ønskede, at Helene denne Aften skulde varte op ved Bordet, saaledes som hun pleiede, havde Madame Svendsen befalet Pigen at paatage sig denne Forretning, og at pynte sig efter bedste Leilighed. Denne Pige, som aldrig pleiede at opvarte ved et Bord, og var meget undseelig derover, begik adskillige Feil og Dumheder. Midt under den omtalte Samtale tabte hun et Glas Viin ned over Grev Munck. Uden i mindste Maade at standse i sin Tale, aftørrede han sit Ærme med sin Servïette, og Pigen slap med et vredt Diekast og en Ed, som Svendsen sendte efter hende. Men ikke saa lykkelig var hun kort efter, da hun hældte Indholdet af en Sauceskaal ned ad Fru Strubs, der sad og prunkede i en ny Silkekjole. Fruen foer iveiret med et Skrig, der forfærdede det hele Selskab. Hun forglemte sig saaledes, at hun skjældte Pigen ud, og var ikke langt fra at give hende et Drefigen. Pigen brast i lydelig Graad, og løb ud i Kjøkkenet, fulgt af Fruen, der raabte paa koldt Vand til at afvaske Pletten, og skjændte saaledes, at man kunde høre det ind i Stuen. Med blussende Kinder reiste Helene sig, for at paatage sig Pigens Forretning. Grev Falkenstjerne vilde holde hende tilbage, og forøgede derved hendes store Forlegenhed. Paa et Vink af den gamle Greve slap han dog hendes Arm. Hun udførte nu med stor Undseelse en Tjeners Pligter. Da hun ved denne Leilighed engang nærmede sig Grev Munck, tog han hendes Haand, og sagde: „Deres Huuslighed klæder Dem godt; den giver Dem en ny Yndighed;" en Yttring, hvorved han selv steg mange Grader i Madame Svendsens Yndest, og gjorde Helene let om Hjertet.

Da Grev Munck var kommen hjem, og befandt sig ene med sin Stedsøn, fortalte han denne om Svendsens Planer ihenseende til sin Datters Medgift, og tilføiede: „Du kan ikke nok paaskjønne denne Mands Godhed. Han selv har tilbragt sit Liv med Møie og Anstrengelse, og er saa glad over at kunne overlade dig Frugterne af sin Flid, med den ham endnu kjærere Skat: hans eneste, elskværdige Datter." — Falkenstjerne sukkede: „Ja det er godt nok. Men med alt Dette er jeg dog daarlig tjent. Du veed, jeg har Gjæld. Naar jeg ingen Capitaler faaer, men blot Renter, hvorledes skal jeg da betale den?" — „Vi ville," sagde Grev Munck, „gjøre Accord med dine Creditorer, saa at de lade sig nøie med en aarlig Afbetaling, f. Ex. tusinde Rigsdaler om Aaret." — „Ja det troer jeg nok," svarede Falkenstjerne: „hvorledes kan jeg afgive tusinde Rigsdaler om Aaret af de Indtægter?" — „Jo," vedblev Grev Munck: „det kan du nok. Naar du lægger din egen Gage til Det, som Svendsen tilskyder, foruden de omtalte Renter, saa beholder du dog mellem fire og fem tusinde Rigsdaler aarlig. Deraf kan du godt leve. Din tilkommende Kone er en god Huusholderske. I en fem til sex Aar maa jo, efter hvad du selv har sagt, det Hele være betalt. I den Tid maae I indskrænke eder noget." — „Ja!" svarede Falkenstjerne: „Indskrænke sig, undvære! De Ord holder jeg ikke meget af." — „Det er jo heller ikke behagelige Ord," svarede Munck: „Imidlertid naar ikke større Savn paalægges os, end det der truer dig, naar saa megen Livets Glæde bliver tilbage, som den der loves dig, saa var det utaknemmeligt at klage." Falkenstjerne udbrød: „Er det dog ikke skrækkeligt, at ingen Lykke her i Verden holder hvad den lover?" — „Alexander!" raabte Grev Munck: „Var det virkelig Alvor, at du paa en Aften, som denne, kunde miste dit gode Lune over Betragtninger af denne Natur, saa maatte jeg med Smerte tænke, at jeg maa-

stee bedrog mig i mine gode Tanker om dig." — Med disse Ord sagde han ham Godnat, og forlod ham. — „Herregud!" sukkede Falkenstjerne: „Sentimentaliteten er nuomstunder reent gaaet over til de gamle Mænd. Dersom man nu vilde skrive en ny Werther, maatte man fremstille ham i en Alder mellem de halvtreds og halvfjerds."

Anden Deel.

I vort Fædreland er det gamle Adels-Aristocratie virkelig kun at betragte som et Gjenfærd fra forsvundne Tider, paa hvis virkelige Tilværelse Ingen troer længere. En Adelsmand, der i vore Dage vil ægte en borgerlig Pige, finder sjelden de Vanskeligheder at overvinde, som tilforn udgjorde Stoffet i mangen baade virkelig og digtet Roman. Der er imidlertid ofte ført en retfærdig Klage over, at Adels-Aristocratiet har veget Pladsen for den endnu mere oprørende Pengestolthed, saameget mere oprørende derved, at Rigdommen i de senere Decennier, paa faa Undtagelser nær, er gaaet over i de lavere Klassers Hænder, hvor al Dannelse mangler. Dog synes det virkelig, som om Menneskeslægten ogsaa her er i en Overgang til noget Bedre, og ligesom famler for at finde det Rette; thi hverken Rang eller Rigdom alene er nuomstunder tilstrækkelig til at give den Anseelse og offentlige Agtelse, som Alle stræbe efter. Dersom altsaa en anseet Familie vilde optage et Medlem, der var raat, uvidende, uden al Dannelse, vilde ingen Rang eller Rigdom beskytte den for Ydmygelser. Dette maa vel i Sandhed henføres til de glædelige Tegn; men Ulykken er, at ogsaa her er det ikke overalt Guldet, der glimrer. Den sande Dannelse i Omgang og Opførsel, som man almindeligviis benævner med Ordet Levemaade, er efter sin Natur saa lidt

iøinefaldende, at den ikke kan erhverves som et Talent, eller iføres som en Kjole, men maa være forenet med Menneskets Sjæl, ligesom dets Legeme er det, maa være et Product af en forstandig, fiintfølende, mild, liberal Aand, som ytrer sin trøstende, alle Disharmonier opløsende Indflydelse ubemærket, ofte sig selv ubevidst. Men uagtet Dette er det eneste Sande eller Væsenlige i den saakaldte Levemaade, saa høre dog uundgaaelig mange smaa Vaner og antagne Former dertil, hvilke ikke kunne mangle, uden at støde. Men disse Former, som ere af den Beskaffenhed, at de kunne erhverves for sig selv, og isolerede fra den Dannelse, hvorfra de burde have deres Udspring, udgjøre, naar de ere forenede med en vis Glands, som virkelig eller affecteret Rigdom giver, med en vis Smag og Elegance, som Enhver, der følger Moden, hurtigt kan tilegne sig, i vore Tider Grændseskjellet mellem den saakaldte fornemme Verden og den simple eller borgerlige. Hine blot ydre Former i Levemaade og huuslig Indretning have en langt større Indflydelse, end man skulde troe, paa den gode Forstaaelse i en Familie. Og naar derfor Medlemmerne af denne høre til meget forskjellige Klasser af Selskabet, udfordres der paa begge Sider en stor Liberalitet, og følgelig en sand Levemaade, for at ingen Misklang skal forstyrre Familiens Harmonie.

Falkenstjernes og Helenes Forlovelse gav daglig Anledning til ovenstaaende Betragtninger. I Svendsens Huus var en mangeaarig Orden og Regelmæssighed i Tidens Inddeling. Man spiste til Middag Klokken to; om Eftermiddagen Klokken sex maatte Theemaskinen staae paa Bordet; men Aftenen var Svendsens kjæreste Tid, og det solide Maaltid, som han da gjorde, var det bedste; i det Seneste Kl. otte maatte dette være anrettet, og derpaa fulgt af en god Bolle Punsch, der egenlig udgjorde hans bedste Nydelse, forudsat at han kunde dele den med en Ven eller Bekjendt, og krydre den med en lille fornøielig Passiar. Naar Grev Falkenstjerne om Aftenen besøgte sin Forlovede, fandt han altid

sin tilkommende Familie ved Aftenbordet. Man vilde nu gjerne overtale ham til at tage Deel i Maaltidet, men da han for mindre end to Timer siden kom fra Middagsbordet, undskyldte han sig naturligviis. Dette vakte nu ingen synderlig Misfornøielse, da man var vant til det Samme med Svogeren Doctor Volmand; men denne satte sig dog ved Bordet, uagtet han aldrig nød Andet end i det Høieste et Stykke Brød eller en Frugt; men naar Punschebollen kom, tog han altid sin Deel af denne. Den unge Greve derimod satte sig ikke tilbords, men holdt sig tvertimod i en tilbørlig Afstand fra Maden, hvis Dunster vare ham ubehagelige. Denne Nærværelse af en udeeltagende Gjæst i et andet Hjørne af Værelset var ubehagelig for de Andre. Men det Værste var endnu, at Greven ikke kunde lide Punsch, men blot nød et Glas Sukkervand. Det var haardt for Svendsen at taale Dette stiltiende. „Fy for Satan!" raabte han: „Er det en Drik for en Mand? Saadant noget Pjat kan være godt til Syge eller til smaa Pattebørn. En brav Karl maa kunne tømme sit Glas." — „Ja om Middagen," svarede Greven stødt: „men ikke om Aftenen." — „Jo!" udbrød Svendsen: „just om Aftenen, saa kan man drikke med en god Samvittighed, saa er man færdig med sine Forretninger; men om Middagen er det saagu for tidligt at holde Feyer-Abend." — Denne Scene, der stedse gjentog sig med flere af lignende Beskaffenhed, havde den Følge, som man under disse Omstændigheder vel kunde kalde god for begge Parter, nemlig at Greven sjelden kom om Aftenen, men derimod, efter Helenes eget Ønske, besøgte hende hver Formiddag paa hendes Værelse, en Frihed, som hendes Forældre fandt meget rimelig og tilladelig for en Brudgom. De havde heller Intet imod at de Forlovede gik ene ud med hinanden; og naar det undertiden hændtes, at de havde været paa Comedie, enten allene eller i Volmands Selskab, eller havde gjort en Spadseretour, eller deslige, og Greven da som oftest fulgte Helene

hjem, var den vanskelige Spisetime forbi, og Madame Svendsen, der som Huusmoder var sindrig, og allerede vidste at gjætte sin tilkommende Svigersøns Ønsker, havde da sørget for en lille passende Anretning til ham, som hun til sin inderlige Fornøielse saae ham nyde med Velbehag. Mange smaa Ubehageligheder forstod hun i sin godmodige Enfoldighed at jævne, og en mægtig Allieret i denne Bestræbelse fandt hun i Grev Munck. Denne Mand kom af og til hos Svendsens, men stedse til den Tid, da han vidste, at Familien drak Thee. En Kop af denne nød han gjerne, skjøndt han kom lige fra Middagsbordet, og han besad desuden det for Svendsen behagelige Talent at kunne ryge en Cigar til Theen. I yngre Aar var han flere Gange brugt i diplomatiske Ærinder, og havde reist meget. Han havde været Vidne til adskillige store politiske Omvæltninger, været med ved Freds- og Handels-Tractaters Afslutning, og havde i en stedse tro Hukommelse bevaret disse Erindringer, som han forstod at fremstille med ungdommelig Livlighed. En saadan Mand og saadanne Samtaler vare en ubetalelig Skat for Svendsen, der ogsaa havde seet sig om i Verden, og hvis Omgang ogsaa interesserede Greven. De forenede americanske Stater, som Svendsen i sin Ungdom havde besøgt, vare for ham et Ideal af en Stat; det var følgelig en stor Tilvært i Grevens Fortjenester, at ogsaa han havde opholdt sig der, var vel underrettet om dette Land, og hvad mere var, personlig havde kjendt Washington, der fremfor alle Dødelige var Svendsens udkaarne Helt. Hans Glæde ved Grev Muncks Omgang var saa stor, at han i sin Godmodighed ikke vidste hvad han skulde optænke for at vise sin Hengivenhed for denne Mand; og for hans Skyld var hans Datters Forbindelse med Falkenstjerne ham langt mindre ubehagelig, end den ellers vilde have været.

I de Elskendes Forhold var ogsaa efterhaanden foregaaet nogen Forandring. Siden Helene turde ansee sig som uadskillelig

forbunden med Falkenstjerne, var hendes Kjærlighed til ham endnu stegen i Inderlighed. Hun glædede sig over hans Skjønhed og Fortrin, hun var stolt af ham, hun havde ingen anden Tanke end den at behage ham, og hun opfyldte bogstaveligt sin Moders Forskrift: ingen anden Villie at have end hans. Greven derimod, som paa sin Side ogsaa ansaae Helene for en med ham saa nøie forenet Person, at hver Ros eller Dadel, hvortil hun gav Anledning, ogsaa maatte træffe ham, havde foresat sig at danne hende til en fuldkommen Dame, der kunde glimre i alle Cirkler, tiltrække sig Alles Hyldest, og uden at miste sit yndige Udtryk af Fromhed og Beskedenhed, dermed skulde forene et saa fornemt Væsen, at Ingen i hende skulde ane den borgerligt opdragne Pige. Den nye Opdragelse, han til dette Øiemed søgte at give sin Forlovede, var imidlertid overmaade trættende for den stakkels Helene, og forbittrede hende mangen god Time. Sad de tilbords sammen, sagde han: „Man pleier ikke at spise med sin Kniv; heller ikke holder man Gaffelen i den høire Haand; saaledes lægger man ikke sin Theeskee paa Koppen," o. s. v. — Naar de spadserede eller gik paa Gaden sammen, dreiede deres hele Samtale sig ofte blot om hendes Gang, hendes Maade at hilse paa, og deslige. „Kjære Helene," sagde Greven: „Du tripper saa underligt med smaa Trin. See dog at holde Skridt med mig. Høire! Venstre!" — Eller: „Herregud! Hvor løierligt du hilser! Et lille Nik var meer end Nok til den Herre," o. s. v. — Engang mødte de en meget fornem Udlænding, en Ven af Falkenstjerne; han talte med dem, og sagde Helene i det franske Sprog mange smukke Ting, som hun besvarede med stor Undseelse og med saa faa Ord, som muligt. Da den Fremmede havde forladt dem, begyndte Greven strax at criticere hendes Udtale, og vilde nøde hende til at gjentage nogle Phraser, over hvilke han gjorde sig lystig. Helene bar med Taalmodighed saavel denne som alle lignende Irettesættelser. Hun havde saa høie Tanker om den Elskedes

bedre Indsigt, og følte sig saa langt under ham i al Dannelse, at hun ansaae denne Skjærsild som et nødvendigt Onde, skjøndt disse bestandige Bemærkninger over hendes Person og Opførsel vare hende meget emfindtlige, og havde den Virkning at gjøre hende endnu mere forlegen end tilforn. Saaledes forfeilede Greven ganske det Maal, hvortil han sigtede. En og anden lille Triumf hævnede dog undertiden Helene. Saaledes hændte det sig faa Dage efter hiint Møde og den franske Forelæsning paa Gaden, at Greven viste hende et Brev fra den omtalte Fremmede, der indeholdt nogle smigrende Yttringer om hende. Han viste hende tillige Concepten til et Svar, han havde opsat. Med største Beskedenhed gjorde hun ham nu opmærksom paa store og hyppige Feil, som han havde begaaet mod Orthographie og Grammatik, og rettede disse paa hans Forlangende med Lethed, uden at lægge mindste Vægt paa denne lille Færdighed. Falkenstjernes bedre Jeg foreholdt ham i dette Dieblik Forskjellen i Helenes Opførsel og hans egen. Han roste hende, takkede hende med Ømhed, og stræbte at udslette Indtrykket af sin forrige Uskaansomhed. Lignende Scener fandt oftere Sted, og borttog hos den elskende Pige enhver Skygge af Misfornøielse. Eet var der imidlertid, som ikke var saa let at forvinde, og det var den Omstændighed, at Greven undertiden pleiede at fremstille sin Cousine Comtesse Emilie som et efterlignelsesværdigt Mønster. Saaledes sagde han engang, da han holdt Helenes Haand i sin: „See engang, hvor rød din Haand er imod min! Hvad skal vi gjøre ved de Hænder? De passe ikke til en lille Grevinde. Du skulde see min Cousine Emilies Hænder; de ere ligesom hvidt Fløiel. Man bliver i godt Humeur af at see dem løbe over Tasterne paa Claveret. Det er desuden et behageligt Talent, at kunne spille et Instrument; hvoraf kommer det sig, at du ikke har dyrket Musiken?" — „Ak!" svarede Helene: „jeg har engang begyndt derpaa, men Instrumentet stod i Dagligstuen. Det generte mine Forældre, at jeg

hele Timer sad og hakkede paa det, og gjorde saadan en Støi, at de ikke kunde høre hvad de sagde. Jeg foretrak derfor at lære at male; det er en taus og beskeden Kunst, som ofte har forsødet min Eensomhed." — „Ja du maler meget smukt," sagde Greven: „men de selskabelige Talenter ere dog mere lønnende. Min Cousine Emilie er nu saa aldeles opdragen til at udgjøre den fornemme Verdens Lyst og Glæde." — Ved slige Yttringer af Greven blev denne, for hans Forlovede ubekjendte Dame en Gjenstand for hendes Afsky, og en Følelse af hæftig Skinsyge, en virkelig Bitterhed nærmede sig Helenes hidtil saa fromme, uskyldige Sjæl. Grevens Følelser for Comtesse Emilie vare imidlertid aldeles ikke farlige for hans Brud, uden forsaavidt som denne Cousine havde faaet Ord for at være Primadonna paa Hoffets og den fornemme Verdens Skueplads, og denne Fortjeneste gav hende en vis Magt over Falkenstjerne, og forskaffede hende en vis Agtelse hos ham. Kort efter hans Forlovelse med Helene havde han formaaet Denne til i Selskab med ham at gjøre en Visit hos hans Tante, Comtesse Emilies Moder, men til Helenes Glæde var der Ingen hjemme, og den forhadte Medbeilerinde havde hun aldrig seet, uden langtfra paa Comedien, og hun længtes ingenlunde efter at see hende nærmere.

Vinteren var saaledes hengaaet. En klar Formiddag i det tidlige Foraar hentede Volmand sin Yndling til en Spadseretour. De toge Veien ud af Byen, og trætte af deres Vandring, gik de paa Hjemveien ind paa Skydebanen, for at udhvile dem. De befandt dem i et Værelse, som vendte ud til den indhegnede Gaardsplads udenfor Huset. En Trampen af Heste førte dem til Vinduet, og de saae et ridende Selskab, bestaaende af to Damer og en Herre, hvilke, fulgte af en glimrende Jockey, kom i fuldt Trav ind i Gaarden. Helene gjenkjendte ved første Øiekast Falkenstjerne, og ved hans Side en ung Dame, som hun strax antog for Comtesse Emilie. Der var kommet Noget i Ulave ved denne

Dames Sadbel; man vilde her staae af, for at faae det gjort istand. Greven svang sig af Hesten, og løftede med megen Courtoisie sin Cousine af hendes. Han bød hende Armen, og de gik ind i Huset. Den anden Dame, der saae meget uanseelig ud, og lod til at spille den utaknemmelige Rolle, som man i gamle franske Tragedier pleier at kalde en Suivante, blev hjulpen ned af Rideknægten, og løb ind bagefter det anseelige Par. Kort efter kom dette Selskab ud igjen, og medens de betragtede den istandsatte Sadbel, og klappede Hesten som bar den, havde Helene Leilighed til at betragte den smukke Amazone. Hendes skjønne Væxt forhøiedes af den elegante Ridedragt, hendes Ansigt var regelmæssigt smukt. En Hat med vaiende Fjer bedækkede let det ziirlige Hoved. Greven hjalp hende op paa Hesten, han lod hende sætte Foden paa hans Haand, for at stige op, og besteg derpaa sin egen Hest. De ventede lidt paa den anden Dame, og talte imidlertid med hinanden med fornøiede, smilende Miner, og derpaa forsvandt dette smukke Syn, som det var kommet. Saa nær den Elskede, skjøndt skjulende sig for ham, og ubemærket af ham, stod den stakkels Helene. Da Hestenes Trampen ikke mere lød for hendes Øre, bøiede hun sig mod Vinduet, og bestræbte sig for at skjule sine frembrydende Taarer. Hendes Onkel bemærkede hendes Stemning, nærmede sig til hende, tog hendes Haand, og sagde: „Min Helene! Jeg troer at gjætte dine Tanker. Du forekommer dig selv som fremmed i den Verden, hvori du snart skal indtræde; du frygter for reent at forbunkles i Hans Øine, af hvem din Ro og Lykke er afhængig. Men trøst dig! De stille qvindelige Dyder forbunkles ikke saa let; deres Seier er vis, om end ikke strax, saa med Tiden, der tilintetgjør de mere glimrende Fortrin, og derimod befæster de andre. Du skal glimre i din nye Stand ved din Beskedenhed, dine huuslige Dyder, din stille, sande Dannelse. Vær blot dig selv, og bevæg dig blot i den Sphære, hvori du bevæger dig med Lethed.“

Fire Maaneder vare imidlertid hengaaet med Istandsættelse af den for det unge Par bestemte Bolig. Den var indrettet og meubleret med stor Pragt og Luxus. Falkenstjerne, hvis Villie her havde været den herskende, havde indrettet sig som en Ambassadeur. Den gamle Svendsen havde med største Beredvillighed givet Penge til alt Dette. Kun een Udgift havde han knurret lidt over; nemlig Anskaffelsen af en meget prægtig Equipage. „Det er galt," sagde han: „det er ikke Noget, som er gjort med eengang, thi saadanne store Bæster som disse Heste, de tære daglig paa Huusholdningen." Imidlertid da Helene sagde, at det var Det, som allermeest glædede hende, og at Greven havde gjort denne Bekostning for hendes Skyld, fandt den kjærlige Fader sig taalmodig deri, og betalte ikke alene Hestene og Vognen, men ogsaa et Indkjøb af Foder o. s. v.

En værre Sag at jævne fik Helene kort Tid efter. Da nemlig det Vigtigste ved Udstyret nu var færdigt, bestemte man Bryllupsdagen til om tre Uger, altsaa i de første Dage af Mai. Svendsen opsatte nu et Document, efter hvilket han overlod sin Datter og Svigersøn Renterne af den før omtalte Capital. Desuden forærede han sin Datter et lille Skib, som han havde ladet opkalde efter hende, og givet Navnet Helene Marie. Dette Fartøi foer paa smaa Reiser, og handlede med Levnetsmidler. Indtægten af denne Handel var undertiden temmelig betydelig, men ikke alle Aar lige sikker. Det skulde nu, efter Svendsens Bestemmelse vedblive sin Handel under hans Bestyrelse, men Helene skulde selv modtage saavel Regnskaberne som Indtægten; kun hendes egen Qvittering og Underskrift skulde herved gjælde, og de indkomne Penge være til hendes eget private Brug. Denne lille Entreprise, hvori Svendsen skulde have sin Datter til Compagnon, fornøiede ham, ligesom ogsaa Helene glædede sig derved. Da Greven om Formiddagen besøgte hende, viste hun ham, efter sin Faders Begjæring, Concepten til dette Document. Til hendes

Forundring blev han overmaade forstemt, og leverede hende Papiret tilbage, uden at sige mindste Ord. Paa hendes indstændige Spørgsmaal sagde han endelig, at han følte godt, hvad han ofte havde bemærket, at hendes Forældre og hendes Onkel i Grunden ingen Agtelse havde for ham. Alting tydede paa Mistro. En Capital turde man ikke give i hans Hænder; deri fandt han sig. Men at man kunde ansee det for nødvendigt at sikkre Helene mod en haard og gjerrig Behandling af ham; at man kunde tiltroe ham, at han vilde nægte sin elskede Hustru noget Ønske, som han kunde opfylde ved Hjelp af den Formue, hun selv bragte ham, det var haardt. Forgjæves søgte Helene at forestille ham denne Sag fra en anden Side, og tilføiede, at det kunde være behageligt for dem Begge, om hun havde Penge, som ganske vare hendes egne. „Ak!" sagde Greven: „Hvorfor ere de mere dine egne, end alle de andre, som omtales i dette Document? — Det er jo altsammen dit." — „Følgelig," svarede Helene: „er det dit; thi hvad der er mit, er dit." — „Ja det seer man," raabte Greven, „naar man læser alle disse Forsigtigheds-Regler om din egen Underskrift, din personlige Nærværelse o. s. v." — Alle Helenes Forestillinger vare forgjæves. Greven blev ved sin Mening, og var i det allerværste Lune. I saa slet Stemning havde Helene hidtil aldrig seet ham, endskjøndt han i det Hele var temmelig lunefuld. I Øvrigt var der ogsaa en Omstændighed, der gjorde Temperaturen i hans Omgang meget ustadig: Han var nemlig en lidenskabelig Spiller, og som alle Slige overbeviist om, at han engang vilde gjøre sin Lykke i Spil. De fleste Aftener tilbragte han nogle Timer hos den føromtalte fornemme Udlænding, der, meget rig og overmættet af alle sandselige Nydelser, var ganske hengiven til Spil, da denne Forlystelse jo unægtelig har det Fortrin at være rig paa Afverling, som Lykken og Livet selv. Hos denne Herre forsamlede sig næsten hver Aften en Kreds af Mennesker, der for det Meste vare af den

høieste Classe, tildeels rige og Diplomater, som han selv. Falkenstjerne havde til sin Sorg ikke saa Meget at sætte paa Spil, som de Fleste af dette Selskab; dog havde han undertiden baade vundet og tabt betydelige Summer, og hans onde Lune, som ofte udsprang af denne Grund, endskjøndt Helene ikke anede den, havde allerede ofte forbittret hende mangen Time. Enhver Sky paa hans Pande formørkede strax hendes Himmel. Hun havde med Glæde stillet sig som et Skjold mellem ham og enhver Smerte, og anseet sig lykkelig ved at kunne optage den i sit eget Bryst. Saasnart Greven var gaaet, løb Helene ned til sine Forældre, hos hvilke hun ogsaa traf sin Onkel. Med de inderligste Bønner bestormede hun nu sin Fader om at forandre den Bestemmelse, han til Fordeel for hende havde gjort, saaledes at den omtalte Indtægt ikke tilhørte hende alene, men, som alt det Øvrige, ogsaa hendes Mand. Volmand udbrød: „Nei paa ingen Maade! Føi hende ikke deri, Svendsen!" — „Saa har jo Falkenstjerne Ret," sagde Helene: „Saa er det jo virkelig Mistro til ham, som har tilsagt dig og min Fader denne Bestemmelse. O kjære Fader! kjære Onkel! I vilde dog Begge give ham eders Helene, men Skibet Helene vilde I ikke give ham?" — „Du er et Barn," sagde Volmand: „Du kjender ikke den Indflydelse, som Ting af denne Natur udøve over vor sande Lyksalighed." — „Jeg kjender mit eget Hjerte," svarede Helene med Taarer i Øinene: „Jeg veed, at jeg ikke kan være glad, naar Falkenstjerne er bedrøvet. Det er han; han troer, at du, min Fader, og du, min Onkel, have Mistillid til ham. Alt hvad vi faae, er mit, siger han: O! lad os vise, at Alt hvad der er mit, er hans! Ogsaa det Bedste, det Dyrebareste af hvad der er mit: mine Forældre og du, min bedste Onkel, ere I ikke ogsaa hans? Er ikke hans Fader saa kjærlig mod os Alle, som han var min?" — „Min bedste Glut!" sagde Svendsen, idet han omfavnede hende: „jeg glædede mig til at du skulde komme her til mig paa

Contoret, selv tale med Skipperen, som fører Helene Marie, følge med mig ombord paa hende, naar hun kom, tage mod Regnskaberne, qvittere selv for Pengene, glæde dig naar Touren havde været god; jeg troede, jeg havde gjort det saa meget godt." — „O kjære Fader!" raabte Helene: „Kan vi ikke komme, baade din Datter og din Søn, og Begge takke dig?" — „Ja! det er jo meget godt," sagde Svendsen betænkelig: „men jeg vilde nu, det skulde være dine egne Penge." — „Jeg forlanger ingen egne Penge," svarede Helene. — „Vær fast, Svendsen! sagde Lægen: „Din Datter er ung, hun vil fortryde, hvad hun nu siger, hvis du giver efter!" — „Nei min Broder!" sagde Madame Svendsen: „Min Datter har Ret; en god Kone vil tage Alting af sin Mands Haand, og hvad der er ham imod, kan ikke glæde hende." — „Aa Moder!" sagde Svendsen: „Du dømmer fra mig og dig; det gaaer ikke til allevegne, som det er gaaet hos os; Ingen veed hvad der kan skee. Det er jo dog Noget, som maa være behageligt for vor Datter, at hun ikke behøver at tale til sin Mand om hver Skilling; hun kan jo for Exempel ville gjøre ham en Foræring eller en Fornøielse." Helene slyngede sine Arme om Faderens Hals, saae ham ind i Øinene, og sagde indsmigrende: „Har jeg da ikke dig? Hvis jeg en Morgen kommer op paa dit Contor, naar jeg veed, du er ene, og saaledes tager dig om Halsen, og siger: Kjære Fader! din Helene vilde gjerne tigge Lidt hos dig; — vil du saa sige Nei?" — „Nei!" raabte Svendsen: „nei jeg vilde lukke min Kasse op, og sige: Tag saa Meget, som du vil. Tøs! du gjør med mig hvad du behager; du skal have din Villie..... Aa Svoger! ryst ikke saadan paa Hovedet; Gud forlade mig! Jeg kan ikke gjøre det Barn imod."

Den næste Formiddag viste den triumferende Helene sin Brudgom det forandrede Document. Greven kyssede hendes Hænder med oprigtig Taknemmelighed. Han var rørt over hendes

Kjærlighed; ogsaa glædede han sig over dette Beviis paa den Magt, hans tilkommende Kone udøvede over sin Fader. Denne sidste Deel af sine Tanker beholdt han dog viselig hos sig selv, og Helene var lykkelig over den Kjærlighed, han viste hende.

Dagen efter sad hun ene paa sit Værelse, og arbeidede paa et lille Maleri, som forestillede den grønne Plads i Landsbypræstens Have, seet i Morgenbelysning, ligesom i hiin Time ved hendes og Falkenstjernes første Samtale. Hun saae med Glæde paa dette, hendes Kjærlighed helligede lille Kunstværk, der var lykkedes særdeles godt. Hun var i den gladeste Stemning. Foraarssolen skinnede ind ad hendes Vindue, og ligesom smilede til sine Børn: Violer og Sneeklokker, som duftede der. Helenes tamme Stillids flagrede omkring hende; den satte sig paa hendes Skulder, og pillede med sit Næb i hendes Haarlokker. Da bankede det paa Døren, og Falkenstjerne aabnede den paaklem, og stak Hovedet ind. Mild og glad nikkede Helene til den kjærkomne Gjæst, da han i det Samme traadte tilbage, og aabnede Døren for to Damer, i hvilke hun med Forbauselse erkjendte Comtesse Emilie, som han strax præsenterede for hende, tilligemed hendes nylig saakaldte Suivante, en fattig Frøken af Familien, som virkelig beklædte dette Embede hos Comtessen. Denne Dame hilsede Helene med en fornem Mine og betragtede den stakkels Pige fra Øverst til Nederst. Hun beklagede paa sin og sin Moders Vegne, at de ikke havde været hjemme ved Helenes Besøg: „Min Moder beder sig undskyldt, at hun ikke gjengjelder Deres Visit, men hun gjør aldrig Visiter; derimod beder hun Dem ved mig om at gjøre hende den Fornøielse, at tilbringe Aftenen hos os iovermorgen tilligemed Deres gode Forældre, dersom det kan more dem.“ — Helene vidste nok, at hendes Forældre ikke vilde lade sig see i et saadant Selskab. Hun undskyldte dem, og søgte i sine Tanker efter et muligt Paaskud til selv at blive fri, da Comtessen tilføiede: „Deres Onkel, Doctor Volmand, har lovet at

komme, og det haabede vi paa, inden hans Løfte, thi min Tante, Grevinde Mathilde fra Lindenborg, kommer til Byen imorgen Aften; hun boer da hos os, og Doctor Volmand har i Snese Aar, troer jeg, været en ridderlig Tilbeder af denne Dame." — Under disse Omstændigheder kunde Helene ikke undslaae sig for at modtage Indbydelsen.

De tre Personer, som Helenes lille Værelse indsluttede (den fjerde, ellers kaldet Cousine Nancy, kunde man, uden at fornærme hende, regne for Ingen, hun var at ansee som et Salvo Titulo uden paa et Brev: det maa være tilstede for Formens Skyld, men der lægges ikke videre Mærke til det, naar det er der), — disse tre Personer altsaa vare alle Tre, hver paa sin Side, i en spændt Sindsforfatning. Ikke blot Helene led af Skinsyge paa Emilie, men Denne saae ogsaa i hende en forhadt Medbeilerinde. I flere Aar havde Comtessen anseet sin Fætter som en Erobring, en uomtvistelig Eiendom; og at en lille ubetydelig Borgerpige kunde gjøre hende denne stridig, ansaae hun som et Offer til Rigdommens Gud, hvilket Greven mod sit Hjertes Ønske havde ladet sig forlede til af sine maadelige Kaar. Saaledes omtalte hun denne Sag for alle Andre, og endogsaa for Falkenstjerne selv, der af en falsk Skaansomhed kun gav undvigende Svar. Greven følte sin Forfængelighed smigret ved hendes Skinsyge, saavelsom ved Helenes, og det kildrede ham i Sjælen at see disse to Medbeilerinder staae ligefor hinanden med en ikke altfor vel skjult gjensidig Bitterhed. Comtessen paatog sig en fri og fornem Tone, der ikke klædte hende, og Helene, som var stiv, kold og ubeskrivelig forlegen, havde en enfoldig Mine, der heller ikke klædte hende. Hvad der især forvirrede og piinte hende, var den besynderlige, paa eengang fortrolige og bydende Tone, hvori Emilie talte til og om Falkenstjerne. „Jeg haaber," sagde hun til Helene, „at De ikke er jalour, min Gode! thi var De det, vilde jeg meget beklage Dem; jeg advarer Dem

mod Alexander: han er ustadig og troløs; intet Fruentimmer vil kunne fængsle ham. Jeg kunde fortælle Dem Meget, hvis jeg vilde." — Hun syntes at finde stort Behag i Helenes tamme Fugl, men denne, formodenlig frygtsom for en lang Fjer paa Comtessens Hat, flygtede for hende. Greven tog Fuglen, og lagde den i hendes Haand, idet han sagde: „Hvor lykkelig er den lille Fugl at indsluttes af denne skjønne Haand!" — Stillidsen syntes ikke at være af denne Mening; den peb; Emilie sagde, hun kunde føle dens Hjerte banke, og Helenes bankede med af Ængstelse for hendes Yndling. Endelig reddede den sig af sit Fængsel, og fløi hen til sin Herskerindes Skulder. Greven saae paa sit Uhr, og sagde: „Vi maae vel gaae. Vil De ikke ride en Times Tid inden Bordet, og skal jeg ikke have den Ære at ledsage Dem?" — „Nei," svarede Comtessen: „jeg rider ikke idag, og mindst med Dem." — „Hvad mener De?" spurgte Greven. — „Jeg vil ikke mere ride i Deres Selskab," sagde Emilie. — „O Himmel!" raabte Falkenstjerne: „hvad har jeg syndet?" — „Jeg vil ikke af mange Grunde," svarede hun: „deels kjedede De mig iforgaars hele Tiden, dernæst tog De mig om Livet, da De hjalp mig af Hesten, hvilket Mama saae fra Vinduet, og skjændte; deels har den fremmede Prinds bedet mig om at maatte indtage Deres Plads; og endelig til Syvende og Sidst: De bliver nu snart Ægtemand og Huusfader, og det Slags Folk har saamange Forhindringer." — „De bringer mig til Fortvivlelse," udbrød Greven: „Hvorfor skal jeg begynde mit Ægteskab med en Modgang? Min fromme lille Kone vil ingen Sorg gjøre mig; hvorfor vil da min Cousine martre mig? Den fremmede Prinds! Nei det skal aldrig skee! Kjære Emilie! Dersom jeg har forsyndet mig imod Dem, saa beder jeg Dem her om Forladelse for Deres smukke Fødder!" Med disse Ord bøiede Greven et Knæ for Comtessen. Stillidsen, som imidlertid ubemærket hoppede omkring paa Gulvet, og var vant til at man bøiede sig

saaledes for at kalde den til sig, løb til, og kom uheldigviis under Grevens Knæ, ligesom han satte dette til Gulvet, og knustes af dets Vægt. — „Min Fugl!" raabte Helene. — Falkenstjerne sprang op, og tog den døde Stillids op i Haanden: „Naa Malheur paa Malheur!" sagde han. — „Ja!" bemærkede Comtessen: „Det kommer der ud af at være forlovet med den Ene, og ligge for den Andens Fødder." — Helene tog sin Stillids ud af Falkenstjernes Haand. Hun var bleg af Skræk. Hun lagde den døde Fugl paa en Urtepotte i Vinduet, uden at sige et Ord. Greven kyssede hendes Haand. „Jeg beder om Forladelse," sagde han: „jeg skal skaffe dig en anden Fugl, der skal være smukkere end denne."

Selskabet gik strax efter denne Catastrophe; og saasnart Helene blev ene, tog hun sin døde Yndling, kyssede den, og gav sine Taarer frit Løb. „O! min stakkels Fugl!" sagde hun, hæftig grædende: „For en Time siden vare vi Begge saa glade; nu er du død, og jeg græder bittre, bittre Taarer; du er mig et Forbillede paa mig selv: du levede med mig i min lykkelige, barnlige Eensomhed, her i dette kjære Kammer; du blev dræbt af Falkenstjernes Knæfald for denne forhadte Dame. Ak! saaledes vil maaskee ogsaa mit Hjerte blive knuset!"

Ved Middagsbordet opvakte Helenes forgrædte Øine hendes Forældres Urolighed, og ogsaa Gustavs, der kom strax efter Bordet. Hun berettede dem Stillidsens Død, men fortaug dens Dødsmaade. Hun selv, sagde hun, var kommen til at træde paa den. Gustav tog Deel i hendes Sorg, og foreslog, at man skulde begrave den i den lille Have ved Huset. Helene syntes godt om dette Forslag, og Gustav fik Tilladelse til at følge med op paa hendes Værelse, for at hjelpe med Tilberedelserne til dens høitidelige Ligfærd. Han tog den i Haanden, og sagde: „Veed De vel, kjære Helene! at denne lille Fugl vilde Solon selv have priist lykkelig, thi dens Skjæbne er nu fuldendt, og den var høist lykke-

lig under sit korte Liv: De bar kjærlig Omsorg for den, den bidrog til Deres Fornøielse, den udgjorde, om end kun en ringe, saa dog en Deel af Deres Lykke. Den er død en hurtig og smertefri Død, og De har begrædt den." — Man valgte nu til dens sidste Gjemme en lille fiin Kurv med Laag, som tilhørte Helene. De bedækkede Bunden med friske Blade af Geranium og Pommeranstræer, hvilke de plukkede af Urtepotter, som stode i Vinduerne, og Helene overstrøede dens Leie med alle de Foraarsblomster, mellem hvilke den for faa Timer siden hoppede omkring. Da hun tog den for at lægge den i Kurven, saae Gustav at hun i et Øieblik, da hun troede sig ubemærket af ham, trykkede et Afskedskys paa dens Vinge. Hun lagde den nu paa dens Blomsterseng, lukkede Laaget, og forlod Værelset for at hente Nøglen til Haven. Saasnart Gustav var ene, aabnede han atter Kurven, rykkede en Fjer af den Vinge, som Helenes Læber havde berørt, gjemte den hurtig, og sagde sagte: „Tilgiv mig, du rige Fugl, og efterlad denne Arv til en fattig Ven." — De gik nu ned i Haven. Gustav gravede en lille Grav paa et Sted, som Helene valgte. Hun bar Kurven, og satte den selv ned i Graven. Gustav slog Jord paa den, kastede Graven til, og recitered imidlertid, med en ironisk Pathos, følgende Stropher af Ovids Elegie over Corinnas Poppegøie:

Colle sub Elysio nigra nemus ilice frondens,
Udaque perpetuo gramine terra viret:
Si qua fides dubiis, volucrum locus ille piarum
Dicitur, obscoenae quo prohibentur aves; —

hvoraf Meningen paa Dansk kan udtrykkes omtrent saaledes: „I Elysium er en Lund af mørk Steen-Eg, hvori Jorden grønnes ved en bestandig Dug. Hvis man i en saa tvivlsom Sag kan troe hvad der siges, da er det her, at de fromme Fugle forsamles efter Døden, og alt nedrigt Fjerkræ er udelukket derfra."

Idet de nu Begge, efter fuldendt Arbeide, vendte sig, stod Falkenstjerne taus bag ved dem. Med en fortørnet Mine sagde

han: „Hvad er Dette for en sentimental, høitidelig og religiøs Ceremonie?" — Siden sagde han til Helene, hvis forgrædte Øine ikke kunde skjules: „Herre Gud! Om jeg havde dræbt et Menneske, saa kunde der jo ikke være større Jammer paafærde, end fordi jeg, meget mod min Villie, kom til at tage Livet af den Fugl." — „Er det dig" udbrød Gustav, „som har dræbt Fuglen? Helene sagde, det var hende." — „Altsaa," sagde Greven, „anseer Helene min Brøde for saa stor, at hun vil redde min Ære ved at paatage sig Skylden?" — „Nei," svarede Helene, med lidt Bitterhed: „jeg vilde blot ikke fortælle, hvorledes det skeete." — „Det skeete meget uskyldigt," sagde Greven: „Jeg vilde knæle for min Cousine Emilie, og saa . . . ." — Gustav afbrød ham: „Siig Intet mere, Alexander! Processen bliver værre end Sagen. Faldt Du paa eet Knæ for Comtessen, saa fald paa dem begge for din Brud, og bed om Naade." — Dette Raad efterkom Greven ikke; han var stødt og fortrædelig, og blev det næste Dag endnu mere, da en ny Fugl sad i det forhen tomme Buur, en nydelig Bogfinke, om hvilken Helene fortalte, at den om Morgenen havde vækket hende med sin Sang, og var en Foræring fra Gustav, som ved hendes Moders Hjelp havde besørget den nye Fugl sat i Stillidsens Buur, medens hun endnu sov. Greven var ærgerlig over alt Dette, forstemt og fortrædelig; men da han syntes at bemærke, at Helene ikke med sin sædvanlige Hengivenhed stræbte at adsprede hans onde Lune, frygtede han dog for at have fortørnet hende. Han kom igjen sildig om Aftenen, og anvendte al sin Elskværdighed for at forsone den let tilgivende Pige, hvis Kjærlighed denne Frastøden og Tiltrækken, denne Skinsyge og Urolighed gjorde end mere lidenskabelig; — en Bemærkning, der ikke undgik den i Elskovshandler drevne og kloge Mand, og som meget smigrede ham.

Med stor Ulyst gik Helene den bestemte Aften i Selskab hos Grevens Tante, den forhadte Medbeilerindes Moder. Efter

Aftale med Volmand fulgtes hun derhen med ham. Falkenstjerne kom dem imøde i Entreen, førte dem ind, og præsenterede Helene for Fruen i Huset, der sad i sin Sofa og blot reiste sig et Øieblik for at modtage hende. Deels af Forlegenhed, deels af virkelig Velvillie mod en Greven tilhørende Person, trykkede Helene hendes Haand, som hun rakte hende; Grevinden udstødte et lille Skrig, ømmede sig, og betragtede sin hvide Haand. Alle nærmede sig, og spurgte hvad der var skeet. „O det er Intet!" sagde Grevinden, „men mine Hænder ere meget emfindtlige. De tog lidt haardt, min Gode!" sagde hun til den stakkels Helene, der var færdig at synke i Jorden af Skamfuldhed. Volmand besaae Haanden, og sagde med et ironisk Smiil: „Jeg indestaaer for alle Følger."

Adskillige Herrer og Damer vare forsamlede, Comtesse Emilie kom nu til, og opvartede Selskabet med en Beretning om hendes Kammerjomfrues Ubehændighed, der var Skyld i at hun nu først var bleven færdig med sin Omklædning efter en Ridetour. Megen Anledning gav denne Fortælling til smaa Galanterier og Artigheder, som heller ikke udebleve fra de omstaaende Herrers Side. En Samtale begyndte nu, hvoraf Helene ikke forstod synderlig meer, end om den havde været holdt paa Latin, da den afhandlede Historier om Hofballer, og Disputer om Personer, hvis Tilværelse var hende ganske ubekjendt. Volmand og Grev Munck, som havde talt sammen i et tilstødende Værelse, nærmede sig nu, og satte sig i Nærheden af Helene. Volmand spurgte, om Fru Hermansen ikke var hjemme. „Min Søster, Grevinde Mathilde," sagde Damen i Huset, „kunde ikke undslaae sig for at gjøre sin Opvartning hos sit forrige høie Herskab, hos hvilket hun stedse er i Naade, og som hun ogsaa selv ærer og tilbeder. I Sandhed! min Søsters Stilling ved Hoffet i forrige Tider var yderst behagelig. Dog var hun aldrig fornøiet; saaledes ere nu vi Mennesker engang." — Grevinden spurgte nu Helene om hendes Al-

der, om hendes nye Bopæl, om Bryllupsdagen var bestemt, og deslige. Helene besvarede disse Spørgsmaal med Frygtsomhed. Comtesse Emilie sagde: „Det bliver altsaa den store Dag, da Præsten skal forene Grev Wilibald Alexander af Falkenstjerne med Jomfru Ellen Marie Svendsen!“ — „Jeg beder Dem om Forladelse,“ sagde Greven: „Min Forlovede hedder ikke Ellen, men Helene.“ — „Ellen og Helene ere det samme Navn,“ svarede Comtessen: „Det har min engelske Sproglærer sagt mig.“ — Grev Munck sagde: „Det var mere passeligt, om du havde sagt: Den lykkelige Dag, da Prinds Paris skal bortføre sin skjønne Helene.“ — „Det passede saameget bedre,“ sagde Volmand, „som Greven hedder Alexander, ligesom Paris.“ — „Ja jeg har ikke den Ære at kjende alle Navnene paa den Prinds,“ svarede Emilie. — „Du kjender dog vel Noget til den trojanske Krig,“ vedblev Grev Munck, „om ikke af Andet, saa af Holbergs Comedie?“ — „Nei, jeg beder om Forladelse,“ raabte Comtessen: „De maa ikke troe, jeg enten læser eller seer Holbergs Comedier. Forleden gik jeg med to andre Damer forbi Comediehuset en Aften da de opførte et af disse gamle Stykker; vi mødte da den unge Digter Theobald, som spurgte, om vi gik i Theatret, hvilket vi benægtede. Det burde jeg vidst, svarede han, at de hvide Svaner ikke fløi herind i Aften.“ — „Bah!“ raabte Greven: „han meente nok det Slags Svaner, som reddede Capitolium.“ — „De er saa lærd min Onkel,“ sagde Comtessen, „at jeg ikke vil tale med Dem. Jeg vil heller,“ tilføiede hun, idet hun vendte sig til Helene, „spørge Dem, min Gode, hvorledes De befinder Dem efter den Sorg med Stillidsen? Det har dog vist trøstet Dem, at De har kunnet give den en saa hæderlig Begravelse?“ — „Ja min Bedste!“ udbrød hendes Moder: „Vi have meget skjændt paa Hermansen for den Historie. At spøge med religiøse Ceremonier, slaae Jord paa et Dyr, og sige Sprog dertil!“ — „Ak!“ udbrød Helene: „Det Sprog forklarede han mig siden; det var

intet Andet end et uskyldigt latinsk Vers af Ovid." — Comtesse Emilie opslog en høi Latter: „Hør! hun siger et uskyldigt latinsk Vers!" — Flere af Selskabet loe af denne Comtessens Vittighed, uden egenlig at vide, hvorfor. Hun gjentog den nu paa Fransk for en tilstedeværende Udlænding, der forbedrede Vittigheden noget ved Tilsætningen af de Ord: „et Vers af Ovid," idet han sagde: „Min Tro! Ovids Uskyldighed fortjener ikke Lovtaler af de unge Damer." — Den ulykkelige Helene, som hørte alt Dette, var grædefærdig, da i det Samme Grevinde Mathilde traadte ind i Salen. Alle reiste sig. Munck og Volmand gik hende imøde. Hun hilsede dem Begge venlig, og rakte Volmand Haanden med Hjertelighed. Han forestillede Helene for hende. — Hun omfavnede hende med synligt Velbehag og oplivende Ord. Vor unge Veninde følte sig let om Hjertet ved denne Dames Nærværelse, der ogsaa syntes at udøve en særegen Magt over alle Tilstedeværende. Hun lignede sin Broder Grev Munck. Det var de samme ædle Træk, men finere; det samme imposante og milde Udtryk, men qvindeligt; ogsaa var hun meget yngre end Broderen, endskjøndt langt over Ungdommens Aar, men ikke desmindre endnu meget indtagende. Det syntes Helene, som om et himmelsk Væsen var nedsteget i Nødens Tid, for at beskjerme hende. Hendes Forlegenhed forlod hende; hun talte frit med sin Beskytterinde, og behagede Denne meget. Volmand, Grev Munck, ogsaa Falkenstjerne blandede sig i Samtalen, og Helene forlod Selskabet ligesaa fornøiet, som hun under den første Deel af Aftenen havde følt sig beklemt og ilde tilmode.

Den næste Dag besøgte Grevinde Mathilde Helene, tilligemed Gustav, som sagde, at han om kort Tid fulgte med sin Tante til Lindenborg. Grevinden forlangte at hilse paa Helenes Forældre, og takkede baade dem og hende for det Venskab, hvormed de havde optaget hendes Pleiesøn, og vandt saaledes ganske den godmodige Svendsens Gunst, og især hans Kones, med hvem hun

indlod sig om Landhuusholdningen, og fortalte om Indretningerne paa sit Gods. Baade Svendsen og hans Kone bade hende meget om at beære Helenes nærforestaaende Bryllup med hendes Nærværelse. „Tilgiv mig!“ sagde hun, og et sørgmodigt Slør udbredte sig over hendes Ansigt: „Tilgiv mig! jeg kan ikke. Et Bryllup erindrer mig endnu altfor levende om mit eget, og opriver de gamle Saar. Gud gjøre Deres Lykke saa stor, som min var, men ikke saa kort,“ tilføiede hun, idet hun rakte Helene Haanden. — Da hun var borte, forekom det Helene, som den gode Skytsaand i hendes nye Cirkel havde forladt den; og heller ikke uden Bekymring tænkte hun paa, at Gustav, denne trofaste Ven, ogsaa snart vilde forlade den.

Bryllupsdagen var nær forhaanden, da Grev Falkenstjerne en Aften foreslog sin Brud at gaae en Spadseretour med ham. Det var en Helligdag. Mange Spadserende nøde det smukke Foraarsveir. Greven var ikke saa smilende som dette. Han var denne Dag i sit onde Lune og ofte adspredt, som om han grublede paa Noget. Helene spurgte ham kjærlig og bekymret om Grunden hertil, men han svarede hende kort og fortrædeligt, og var derimod utrættelig i at rette paa hendes Person og Manerer. I en af de lyse Gange i Rosenborghave mødte de en gammel Mand, der saae ud til at være en Udlænding. Da han kom lige foran dem, standsede han, og udbrød med de Ord, som engang i Verden saa meget glædede den stakkels Petrarca: „Coppia più bella non vede mai il sole;” d. e. Et skjønnere Par seer Solen aldrig. Greven, som ikke forstod hvad han sagde, blev vred, og var ifærd med paa Fransk at give sin Misfornøielse Luft, da Helene hurtig greb hans Arm, hilsede venligt den Fremmede, og henvendte sig til ham i samme Sprog med et Par høflige Ord, som henrykte den gamle Mand, der med mange Buk fjernede sig. Da hun nu forklarede den forundrede Greve hvad der var sagt dem, forvandledes strax hans onde Lune. Han glæ-

dede sig over dette lille Eventyr, gik endnu nogle Gange op og ned med Helene, kjendelig stolt af sin smukke Brud, hos hvem han denne Aften havde opdaget et nyt Talent.

I det bedste Lune kom de Elskende hjem, og for første Gang satte Greven sig tilbords med sin nye Familie, og drak Viin, hvilket Svendsen dog fandt, var et antageligt Surrogat for Punsch. Falkenstjerne var saa elskværdig, saa indsmigrende, at den gamle Svigerfader kom i det allerbedste Lune, og tilsidst indlod sig faderlig med ham om hans Pengesager, og spurgte, om han var fornøiet. Greven greb dette heldige Øieblik, og bekjendte for Svendsen, at han havde en Gjæld af fem tusinde Rigsdaler, som meget trykkede ham. Helene kastede bønlige Øiekast til sin Fader. „Ja," sagde Denne: „Jeg har jo rigtignok givet flere Penge ud for eders Skyld, Børn, end jeg havde gjort Regning paa. Men paa det I dog ret kan holde Bryllup med et glad og fornøiet Sind, saa i Guds Navn! kom til mig imorgen paa Contoret, saa skal det heller ikke komme mig an paa disse 5000 Rigsdaler." — Greven takkede ham med Varme; Helene omfavnede ham med inderlig Taknemmelighed, og man skiltes ad med gjensidig Tilfredshed med hinanden og med hele den skjønne Verden.

To Dage inden den til Bryluppet bestemte, tog Gustav Afsked med Helene, og gik derpaa til Falkenstjerne, som han fandt meget forstemt og adspredt. Ogsaa Gustav havde Møie med at skjule sin sørgmodige Sindsstemning. De unge Venner bebreidede hinanden deres Mangel paa Munterhed. Greven sagde: „Du veed ikke, hvor lykkelig du er! Fri som en Fugl, flyver du ud til det deilige Gods, der allerede er saa godt som dit." — „Det siger du til mig?" raabte Gustav: „Du Lykkens Yndling! Lad det ikke gaae dig, som den Engelskmand, der skjød sig en Kugle for Panden, fordi han var altfor lykkelig!" — „Nei!" sagde Falkenstjerne: „snarere vil det gaae mig som den Engelskmand, der pillede Hjertet ud af Livet, fordi han tabte Alting i Spil."

— „Hvad mener du?“ spurgte Gustav urolig. — „Jeg vil sige dig det reent ud,“ svarede Greven: „Forleden var min tilkommende Svigerfader i sit meest glimrende Skipperlune. Da saae jeg mit Snit, og saasom han selv spurgte mig, om jeg var fornøiet, svarede jeg, at jeg var Fanden ikke fornøiet, eftersom jeg var beladt med 5000 Rigsdalers Gjæld. Helene kastede et Par Øine til ham, som vistnok vare endnu mere veltalende end mine Ord, thi Gud skee Lov! saavidt jeg mærker, behersker hun ham aldeles. Hvorpaa han gav mig disse 5000 Rdlr.“ — Gustav afbrød ham: „Er du ikke rørt af saamegen Godhed?“ — „Aa jo vist er jeg,“ sagde Greven ligegyldig: „Men nu tænkte jeg ved mig selv: Kunde jeg fordobble denne Sum, var det en skjøn Sag; saa havde jeg ligesaa meget tilovers, naar Gjælden var betalt. Næste Aften kom jeg efter Sædvane til“ . . . Gustav afbrød ham paany: „Til dit forbandede Spilleselskab, og spillede?“ . . . . „Ja,“ svarede Greven: „og vandt to tusinde Rigsdaler. Da det nu er ganske vist, at naar man har mange Penge hos sig, er Spillelykken altid god, og jeg desuden længe har været uheldig i Spil, var jeg sikker paa min Seir, og tænkte: disse 2000 Rigsdaler kan du nu frit vove næste Aften. Men inden en Time vare de fløiten. Jeg blev ærgerlig, og vilde vinde dem igjen, men jeg var saa ulykkelig at tabe desforuden tre tusinde af mine egne. I et Par Dage var jeg som ude af mig selv, for at vinde min Skat tilbage. Jeg maatte derhen; jeg blev hed i Spillet, og iaftes gik ikke blot de sidste af mine Penge, men jeg blev endnu skyldig paa mit Æresord tolv hundrede Rigsdaler til den fremmede Prinds og Baron Milliocchi. Jeg er reent fortvivlet derover.“ — Gustav tænkte med dyb Smerte paa Helenes Skjæbne, og yttrede med sand Deeltagelse sin Kummer over Grevens Uheld. „Hvad raader du mig?“ spurgte Denne. — „Det er svært at raade,“ svarede Gustav: „Betro dig til Grev Munck.“ — „Der faaer jeg ingen Trøst,“ sagde Greven.

— „Den Herre,“ vedblev Gustav, „i hvis Huus alt Dette er skeet, er jo din intime Ven. Tal med ham. Søg gjennem ham at faae en Udsætttelse i denne Udbetaling . . . . Ja, jeg veed ikke, jeg forstaaer mig ikke paa de Ting.“ — „Det er altfor ydmygende,“ sagde Greven, „og lader sig heller ikke gjøre. Og om ogsaa Dette ikke var, saa ere mine andre Creditorer blevne reent utaaalmodige, siden de veed, at jeg gjør et saa rigt Parti. Min Fader vilde, jeg skulde gjøre Accord med dem. Det vilde jeg nødig, og nu er det for sildigt.“ — Gustav sagde eftertænksom: „Tante Mathilde eier ingen Capitaler, og hun gjør ikke noget Laan, det veed jeg. Havde jeg selv kun Noget!“ — „Ja,“ sagde Greven: „Du er en god Fyr, som alle De der Intet har. Men er det ikke oprørende, at man saaledes skal martre sig, naar man har en Svigerfader, der sidder i Guld til Halsen? Kunde man dog bare slaae ham endnu en Plade! Hvad skal de Folk med alle de Penge? De forstaae jo dog ikke at bruge dem!“ — „Nu gider jeg ikke længer høre paa dig,“ sagde Gustav: „Naar du taler saaledes, har jeg Intet mere at sige dig. Farvel. Gud være med dig, for din elskværdige Bruds Skyld!“ — Med disse Ord fjernede han sig, og overlod Greven til hans Sorger og Speculationer.

I Svendsens Huus var nu Alting indrettet til den elskede Datters Bryllup. Dog var man enig om ikke at bede mange Gjæster. Fra Brudgommens Side skulde Ingen møde, uden hans Stedfader, som hans Forlover; fra Brudens skulde, foruden Familien Struds, et Par gamle, for Svendsen ved en saadan Leilighed uundværlige Venner være tilstede; og den gamle Landsbypræst, i hvis Huus de Elskende først havde mødt hinanden, skulde forrette Vielsen. Dagen før Bryluppet ankom denne Mand i Svendsens Huus, tilligemed sin Datter Marie, der var henrykt af Glæde over Helenes Lykke, hvortil hun ansaae sig selv, ikke uden Grund, for at have bidraget. De unge Folks nye Bolig

stod paa denne Dag zirlig og skinnende som et Feeslot. Tjenere i prægtige Livreer, pyntelige Tjenestepiger vare allerede draget derind, og ventede det nye Herskab. De smukke Heste bleve striglede og pudsede, den prægtige Vogn efterseet og poleret, for at være færdig til næste Aften at hente den unge Grevinde. Alting var Bevægelse, Pragt og Munterhed. Strax efter Middagsbordet gik Helene tilligemed Marie derhen, for at tage Alt i Øiesyn, og for første Gang besørge nogle huusmoderlige Pligter i sit eget Huus. Hendes Forældre lovede at kommme siden. Ogsaa Greven havde sat sin Brud Stævne der, og Helene ønskede Leilighed til at tale et Par fortrolige Ord med ham, thi det var ikke undgaaet hendes Opmærksomhed, at der var noget Spændt i hans Væsen, hvor megen Umage han end havde anvendt paa at skjule sin indre Misfornøielse under en paatagen, næsten vild Lystighed. Endelig kom han, men ikke allene. Grevinden hans Tante, hendes Datter Emilie, Cousine Nancy og den ofte omtalte fornemme Udlænding vare til Helenes Sorg de Første, der betraadte hendes tilkommende Huus. Dette fornemme Selskab besaae Alt, roste og dadlede med stor Frihed, og glemte næsten aldeles den unge Vertinde, med Undtagelse af den diplomatiske Herre, som derimod glemte baade dem og alt det Øvrige for hende. Den før omtalte fremmede Prinds gik forbi, og saae Comtesse Emilie i Vinduet. Hun aabnede det, og vinkede ad ham, og ogsaa han kom op, og forøgede Selskabet. For et stort Speil prøvede Comtessen nogle kunstige Dandsepas, hvorpaa fulgte en Prøve paa en ny Dands mellem hende, Prindsen, Falkenstjerne og Cousine Nancy. De Dandsende sang selv i Mangel af andet Orchester, og den diplomatiske Herre paatog sig en Tambour-Majors Rolle og trommede med Fingrene paa et Bord. Man talte alle Slags Tungemaal, loe og støiede, som om den vilde Hær var draget ind i det endnu ubeboede Huus. Helene og Marie stode i en Vinduesfordybning, som alvorlige og tause Tilskuere. Falkenstjernes Kam-

mertjener kom ind, som for at søge Noget, men da han saae sin Herre beskjæftiget, blev han staaende ved Døren. Da Dandsen imidlertid ikke lod til at ville faae Ende, saae han sig forlegen omkring, og nærmede sig derpaa Helene, som gik ham imøde, for at høre hans Ærinde. „Deres Forældre ere her," sagde han: „De sidde i Entreen; de vilde ikke gaae ind, da de hørte, her var Selskab." — Med eet Spring var Helene ude i Entreen, hvor der stod nogle Stole, og hvor Grevindens og endnu en anden Tjener ventede deres Herskab. Alt Blodet steg op i hendes Kinder, da hun saae sine Forældre sidde her ved Siden af hinanden med en forlegen, ydmyg Mine, ligesom frygtsomme for at indtræde i deres Datters, med deres egne Gaver opfyldte og udzirede Huus. Helene kyssede deres Hænder og nødte dem til at følge ind med sig. Hendes Forlegenhed var i dette Øieblik ganske forsvunden for en ædlere Følelse. Hun tog dem Hver ved sin Haand, førte dem ind i Salen, og forestillede dem for Selskabet. Dandsen ophørte. Falkenstjerne nærmede sig høflig sine Svigerforældre, dog var en vis Undseelse over deres simple Udvortes kjendelig i hans Miner. Det øvrige Selskab hilsede koldt. Comtessen og Cousine Nancy stak Hovederne sammen og loe. Helene vilde nøde sine Forældre til at sætte sig i Sofaen; de afsloge det Begge, og bleve staaende i en Afstand. Hun valgte da at fjerne sig tilligemed dem, for at vise dem om i sit nye Huus, en Tour, som det øvrige Selskab alt havde gjort. Svendsens havde ikke seet det Hele færdigt. De syntes at fornøie sig over det. De kom nu ind i et lidet, for Helene indrettet Cabinet. Hendes Bogskab, hendes Staffelie og deslige Ting vare allerede flyttede, og stode her. „See," sagde Svendsen: „der staae jo gamle Venner! Herre Gud! jeg synes ordenlig, de see bedrøvede ud, og passe ikke til det Øvrige. Det gaaer dem som dine Forældre." — Taarerne kom Helene i Øinene. Hun tog sin Faders Haand, og kyssede den, uden at sige et Ord. De gamle Folk vilde ikke

gaae tilbage til Selskabet. De omfavnede deres Datter, og ønskede hende al Lykke og Velsignelse i hendes tilkommende Bolig, og gik derpaa Arm i Arm til deres. Det øvrige Selskab tog ogsaa snart Afsked. Greven fulgte med dem, og Helene gik nu hjem med Marie i veemodige, dybe Tanker.

En klar og pragtfuld Foraarssol opgik over Helenes Bryllupsdag, og forhøiede dens Festlighed. Selv hævede hun sig ud af Søvnens Arme, som et friskt og yndigt Foraar. Hendes Fader kom ind til hende, ønskede hende en god Morgen, betragtede hende med et veemodigt Smiil, og sagde: „Jeg har tænkt, min Slut, at du maaskee i disse Dage kunde faae en eller anden liden Extra-Udgift, og derfor vilde jeg forære dig denne Lap." Med disse Ord stak han hende en Hundreddaler-Seddel i Haanden. „Hold forresten hvad du lovede forleden, og naar der skulde komme Noget, som du trængte til eller ønskede, og .... man kan jo ikke vide, hvordan det kan gaae i Verden, men ihvor det gaaer, saa er der dog Ingen, nei Ingen, der hellere vil glæde dig, end din gamle Fader." — Disse sidste Ord sagde han tydelig med Graaden i Halsen. Helene kunde ikke holde sine Taarer tilbage. Hun kastede sig om hans Hals, takkede ham for al hans Godhed, og da hendes Moder i det Samme kom ind, trak hun hende ogsaa hen til Faderen, omslyngede dem Begge med sine Arme, og sagde med Taarer i Øinene: „O jeg føler godt, hvor lykkelig jeg har været hos eder, og hvilken Kjærlighed og Overbærelse I have viist mig i denne sidste Tid. Vær vis paa, at mit Hjerte paaskjønner det!" — „Hvor her vil blive øde i vort Huus," sagde Svendsen, „naar vort Barn er borte! — Tak, min Pige, for al den Glæde, du har gjort os!" — Taarerne trillede ned ad hans brune Kinder. — „Kjære Mand," sagde hans Kone: „Lad os ikke gjøre os selv og vor Datter Hjertet tungt paa denne Glædesdag. Den gode Gud vil blive hos os Gamle; og ogsaa drage med hende. Gud signe dig,

mit Barn!" tilføiede hun, omfavnende Helene, „og lade dine egne Børn gjengjælde dig den Kjærlighed, du altid har viist dine Forældre!"

I dette Øieblik bankede det paa Døren, og Grev Munck og Falkenstjerne traadte ind. Den Sidste ilede til Helene, kyssede hendes Haand og vovede, hvad han i det Mindste i Vidners Nærværelse aldrig pleiede, at omfavne og kysse hende. Derpaa overrakte han sin Brud med smigrende og kjærlige Ord en Bouquet af de skjønneste Blomster, og et Skriin fuldt af rige Smykker, hvori Juvelerne, sagde han, alle havde tilhørt hans Moder. Helene modtog den Elskedes Gave med Glæde, og hendes Øine hvilede paa ham med den inderligste Kjærlighed. Munck takkede for et af hende selv malet Landskab, som hun samme Morgen havde sendt ham. „Jeg har," sagde han, „givet det en Plads, hvorfra jeg bestandig har det for Øinene. Den skjønne Sommer, De der har fremtryllet, gjør mig i godt Humeur, og er mig et Varsel om, at der fra idag af begynder en ny Eftersommer af mit Liv, som jeg modtager af en elskværdig Datters Haand." — Han fortalte derpaa, at han kom fra de unge Folks nye Bolig; han roste den, og sagde til Svendsen: „De har været alt før god. Min Søn kan aldrig takke Dem nok." — Endelig bad han ham, til Erindring om denne Dag, der saa nøie forenede dem, at modtage en simpel Guldbaase, som han overrakte ham, idet han tilføiede: „Dens Værdi er ikke stor, men den vil være Dem kjær, som den har været mig, naar jeg siger Dem, at den har tilhørt Washington." — Svendsen sprang iveiret af Glæde. Greven vedblev: „Jeg vilde ønske at kunne tilføie, at jeg havde modtaget den af hans egen Haand, men det er ikke Tilfældet; jeg har faaet den paa anden Haand af en Americaner, som jeg engang var saa heldig at bevise en Tjeneste."

I en glad Stemning skiltes man nu ad, for at samles om Aftenen til det høitidelige Møde. Da de unge Piger bleve allene,

besaae de de skjønne Smykker, prøvede dem alle for Speilet, og Marie udraabte den ene Gang efter den anden: „Er det ikke, som jeg siger: Ingen Pige paa Guds hele Jord er saa lykkelig som du!“

Aftenen kom, den gamle Præst og Helenes Forældre havde fastsat, at ved Vielsen skulde Alting gaae for sig efter god gammel Ritual og Orden. I Salen stod den guldbroderede Brudeskammel paa sit ziirlige Teppe, med høie Gueridoner ved Siden, der bare store Armstager med Lys. Den gammeldags Lysekrone under Loftet udstrakte sine krumbøiede Arme med de prismatiske Zirater, og syntes ligesom at glæde sig over den sjeldne Ære at straale med saamange Lys. Svendsen og hans Kone, klædte i nye, kostbare Klæder, men af beskedent Snit og Farve, modtoge allerede Gjæsterne, som begyndte at samle sig. Den gamle Præst traadte ind i sin Ordensdragt, og kort efter kom Helene, smukkere end nogensinde, i sin hvide Atlaskes Brudedragt, med Roser og Myrter indflettede i det rige, blanke Haar. Marie fulgte hende meget pyntet og glad. Majorens Familie straalede som Tulipaner i et Bed. Endelig kom Brudgommen og hans Stedfader. Det var et smukt Syn at see disse To: Falkenstjerne i Ungdoms og Skjønheds Glands, med sit dunkle, bølgende Haar, sin pragtfulde Stabs-Uniform; Munck derimod med sit blege Ansigt, sine ædle, stærke Træk, sit hvide Haar, sin sorte Dragt med de glimrende Ordenstegn. De saae ud som det nærværende, levende Øieblik, og den forsvundne Tid med sine høitidelige Minder. Volmand var den Eneste, som man endnu ventede.

Brudgommen nærmede sig til Svendsen og Helene, og ubemærket af det øvrige Selskab, bad han dem Begge om et Øieblikks Samtale i Eenrum. De fulgte ham ind i et lidet tilstødende Værelse, Svendsen med et Slags Misfornøielse, Helene med den glade Formodning, at hendes Brudgom i et Øieblik som dette vilde takke hendes Fader, og sige dem Begge nogle

kjærlige og beroligende Ord. Med en vis Anstrengelse begyndte Greven: „Inden jeg knytter et dyrebart, og, som jeg haaber, uopløseligt Baand, finder jeg mig forpligtet af Ære og Samvittighed til at berette for Dem, Hr. Svendsen, og for dig, min Helene, at jeg er i en meget ulykkelig Tilstand.“ — De saae Begge forfærdede paa ham, uden at svare. — „Jeg har havt det Uheld at tabe de fem tusinde Rigsdaler, De forleden var saa god at give mig.“ — „Hvad for noget?“ raabte Svendsen: „Hvor kan et stort, gammelt Menneske gaae og bratte saamange Penge ud af Lommen? Naar er det skeet? Hvorfor Satan har De ikke talt derom, og meldt det for Politiet?“ — I dette Dieblik traadte Volmand ind, men da han frygtede at forstyrre en Samtale, vilde han trække sig tilbage. — „Nei Svoger, bliv her!“ raabte Svendsen: „Hør paa denne Historie! Hvad synes dig? Greven har gaaet og tabt 5000 Rdlr., som jeg havde givet ham.“ — „Tabt?“ gjentog Volmand, med en ironisk Mine: „paa hvad Maade tabt?“ — En Følelse af Bitterhed mod Lægen syntes at forøge Grevens Mod. „Mine Herrer!“ sagde han: „jeg kan vel have Uret, men jeg vil desuagtet ikke staae for Dem som en Skoledreng. Pengene har jeg tabt i Spil.“ — „I Spil!“ raabte Svendsen, og slog Hænderne sammen. — „Ja!“ sagde Greven og trak paa Skuldrene: „I en Cirkel af de allerfornemste Personer, hvor jeg ofte kommer, spilles der høit; jeg ønskede at fordobble min Skat, og min Handel faldt uheldig ud. Spil, Hr. Svendsen, er jo ogsaa en Handel!“ — „Ja!“ raabte Svendsen: „det er en af dem, som Satan driver. Men hvad er nu Deres Hensigt med alt Dette?“ — „Min Hensigt,“ svarede Greven sukkende, „er at opfylde min Pligt paa min Lyksaligheds Bekostning. Jeg har mistet den Capital, hvormed jeg skulde tilfredsstille mine Creditorer. Jeg har desuden tabt en stor Sum paa mit Æresord. Imorgen storme alle Creditorer ind paa mig. Jeg elsker Helene altfor høit til at

udsætte hende for at dele en saadan Skjæbne." — „Hvad har De da isinde?" raabte Svendsen, høirød i hele Ansigtet. „At være den eneste Lidende," svarede Greven: „at afstaae fra at ægte Deres Datter, dersom De ikke er ædel og faderkjærlig nok, til at redde hende og mig." — „For Satan og hede Helvede!" raabte Svendsen: „Og det kommer De nu og siger, Herre! nu i dette Dieblik, da alle Gjæster ere komne, og Præsten staaer ved Brudeskamlen? Er det saadan, De elsker min Pige? De vil give hende til Priis for Sorg og Græmmelse, for Verdens Spot og Klaffer? Det deilige Barn, som elsker Dem!" — „Det staaer jo i Deres Magt at forebygge alt Dette," — svarede Greven: „Behag blot at underskrive et Papiir, jeg her har opsat." — Svendsen rev ham det af Haanden, saae det flygtigt igjennem, og udraabte: „En Forpligtelse til at udbetale Dem ti tusinde Rigsdaler inden otte Dage! Er det en Begjæring at komme med til en Mand, der allerede har gjort Meer end han burde som en fornuftig Kjøbmand, der kjender Lykkens Ustadighed? — Troer De, at 10,000 Rdlr. ere saa let fortjente som bortspillede?" — „Rolig, kjære Svoger!" sagde Volmand: „Lad mig tale et Par Ord med Greven. — Siig mig, Hr. Greve, er det idag, iaften, i denne Time at De har tabt disse Penge, hvis Mangel nu sætter Dem i pludselig Forlegenhed? Eller er det ikke flere Dage siden Dette skeete?" — „Jo!" svarede Greven: „idag er det ikke." — „Og hvad bevæger Dem da til at lade det gaae til denne Yderlighed? hvorfor talte De ikke før?" — „Fordi," svarede Falkenstjerne, noget forlegen, „fordi ..... en Samtale, som denne, er, som De selv kan mærke, saa ubehagelig, at man helst opsætter den saalænge som muligt." — Lægen vedblev: „Men endnu een Betragtning tilbyder sig af sig selv: Dersom De ikke ægter Helene, hvorledes redder De Dem da fra Deres Creditorer?" — „Meget let," svarede Greven: „Deels veed Enhver, at jeg Intet har; og hvor Intet er, indseer De selv, er

Intet at hente; deels er det mig tilbudet at gaae til et fremmed Hof med en Ambassade herfra; det modtager jeg i dette ulykkelige Tilfælde. Mine Creditorer maae da vente til bedre Tider, og jeg forlader mit Fødeland med blødende Hjerte." — Volmand vedblev: „Altsaa, dersom min Svoger ikke vil eller kan underskrive dette Papiir, saa kjører De hjem nu paa Øieblikket, og lader Brud og Bryllup fare? Er det virkelig Deres Alvor?" — „Ja," svarede Greven: „Ulykken og Æren tvinge mig." — Svendsen, der i største Hæftighed gik op og ned ad Gulvet, udraabte nu: „Er Dette en Brudgom? Et saa haardt Hjerte!" — Falkenstjerne svarede: „Er Dette en Fader, hvis Hjerte er saa haardt? De tvinges ikke af Nøden, som jeg!" — „Hør!" raabte Svendsen: „Det er ikke Pengene, som ligge mig paa Hjertet, skjøndt det er galt, det er det. Men en saadan Handlemaade af min Svigersøn!" — „Var jeg i dit Sted," sagde Volmand, „jeg underskrev ikke, ... dog jo! jeg underskrev!" vedblev han med sagte Stemme: „see paa Helene!" — Alle saae efter hende. Den stakkels Pige var under denne Samtale flygtet til den fjerneste Krog af Værelset. Her stod hun, og støttede sig med den ene Haand til et Bord; Lysene, som stode paa dette, kastede deres Skin paa hendes Ansigt. Det var dødblegt; hendes hele Legeme, ja endog hendes Læber skjælvede; hendes Øine vare hæftede til Jorden; hun saae ud i sin Brudedragt som Iphigenia, der føres til Offerstedet. Hendes Fader saae taus paa hende; derpaa vendte han sig til Greven, og sagde med blød Stemme: „Flyt mig Papiret!" — Han gik hen til et lille Skab i Værelset, tog et Skrivertøi frem, skar en Pen, og sagde imidlertid sagte til Volmand, der gik hen til ham: „Veed du vel, min Broder, at naar jeg har udbetalt disse ti tusinde Rigsdaler, saa har jeg ikke nær det Halve mere tilbage af min Nødskilling. Al Resten staaer nu i Handelen, og flyder paa Søen. Sæt nu, det gaaer mig, som saa mangen anden brav og ærlig Kjøbmand i disse Tider,

hvad saa?" — „Min kjære, retskafne Ven!" sagde Lægen: „Om saa skeete, hvilket Gud forbyde, saa slaae vi Gamle vore Pjalter sammen; rig er jeg ikke, men Nød skal vi ikke lide. Her er intet Valg. Dette Syn," tilføiede han, pegende paa Helene, „overvinder alle Betænkeligheder; du veed selv, der er et Tab, vi ikke kunde bære." — „Nei Gud forskaane os for det!" svarede Svendsen. Greven havde imidlertid nærmet sig til Helene. Han kyssede hendes Haand, og talede sagte til hende. Hun løftede ikke Øinene fra Jorden, og svarede ikke. Svendsen overrakte det underskrevne Document, og sagde: „Der! For min Datters Skyld." — Han og Volmand nærmede sig. „Hvorledes har du det, kjære Helene?" spurgte Lægen. Hun saae hurtig iveiret, og svarede: „Godt, kjære Onkel." — Greven holdt hendes ene Haand; hendes Fader tog den anden, som hun bestandig holdt fast støttet paa Bordet. — „Nu kom, min Pige!" sagde Svendsen: „Alting er færdigt; de Andre vente paa os. — Saa kom i Guds Navn!" tilføiede han, lidt utaalmodig; og Helene tog hans Arm.

Greven løb tilbage i Salen, og stillede sig for Brudeskammelen; Helene nærmede sig ved sin Faders Haand; Alle reiste sig. Grev Munck stod hos Madame Svendsen. Idet Helene kom hen imod dem, klappede hendes Moder hende paa Skulderen, og sagde: „Gud være dig nær, min Pige!" Grev Munck tog Brudens Haand, og trykkede den kjærligt. Med en hæftig Bevægelse førte hun hans Haand til sine Læber, og kyssede den. Svendsen førte sin Datter til Brudeskamlen, og stillede hende ved Grevens Side; Falkenstjerne bøiede sig mod sin Brud, hans Ansigt skinnede af Glæde. Den gamle Præst nærmede sig. En høitidelig Taushed herskede. Han begyndte sin Tale, som han ret con amore havde udarbeidet. Den var imidlertid ikke noget Veltalenhedens Mønster, og lod ved sin Længde Enhver af de Tilstedeværende Tid og Leilighed til at samle sine egne Tanker. Helene stod i Begyndelsen som en Støtte: først dødbleg; siden blussede

den ene Kind, medens den anden var forladt af al Farve. Under Talen syntes det, som hun fattede sig; hun trak Veiret dybt, som om hun følte sig lettet. Begge Kinder fik en høi Farve, hun løftede sit Hoved, og saae paa de Tilstedeværende; især faldt hendes Øine paa hendes Forældre, der sad sammen, og holdt hinanden i Haanden. Præsten gik i sin Tale nu over til at tiltale Brudeparret. Han talte om Svendsens og hans trofaste Hustrues Kjærlighed til hinanden og til deres eneste Datter, og om det gamle Venskab, der forenede ham selv med dette agtværdige Ægtepar. I denne Deel af Talen var en trofkyldig Inderlighed, som rørte Alle. Kun Brudeparret syntes ikke bevæget derved: Brudgommen saae ud, som om hans indre Lyksalighed ikke lod Plads til nogen veemodig Følelse; Bruden stirrede hen for sig, som ganske hensunken i sine egne Betragtninger.

Endelig tog Præsten sin Alterbog frem, gik et Skridt nærmere til Brudeskammelen, og idet han henvendte sig til Brudgommen, sagde han i høitidelig Tone: „Jeg tilspørger Dem, høivelbaarne Hr. Kammerjunker og Lieutenant ved *** (her nævnede han Regimentet), Wilibald Alexander Greve af Falkenstjerne, om De har beraadt Dem med Gud i Himmelen, dernæst med Deres eget Hjertelag, siden ogsaa med Deres Slægt og Venner, at De vil have Jomfru Helene Marie Svendsen, som hos Dem staaer, til Deres Ægte-Hustru." — Greven svarede med en glad Mine et lydeligt „Ja!" — Præsten vedblev: „Om De herefter vil leve saa med hende, baade i Medgang og Modgang, i hvad Lykke Gud den Almægtige vil Dem tilskikke, som en Dannemand bør at leve med sin Ægte-Hustru?" „Ja!" udraabte Greven. — Præsten vedblev: „Om De veed Dem fri, at De ikke har givet nogen anden Qvinde, som nu lever, Deres Ægteskabs-Tro, som Dette kan være til Hinder." — „Ja!" svarede Greven, med noget sagtere Stemme end paa de foregaaende Spørgsmaal.

Derpaa henvendte Præsten sig til Helene, der syntes med

jomfruelig Ængstelse at vente dette Øieblik. Hun var atter bleg, og skjælvede. Præsten tiltalte hende paa samme Maade, som Greven, idet hån sagde: „Jeg tilspørger Dem, Jomfru Helene Marie Svendsen, om De har beraadt Dem med Gud i Himmelen, dernæst med Deres Hjertelag, siden ogsaa med Deres Slægt og Venner, at De vil have Høivelbaarne Hr. Kammerjunker og Lieutenant ved ***, Wilibald Alexander Greve af Falkenstjerne, som hos Dem staaer, til Deres Ægte-Huusbonde.“ — Helene bevægede Læberne, som for at svare, men man hørte intet Ord. Præsten, vant til et saadant Svar fra en undseelig Brud, vedblev: „Om De da vil leve saa med ham, baade i Medgang og Modgang, i hvad Lykke Gud den Almægtige vil Dem tilskikke, som en Dannequinde bør leve med sin Ægte-Huusbonde.“

„Nei!“ sagde Helene med fast Stemme.

Alle reiste sig, i første Øieblik uvisse, om de ikke havde hørt feil. Ganske forfærdet vendte Falkenstjerne sig til Bruden; hun skjælvede hæftigt. Præsten standsede et Øieblik; derpaa, i den Formodning, at han vel havde hørt feil, begyndte han at gjentage sit Spørgsmaal: „Jeg tilspørger Dem da, om De vil leve saa med ham baade i Medgang og Modgang“ ..... Helene lod ham ikke tale ud. „Nei!“ raabte hun hæftigt: „Nei! jeg vil ikke, jeg kan ikke ægte Greven.“ — „Ja,“ sagde Præsten, og lukkede Bogen: „saa kan jeg ikke fuldbyrde Vielsen.“ — Helenes Kræfter vare udtømte, hun segnede om; Marie, som stod hende nærmest, greb hende, satte hende paa sin egen Stol, og blev staaende, holdende hende i sine Arme. Greven var ganske bleg. „Min Gud!“ sagde han: „et pludseligt Vanvid maa have grebet hende.“ — Svendsen og Volmand vare forfærdede ilede til hende; de syntes at dele Grevens Mening. Lægen rev hendes Handske af, og følte hendes Puls. Alle samlede sig om hende. En bragte et Glas Vand, en Anden Eau de Cologne, en Tredie Draaber; man var ivrig beskjæftiget med hende; man gned

hendes Pande, man overhældte hendes Kjole med Vand. Brudekrandsen faldt af hendes Haar, de rige Lokker og Fletninger hang ned om de hvide Skuldre. Om et Dieblik kom hun til sig selv, og saae sig omkring med forvildede Dine. Volmand spurgte: „Kjender du mig, min Helene?“ — „Kjæreste Onkel!“ svarede hun mat. — „Min elskede Pige!“ sagde Greven og tog hendes Haand; hun trak den tilbage. Volmand løftede hende iveiret i sine Arme; og støttet paa ham og sin Fader, gik hun ind i næste Værelse. Hendes Moder, Præsten, Grev Munck og Falkenstjerne fulgte.. Volmand førte Helene til en Stol, og lukkede Døren for de øvrige Gjæster, hvoraf nogle vilde følge. Falkenstjerne knælede for Helene, og sagde: „Min bedste Pige! hvilken ulykkelig Sindsforvirring“ ..... Hun lod ham ikke tale ud; hun reiste sig, og med en Fatning og Værdighed, som man aldrig tilforn havde seet hos denne unge Pige, sagde hun: „Nei, Grev Falkenstjerne, jeg er ikke vanvittig! Tvertimod, et Lys er opgaaet i min Sjæl ved den for mig rædsomme Samtale, som nys fandt Sted her, i dette samme Værelse. Jeg har bedraget mig. De er ikke den Mand, som jeg elskede med alle min Aands og mit Hjertes Kræfter. Deres Skjønhed og Elskværdighed indtog den uerfarne Pige; men tro dog til min Ære, at jeg var indtagen af disse Fortrin, fordi de i mine Tanker vare det synlige Billede af en ædel Sjæl. Det ere de ikke, og derfor have de heller ingen Magt mere over mig. Min Enthusiasme er borte, og med den min Kjærlighed.“ — „Hvorledes, Helene!“ raabte Greven: „det har du Hjerte til at sige mig? Saa svag var din Kjærlighed, at den ikke kan overleve et ubesindigt Skridt, som jeg, forledet af min Forlegenhed, vovede at gjøre?“ — „O Falkenstjerne!“ udbrød Helene: „Min Kjærlighed var sand: Det var Dem selv, som jeg elskede, men De elskede ikke mig ..... Ak! at jeg maa bringe saadanne Ord over mine Læber! Ikke den stakkels Pige, som elskede Dem med inderlig Hengivenhed,

som med Glæde havde givet sit Liv for Dem, ikke hun var Gjenstanden for Deres Ønsker, men ..... det er græsseligt ..... men' hendes Faders Rigdom var det. En endnu rigere Brud kan blive Dem tildeel, en langt fornemmere og mere glimrende, men aldrig nogen, som elsker Dem, som den stakkels simple, saa ofte ringeagtede Helene!" — Hun skjulte sit Ansigt, og græd bitterligt. „Ak kjære Helene! kan du tvivle paa min Kjærlighed?" raabte Greven: „Betænk dog! dersom du nogensinde har elsket mig, hvor kan du da nænne at krænke min Ære, ved i dette Øieblik, paa denne Maade, at bryde med mig, da vi næsten vare forenede ved Præstens Haand? Hvilken Scandal! Hvad vil Verden sige!" — Helene løftede sit Ansigt iveiret, og saae paa ham med et alvorligt Blik: „Dermed truede De mig for nogle Øieblikke siden; da vilde De bryde vort Baand for egennyttige Beregningers Skyld; nu har jeg brudt det af ædlere, vigtigere Grunde." — „Er det Deres Alvor?" spurgte Greven med indædt Harme. „Ja," svarede Helene: „min Beslutning er alvorlig, som min Kjærlighed var det." — „Saa siger jeg Dem og Deres Farvel," raabte Greven. Han tog det ulykkelige Papiir frem, kastede det paa Gulvet, og forlod Værelset. Man hørte ham udenfor med Tordenstemme kalde paa sin Tjener, og forlange sin Vogn.

Grev Munck tog Papiret op fra Gulvet, læste det, lagde det paa Bordet, og kastede sig paa en Stol. Præsten gik ind til Selskabet, der flokkede sig om ham for at faae Oplysning om hvad der var foregaaet. Marie græd, men Familien Strubs loe skadefro, dog ikke Frøken Malle, der forenede sig med Marie. Efter et Øieblikś Ophold ilede Helene hen til sine Forældre, knælede, og omslyngede deres Knæe med sine Arme. „O kjære Forældre!" udbrød hun: „Tilgiver mig, at jeg knyttede dette Baand! Tilgiver, at jeg paa denne Maade løste det! Med fordobblet Kjærlighed vender eders stakkels Helene tilbage til jer. Forskyder mig

ikke! Under mig den gamle Plads i eders Hjerter og i eders Huus. Lad mig atter lette dig dit huuslige Arbeide, min Moder! atter sidde paa mit lille Kammer med dig, kjære Onkel!" tilføiede hun, idet hun rakte Haanden mod Volmand. „O tilgiv ogsaa du mig," vedblev hun: „jeg var dig ulydig for første og sidste Gang." — De overøste hende alle Tre med Kjærtegn, og vædede hende med deres Taarer. — „Min Helene!" raabte Volmand: „min Yndling! du betaler mig i dette Øieblik al min Omsorg og al den Kummer, som din gamle Ven i den senere Tid har liidt for din Skyld." — Svendsen græd af Glæde. „Hør, Moder!" sagde han til sin Kone: „jeg er accurat tilmode, som da jeg kom hjem fra den svære Reise, og du viste mig vort Barn for første Gang." — I deres Hjerters Udgydelse forglemte de reent, at Grev Munck var tilstede. Alle vendte nu Øinene til ham. Han sad stille, med Armene støttede paa Bordet, og Haanden for Øinene. Helene ilede til ham, kastede sig for hans Fødder, kyssede hans Haand, og sagde grædende: „O ædle Herre! vær ikke vred paa mig! Tabet af en saadan Fader vil jeg altid begræde. Jeg var saa stolt af at være Deres Datter. Tør jeg ikke vedblive at være det? Tør jeg ikke komme til Dem og see Dem? Vil De ikke tillade, at jeg maa pleie Dem, om De bliver syg, og tage Deel i Alt hvad der angaaer Dem?" — Munck løftede hende op, satte hende paa sit Knæ, omfavnede hende, og græd. — Strax derpaa forlod han Selskabet, med Løfte om stedse at vedligeholde en venskabelig Forbindelse med Svendsens Familie.

Helene var meget angreben; hun gik efter sin Onkels Raad strax tilsengs; hendes Moder og Marie fulgte hende op paa hendes Kammer, afførte hende al hendes Pragt, og bragte hende tilsengs. Hun bad sin Moder om, tidlig næste Morgen at lade hente hendes Bogskab og Staffelie, og lade Alting sættes paa dets gamle Sted; „saaledes," sagde hun, „at Alting er ved det

Gamle, og jeg kan troe, naar jeg vaagner imorgen, at alle de sidste otte Maaneders Begivenheder vare en Drøm!"

Et Par Dage efter kom Svendsen til Grev Munck. Han leverede denne det Juveelskrin, som var givet hans Datter. „Det bør blive i Deres Familie," sagde han til Greven: „Men lad os nu tale om en anden Ting. Jeg ærer og elsker Dem som ..... bliv ikke vred for min Dristighed ..... som en Broder!" — „Det er ogsaa Tilfældet med mig, i Henseende til Dem," sagde Greven, og trykkede hans Haand. — „Om saa er," raabte Svendsen: „saa giv mig et Beviis derpaa." — „Med Glæde," svarede Greven. — „Seer De," vedblev Svendsen: „Lykken har besynderlig været med mig i disse Dage. To Skibe af mine bedste ere ankomne efter den allerheldigste Reise. Jeg har desuden gjort en prægtig Handel. Nu gaaer jeg her, og slæber paa dette Document ..... (han fremtog Beviset til Falkenstjerne). Jeg gider ikke seet det; jeg synes ret, det brænder mig i Lommen. De har saamegen Ære, at Ingen kan give Dem mere, men jeg er en simpel Mand. Dersom De nu virkelig agter mig, og vil ære mig, saa modtager De dette Papiir af min Haand, og giver det til Deres Stedsøn. Jeg synes dog, han hører mig noget til. Min Pige har elsket ham saa høit!" — Inderlig rørt, takkede Greven Svendsen. „Men," tilføiede han, „Deres ædle Tilbud kan jeg ikke modtage. Sæt Dem i mit Sted. Jeg har elsket Alexander som en Fader; han er opvoxet i mit Huus. Jeg vil ikke undskylde ham; men Forældres Kjærlighed kan jo ikke engang forlade det strafværdige Barn. Nei! saa dybt kan jeg ikke ydmyge ham." — „Saa gjør mig den Ære," sagde Svendsen, „at modtage dette som en Foræring til Dem selv. De kan jo dog understøtte Deres Søn, uden at ydmyge ham." — „Vilde han ikke let gjette Sammenhængen?" sagde Munck: „Tro mig! naar jeg selv trænger, skal jeg tage min Tilflugt til

Dem, til Ingen uden til Dem. Men til ham kan jeg ikke modtage Noget."

Svendsen gik missfornøiet bort, og fortalte Volmand sin Samtale med Grev Munck. „Jeg vilde dog saa gjerne hjelpe denne Falkenstjerne," sagde han: „Jeg synes ordenlig, jeg holder af ham, fordi han ikke blev min Svigersøn." — Volmand svarede med et sarcastisk Smiil: „Skaf Pengene, og fly mig dem, saa troer jeg nok, jeg skal finde en Udvei til at anvende dem efter dit Ønske."

Samme Dag kom Grevinde Mathilde, fulgt af Gustav, til Byen. Hun gik strax til Helene, talte længe i Eenrum med hende, og fra dette Øieblik knyttedes et sandt Venskab mellem Helene og denne udmærkede Dame. Hun sagde den tungsindige Pige, at hun blot for hendes Skyld var reist fra Lindenborg, og bad hende følge med sig til dette fredelige og skjønne Opholdsted. — Baade Svendsens og deres Datter modtoge denne Indbydelse med Glæde. De kjærlige Forældre lovede selv at afhente deres Yndling; og i Venskabs Arme, omgiven af alle Foraarets Fortryllelser, ankom Helene med lettet Sind til dette lille Tempel for skjøn Natur og skjøn Kunst.

Hvad enten nu Grev Falkenstjernes diplomatiske Ansættelse var en Sandhed, eller en poetisk Fiction i hiint spændte Øieblik, saa Meget er vist, at den udeblev. Ved Grev Muncks Indflydelse og Bestræbelser blev det imidlertid saaledes indrettet, at den unge Greve i nogle Aar skulde gjøre en Reise i Udlandet. Gustav, som efter Aftale med Volmand var bleven nogle Dage tilbage i Byen, kom en Morgen til Falkenstjerne, og sagde: „Jeg kjender nogle brave Venner, som interessere sig for dig, uden at kjende nærmere til dig; og ved deres Hjelp er jeg saa lykkelig at kunne tilbyde dig at betale al din Gjæld, dersom du vil give mig en Liste paa dine Creditorer." — Greven saae vist paa ham.

„Ja saa!" sagde han: „Nu ja!" den Liste skal du faae imorgen!" — „Desuden," vedblev Gustav, „ville de give dig Creditiver til udenlandske Handelshuse, paa de Steder hvor du vil opholde dig, saa du kan reise med Behagelighed." — Greven loe, og sagde: „Troer du, at jeg er et Aalehoved? Tænker du, at jeg ikke begriber, hvem de gode Venner, eller rettere sagt, den gode Ven er? Du er slet skikket til Diplomat. Men det er ligemeget! Siig kun, at du har bundet mig den Løgn paa Ærmet. Jeg tager imod Pengene, om det saa var ti Gange saa mange. Det er kun en daarlig Erstatning for den skjændige Behandling, jeg har maattet døie." —

Et Aar er forløbet siden hiint forstyrrede Bryllup. En stor Deel af denne Tid har Helene tilbragt paa Lindenborg. Det nuværende Aars Foraar havde neppe begyndt at udklække sine første Sneeklokker og Violer, førend Grevinde Mathilde paany havde hentet sin unge Veninde. Hendes Forældre havde fulgt med, og vare igjen reist hjem. Kort efter kom ogsaa Volmand. En Dag, da han traadte ind til Grevinden, stod Denne, og saae ud af Vinduet, saa ganske fordybet i sig selv, at hun ikke bemærkede sin Vens Nærværelse, førend han spurgte, hvad der saaledes tilbrog sig hendes hele Opmærksomhed? „See vore Yndlinger!" svarede hun: „De komme der nede i Alleen." — Volmand saae Gustav og Helene komme Arm i Arm. Den unge Mand bøiede sig til sin smukke Ledsagerinde med glædestraalende Blikke. Helene saae ham ind i Øinene med et Udtryk af inderlig Hengivenhed. De syntes fordybede i en fortrolig Samtale. Volmand tog Grevindens Haand: „Kjære Veninde!" raabte han: „Mine Ønsker møde Deres; ikke sandt?" — „Mine kjæreste Ønsker," svarede hun. „Men," tilføiede hun, idet hun vendte sig fra Vinduet, „maa man ikke billig være bange for at fæste sine Øine paa et kjært Haab?" — „Nei," svarede Lægen: „ikke

Øine, som Deres, saadanne Øine, som skue ind i Evigheden. See, der komme vore Yndlinger. De hilse os med glade Miner, de vise os med Tegn, at de bringe os Foraarsblomster. Lad os haabe, at allerede denne Sommer vil bringe Roser for dem og for os."

„Ja," svarede Grevinden, idet hun paany saae ud af Vinduet: „Tiden bringer jo Roser."

71722056

